P. G. Wodehouse

HALLJUK MR. MULLINERT!

Cicero Könyvstúdió
Budapest

A mű eredeti címe
Mr. Mulliner Speaking

Fordította
Révbíró Tamás

Fedélillusztráció
Rigler Rigó György

Kiadja a Ciceró Könyvstúdió Kft.

ISBN 978 963 539 999 4

Copyright © by the Trustees of the Wodehouse Estate
© Révbíró Tamás, Hungarian translation, 2016
© Rigler Rigó György, fedélillusztráció, 2016
© Ciceró Könyvstúdió, magyar kiadás, 2016

Tartalom

I. Archibald alázatos széptevése
II. Aki leszokott a dohányzásról
III. Cedric története
IV. Osbert Mulliner üldöztetése
V. Az elátkozott udvarház
VI. Goldfinger
VII. Valami sziszeg
VIII. Anyai örömök
IX. Ambrose pálfordulása

I.
Archibald alázatos széptevése

A Horgásztanya ivójában a beszélgetés, amely a záróra közeledtével mindinkább elmélyültté szokott válni, ezúttal a modern lányok témájára kanyarodott, és az ablak melletti sarokban ülő Gyömbér Ginnel megjegyezte, milyen különös, hogy bizonyos típusok egyszer csak eltűnnek.

- Emlékszem - szólt a Gyömbér Ginnel -, volt idő, amikor minden második lány százkilencven centi volt báli cipőben, és annyi hajlat volt rajta, mint egy hegyi vasútvonalon. Most meg mindegyik százötvenöt centi, és oldalról egyáltalán nem is látszik. Miért van ez?

A Csapolt Barna Sör a fejét ingatta.

- Senki se tudja. A kutyákkal dettó ugyanez van. Az egyik percben az egész világ mopszlikkal van tele, ameddig a szem ellát, aztán egy perc múlva sehol egy mopszli, csak pincsit és németjuhászt lát az ember. Fura.

A Pohár Világos és a Dupla Whisky Szódával elismerte, hogy ezek valóban rejtélyes dolgok, és nem kellene firtatni az okokat. Ésszel felérni talán nem is lehet.

- Nem tudok egyetérteni önökkel, uraim - szólt Mr. Mulliner. Eddig a citromos forró whiskyjét kortyolgatta szórakozottan, de most figyelmesen kihúzta magát, mint aki ítélethirdetésre készül. - A méltóságteljes, királynői alkatú lányok eltűnésének oka egészen nyilvánvaló. Ez a természet módszere a faj fennmaradásának biztosítására. Ha a világ teli lenne olyan fiatal nőkkel, mint amilyenekről Meredith ír a regényeiben, vagy amilyeneket du Maurier szokott rajzolni karikatúráin a Punchban, az a világ hajadonokkal lenne teli. Modern fiatalember sosem tudna annyi bátorságot összeszedni, hogy megkérje a kezét egy ilyennek.

- Abba' van valami - helyeselt a Csapolt Barna.

- Szakértőként nyilatkozom a témában - mondta Mr. Mulliner -, mivel az unokaöcsém, Archibald, amikor szerelmes lett Aurelia Cammarleigh-be, a bizalmába avatott. Olyan szerelemmel imádta azt a leányt, hogy az már komolyan a józan esze elveszítésével fenyegetett,

de a puszta gondolat, hogy feleségül kérje, mint elmondta, olyan, az ájulással határos gyengeséget idézett elő nála, hogy valahányszor fontolóra vette ezt, csak egy jó erős szódás brandy vagy hasonló frissítő segítségével tudta ismét összeszedni magát. Ha nem lett volna a... De az urak talán szívesen meghallgatnák a történetet az elejétől.

Akik csupán felületesen ismerik unokaöcsémet, Archibaldot (mondta Mr. Mulliner), általában olyannak tekintik, mint egy szokványos, bárgyú fiatalembert. Csak akkor jönnek rá, hogy tévedtek, ha jobban megismerik. Akkor tudatosul bennük: a bárgyúsága nemhogy nem szokványos, hanem egészen rendkívüli. Még a Parazita Klubban is, ahol pedig az átlagos intelligenciaszint nem valami magas, azt szokták mondani Archibaldról, hogy ha az agya selyemből volna, egy kanári számára is csak nehezen lehetne kiszabni belőle egy váltás fehérneműt. Derűs érdektelenséggel sétált végig az életén egészen huszonöt éves koráig, és egész idő alatt csupán egyszer fordult elő, hogy igazán erős érzelem rázta meg - amikor a londoni társasági szezon derekán, a Bond Street kellős közepén vette észre, hogy az inasa, Meadowes felemás kamáslit készített ki neki.

És azután megismerte Aurelia Cammarleigh-t.

*

Kettejük első találkozása rendkívüli mértékben emlékeztet engem Dante, a költő és Beatrice Portinari híres megismerkedésére. Ha emlékeznek, az első alkalommal Dante nem váltott szavakat Beatricével. Archibald ugyanígy járt el Aureliával. Dante csak bazsalygott a leányt meglátva. Ugyanígy tett Archibald is. Akárcsak Archibald, Dante is első látásra esett szerelembe, és mint tudjuk, a költő akkor kilencéves volt - szinte pontosan ennyi volt Archibald Mulliner értelmi életkora is, amikor monokliját első ízben Aurelia Cammarleigh-re emelte.

A konkrét helyszín tekintetében a két eset között nem forog fenn párhuzamosság. Dante a történet szerint a Ponte Vecchión sétált, Archibald Mulliner ezzel szemben koktélt kortyolgatott a Parazita Klub Dover Streetre néző ablakában.

Éppen alsó állkapcsának ellazításával foglalkozott, hogy mentül kényelmesebben szemlélhesse a Dover Street látnivalóit, amikor látóterébe beúszott egy jelenség - mintha egy görög istennő lett volna. A klubbal szemközt lévő üzletből lépett ki, s megállt a járdán, taxira várva. És ahogy Archibald látta őt ott állani, úgy elborította a szerelem első látásra, mint a csalánkiütés.

Különös, hogy így történt, mert egyáltalán nem olyan lány volt, amilyenbe Archibald azelőtt első látásra bele szokott szeretni. A minap itt időzve kézbe vettem egy könyvet, egy afféle sárga fedelű, ötven évvel ezelőtt írt regényt... A tulajdonosa, úgy hiszem, Miss Postlethwaite, nagylelkű és művelt bárkisasszonyunk. A regény címe: *Sir Ralph titka,* és a hősnőjét, Lady Elaine-t fejedelmien szép hölgynek írja le: magas, mint egy istennő, az alakja nemes, az orra klasszikusan ívelt; ehhez büszke tekintet, finoman rajzolt szemöldök járul, és az egész jelenséget az arisztokratikus zárkózottság légköre lengi be, ami olyan lányokra jellemző, akik száz grófot tudnak a felmenőik között. Aurelia Cammarleigh ennek a fenséges teremtésnek lehetett volna a másodpéldánya.

Archibald, amint meglátta, úgy megszédült, mintha a koktél, amelyet fogyasztott éppen, a tizedik lett volna, nem pedig az első.

- Hűha! - hangoztatta Archibald. Hogy el ne essék, belekapaszkodott egy arra járó klubtagba; a zsákmányt megszemlélve megállapította, hogy az ifjú Algy Wymondham-Wymondham az illető. Éppen az a klubtag, akibe a leginkább szeretett volna belekapaszkodni, mivel Algy volt az az ember, aki mindenhova eljárt, és mindenkit ismert, így most is bizonyára megadhatta az áhított felvilágosítást.

- Algy, öregem - mondta Archibald mély torokhangon -, kérnék egy percet a drága időből, ha nem bánod.

Elhallgatott, mert eszébe jutott, hogy óvatosnak kell lennie. Algy hírhedett pletykafészek volt, az elővigyázatlanság csúcsa lett volna, ha akár csak utal is a keblében fellobbant szenvedélyre. Nagy erőfeszítéssel magára öltötte a maszkot. Amikor ismét megszólalt, már csalárd, hányaveti hangon szólalt meg.

- Csak azt akartam kérdezni, nem tudod-e véletlenül, hogy ki az a lány ott a túloldalon. Gondolom, nem tudod, mi a neve, csak úgy

nagyjából, megközelítőleg. Úgy rémlik, mintha találkoztam volna már vele valahol, vagy valami, vagy láttam volna, vagy valami. Vagy valami, már ha érted, mire gondolok.

Algy követte kinyújtott ujjának irányát, még idejében ahhoz, hogy megpillantsa Aureliát, amint éppen eltűnik egy taxiban.

- Az a lány?

- Igen - felelte Archibald, és ásított. - Ki ez, ha egyáltalán?

- Úgy hívják, Cammarleigh.

- Á! - felelte Archibald, és ismét ásított. - Akkor mégsem találkoztam vele.

- Bemutatlak, ha akarod. Ascotban biztosan ott lesz. Majd keress meg. Archibald harmadszor is ásított.

- Jól van - mondta -, megpróbálom nem elfelejteni. Mondj még róla valamit. Mármint, hogy van-e apja, vagy anyja, vagy szülei, vagy akármi ilyen.

- Csak egy nagynénje. Együtt laknak a Park Streeten. Teljesen buggyant.

Archibald összerezzent, mint akit a darázs csípett meg. - Buggyant? Ez az isteni... vagyis hogy ez az elég szemrevaló külsejű lány?

- Nem Aurelia. A nénikéje. Szerinte Bacon írta Shakespeare-t.

- Szerinte ki micsinált mivel? - kérdezte Archibald meghökkenten, mert a nevek ismeretlenek voltak a számára.

- Biztosan hallottál már Shakespeare-ről. Elég híres. Színdarabokat szokott írni. De Aurelia nénikéje szerint nem szokott. Ő azt mondja, hogy egy Bacon nevű fickó írta helyette.

- Rém rendes tőle - mondta Archibald elismeréssel. -Lehet, hogy az a Shakespeare pénzt adott neki kölcsön.

- Az is lehet, persze.

- Hogy is hívták azt a másikat?

- Bacon.

- Bacon - ismételte Archibald, és följegyezte a mandzsettájára. - Jól van.

Algy továbbment, Archibald pedig, mivel lelke úgy felhevült, mint a rablóhús, ha a rablónak magas láza van, egy fotelbe rogyott, és a

mennyezetet nézte, de nem látta. Ezután fölkelt, és lement a Burlington üzletsorra zoknit vásárolni.

A zoknivásárlás folyamata egy időre enyhítette a felindultságot, amely Archibald lelkében tombolt. Ám még a lila órákkal díszített zokni is csupán enyhíteni tud, gyógyítani nem gyógyít. Otthonába térve kínjai még jobban elhatalmasodtak rajta, mint valaha. Itt végre nyugodtan gondolkodhatott, és a gondolkodástól mindig megfájdult a feje.

Algy hányaveti szavai alátámasztották legszörnyűbb sejtelmeit. Az a lány, akinek a nagynénje mindent tud Shakespeare és Bacon témaköréről, szükségszerűen olyan szellemi légkörben él, amelyben az Archibaldhoz hasonló, csökött madarak aligha kaphatnak szárnyra. Még ha megismerkednének is... Még ha a leány megengedné is, hogy felkeresse... Még ha ismeretségük idővel kifejezetten szívélyessé fejlődnék is... Mi lenne akkor? Hogyan pályázhatna ő ilyen istennő kezére? Mit adhatna neki?

Pénzt?

Abból nagyon sok van, csakugyan, de hát végül is mi az, hogy pénz? Zoknit?

Zokniból a legpazarabb gyűjteménye van egész Londonban, de hát a zokni nem minden. Szerető szívet?

Annak aztán ménkű nagy hasznát veszi.

Nem, gondolta: az olyan lány, mint Aurelia Cammarleigh, a férfitól, aki a kezére pályázik, tehetséget, eredményeket vár el. Olyan embernek kell lennie, aki képes megtenni dolgokat.

De ő, kérdezte önmagától Archibald, ő vajon mire képes? A világon semmire, kivéve, hogy tudja a tojást rakó tyúk hangját utánozni.

Ezt valóban tudta. A tojást rakó tyúk utánzásában elismerten elérte a mesteri szintet. E vonatkozásban a híre elterjedt az egész West Enden. „Csak hódolat illet meg, nem bírálat" - így hangzott London aranyifjainak ítélete Archibald Mullinerről, amikor kizárólag ama képességének fényében vizsgálták, hogy mennyire képes a tojást rakó tyúkot utánozni. „Mulliner - szólt egyik a másikához - sok szempontból eléggé hogyismondjam, de tojást rakó tyúkot utánozni, azt tud."

A józan ész azt tanácsolta neki: nemhogy segítene ez az egyetlen mutatvány, amire képes, hanem ellenkezőleg: kimondottan hátrányos.

Az olyan lányok, mint Aurelia Cammarleigh, rosszul lesznek az effajta alantas bohóckodástól. Archibald elpirult már a puszta gondolattól is, hogy a lány esetleg megtudhatja, milyen mélyre képes süllyedni.

Így tehát, amikor néhány héttel később bemutatták a lánynak Ascotban, a versenypálya karámjánál, Aurelia Cammarleigh úgy nézett rá, hogy arcáról Archibald érzékeny lelke csak megvető undort tudott leolvasni, majd így szólt:

- Azt hallom, hogy ön tojást rakó tyúkokat szokott utánozni, Mr. Mulliner.

Archibald rendkívüli indulattal válaszolt.

- Ez hazugság, aljas és rosszindulatú hazugság, de fel fogom kutatni a forrását, és a fejét beleverem a pultba.

Merész szavak! De vajon célba értek? Hitt neki a leány? Nagyon remélte. Aurelia Cammarleigh éles tekintete azonban mintha a lelke legmélyéig hatolt volna, hogy meglássa a pőre lényeget: a tyúkimitátort.

Ám mégis megengedte neki, hogy felkeresse. Királynői, unott leereszkedéssel tette - és csak miután Archibald kétszer is megkérdezte, hogy meglátogathatja-e -, de megtette. Archibald pedig elhatározta: légyen bármekkora az ezzel járó szellemi megterhelés, be fogja bizonyítani a lánynak, hogy első benyomása téves volt; hogy bármily közönséges és felszínes embernek látszik is, egyéniségének vannak olyan mélységei, amelyek létezéséről mindeddig mit sem sejtett.

*

Olyan fiatalemberről lévén szó, aki túlkorossága miatt került ki Etonból, és elhitt mindent, amit a reggeli újság *Lóversenytippek* című rovatában olvasott, el kell ismerni, hogy ebben a válságos helyzetben Archibald olyan találékonyságról tett tanúságot, amilyenre közeli ismerősei közül kevesen tartották volna képesnek. Lehet, hogy a szerelem serkenti az észjárást, de az is lehet, hogy a vér nem válik vízzé, csak a pillanatnak kell eljönnie. Archibald végül is, mint tudják, Mulliner volt, és ez alkalommal kiütközött belőle a Mullinerekben meglévő agyafúrtság.

- Meadowes, hallgasson ide - szólította meg Meadowest, az inasát.

- Uram? - válaszolta Meadowes.

- Állítólag - kezdte Archibald - van, vagy volt egy Shakespeare nevű fickó. Meg egy másik is, bizonyos Bacon nevezetű. Azt hallom, hogy ez a Bacon színdarabokat írt, a Shakespeare meg fogta magát, és a saját nevét írta a színlapra, aztán bezsebelte a dicsőséget.

- Valóban, uram?

- Ha ez igaz, akkor nem rendes dolog, Meadowes.

- Távolról sem, uram.

- Akkor jó. Meg akarok ismerkedni ezzel az üggyel. Legyen kedves, menjen el, és szerezzen egy-két könyvet, ami ezzel foglalkozik. - Végtelenül körmönfontan tervezte meg hadjáratát. Tudta: mielőtt bármit tenne Aurelia Cammarleigh szívének elnyerése érdekében, előbb a nagynénjénél kell szilárd alapokra helyezkednie, a nagynénit kell megkörnyékeznie, hozzá kell behízelegnie magát - de természetesen kezdettől egyértelműen érzékeltetve, hogy nem ő a szíve választottja. Ha pedig a Shakespeare és Bacon témakörében való tájékozódás alkalmas erre, akkor, gondolta Archibald, a nagynéni egy hét múlva a tenyeréből fog enni.

Meadowes visszatért egy csomaggal, amelyben riasztó látványt nyújtó könyvek lapultak, Archibald pedig kéthetes intenzív tanulásra adta fejét. Ezután félrevetette a monoklit, amely mostanáig állandó kísérője volt, és szarukeretes szemüveggel helyettesítette, amitől a tekintete egy érdeklődő birkáéhoz vált hasonlatossá, majd nekiindult, hogy megtegye első vizitjét a Park Streeten. Megérkezése után öt perccel elhárította a felkínált cigarettát, arra való hivatkozással, hogy nem dohányzik, és sikerült élesen elítélő véleményt hangoztatnia a kortársai körében olyannyira elharapózott gyakorlatról, a koktélok fogyasztásáról.

Az életnek, mondotta Archibald a teáscsészéjével játszadozva, kétségkívül nemesebb célokat kell szolgálnia, mint hogy agyunkat és emésztésünket alkohollal rongáljuk. Bacon például egyetlen koktélt sem ivott soha életében, de meg is lehet nézni.

A nagynéni, aki mostanáig szemlátomást csupán sajnálatos balesetnek tekintette őt, ezt hallva egyszeriben életre kelt.

- Ön Bacon tisztelője, Mr. Mulliner? - kérdezte föllelkesülve.

Kinyújtotta karját, mint polip a csápját, egy sarokba vonta Archibaldot, és a szalon órája szerint negyvenhét percen át beszélt neki a kriptogramokról. Röviden összefoglalva: az unokaöcsém, Archibald a szeretett lány egyetlen rokonánál oly gyors sikert ért el, mint a szélvész. Aki Mulliner, az mindig Mulliner marad. Vessék alá sav-próbának, ő kiállja.

Nem sokkal ezután közölte velem: oly jól sikerült elvetnie a magot, hogy Aurelia nagynénje meghívta őt egy hosszú vizitre vidéki házába, a sussexi Brawstead Towersbe.

Amikor elmondta ezt, éppen a Savoy bárjában ült, és lázas sietséggel igyekezett egy szódás whiskyt a szervezetébe juttatni. Meglepetten láttam, hogy arca csüggedt, tekintete komor.

- De hát egyáltalán nem látszol boldognak, fiacskám - jegyeztem meg.

- Mert nem vagyok boldog.

- Pedig hát ez a helyzet komoly okot ad az örvendezésre. Együtt lesztek egy vidéki kúriában, kellemes környezetben, bizonyára könnyen találsz majd alkalmat, hogy feleségül kérd.

- Annak aztán nagy haszna lenne - felelte Archibald rosszkedvűen. - Még ha adódna is alkalmam, képtelen lennék kihasználni, kurázsi híján. Úgy látom, fogalmad sincs, mit jelent olyan lányba szerelmesnek lenni, mint Aurelia. Amikor belenézek abba a tiszta, lélekkel teli szempárba, vagy meglátom azt a tökéletes arcélt földerengeni a horizonton, a saját hitványságom tudata nyomban úgy vág tarkón, mint egy súlyos, tompa tárgy. A nyelvem beleakad a metszőfogaimba, és csak arra vagyok képes, hogy álljak, mint egy darab gorgonzola, amit alkalmatlannak talált az élelmiszer-felügyelet. Igen, elmegyek Brawstead Towersbe, de nem remélem, hogy bármi kisülne belőle. Pontosan tudom, mi lesz a sorsom. Bután borongva botorkálom végig az életemet, és a végén szegény szerencsétlen agglegényként dőlök a sírba. Még egy whiskyt, legyen szíves, de legyen inkább mindjárt dupla.

*

Brawstead Towers mintegy nyolcvan kilométerre fekszik Londontól a tetszetős sussexi tájban; Archibald az automobiljával könnyedén megtette ezt a távolságot, és éppen idejében érkezett, hogy

kényelmesen átöltözhessen a vacsorához. Pontban nyolc órakor ért az ebédlőbe, és csak ekkor tudta meg, hogy a társaság fiatalabb tagjai átmentek egy vendégszerető szomszéd házához vacsorázni és táncolni, így ő kénytelen volt minden idők legkülönb estélyi nyakkendőcsokrát, amelynek megalkotására nem kevesebb mint huszonkét percet áldozott, Aurelia nagynénjére fecsérelni.

Ilyen körülmények között aligha remélhette, hogy az étkezés tisztán örömteli és vidám időtöltés lesz. Számos tényező segített a vacsorát egy babiloni orgiától megkülönböztetni; közülük az volt az egyik, hogy a szeszes italoktól való önkéntes idegenkedése miatt Archibald nem kapott bort. Külső segítség nélkül pedig még sokkal nehezebb volt rezignált beletörődéssel elviselnie a nagynénit, mint valaha.

Archibald már jóval korábban arra a határozott álláspontra helyezkedett, hogy ennek a nőnek leginkább egy uncia folyékony gyomirtót kellene beadni, tudományosan precíz adagolásban. Az étkezés közben nem kis erőfeszítéssel sikerült eltérítenie vacsorapartnerét kedvenc témájától, de miután a kávénak is végére jártak, a nagynéni minden gátlást félretett. Felnyalábolta és elhurcolta Archibaldot a nyugati szárny rejtekeibe, ahol beékelte őt egy kanapé sarkába, és beszélni kezdett neki az utóbbi idők bámulatos felfedezéséről, amely úgy keletkezett, hogy valaki a Direkt Kódot alkalmazta Milton Shakespeare-hez írt híres sírversére.

- Amelyik úgy kezdődik: „Kell, Shakespeare-em, hogy dicső csontjaid" - magyarázta a nagynéni.

- Á, hogy arról van szó? - kérdezte Archibald.

- „Kell, Shakespeare-em, hogy dicső csontjaid fölé egy élet hordja köveit? Vagy hogy glóriás poraid felett piramis verjen csillagos eget?" - szavalta a nagynéni.

Archibald, aki rejtvényfejtésben nem magaslott ki, azt felelte, hogy nem tudja.

- Ugyanúgy, ahogy a drámák és a szonettek esetében - folytatta a nagynéni -, behelyettesítjük a neveket a számértékek összegével.

- Mit csinálunk?

- Behelyettesítjük a neveket a számértékek összegével.

- A mivel?

- A számértékek összegével.

- Hát jó - mondta Archibald. - Inkább hagyjuk. Gondolom, maguk tudják.

A nagynéni teleszívta tüdejét.

- Ezeket az összegeket - jelentette ki - mindig a Direkt Kódból vesszük ki, az A egyenlő eggyel, a Z egyenlő huszonnéggyel. A neveket ugyanezzel a módszerrel számoljuk. A nagybetűk a névszámítás alkalmi variációinak tekintendők. Az A például huszonhéttel egyenlő, a B huszonnyolc, amíg el nem érjük azt, hogy K egyenlő tízzel, mert akkor a K tíz helyett eggyel lesz egyenlő, a T tizenkilenc helyett ugyancsak eggyel, az R pedig mint Reverzió, és így tovább, amíg el nem érjük az A egyenlő huszonnégyet. A rövid, egy számjegyű alak itt nem használatos. E kód fényében elolvasva a sírverset, a következő bontakozik ki: „Kell-e Verulam Shakespeare-nek? Francis Bacon Anglia királya elrejtőzhet W. Shakespeare alatt? William Shakespeare. Hírnév, kinek kell Francis Tudor, Anglia királya? Francis. Francis W. Shakespeare. Mert Francis tiéd William Shakespeare Anglia királya elvevé W. Shakespeare. Majdan tenmagad W. Shakespeare Francis Tudor gyászba borula Francis Bacon Francis Tudor ily síremlék William Shakespeare."

A szavak, amelyeket Archibald végighallgatott, a Bacon-szakértők számára különösen világosak és egyértelműek lettek volna, Archibaldnak azonban megakadt a szeme a falon függő csatabárdon, és nem tudott elfojtani egy sóvárgó sóhajt. Milyen egyszerű lett volna - ha nem Mulliner és nem úriember - leakasztani kampójáról a fegyvert, megpökni a markát, és suhintani egyet oda, ahol ez a vartyogó rémalak a hamisgyöngy nyakláncát hordja. Fickándozó ujjait a kanapéra nyomta, és ráült a kezére, így sikerült egy helyben maradnia, amíg a kandallópárkányon álló óra el nem ütötte az éjfelet, és a háziasszonyon erőt nem vett egy jótékony csuklási roham, ami lehetővé tette, hogy a vendég visszavonuljon. A nagynéni már a huszonhetedik „hukk"-nál tartott, mire Archibald megtalálta az ajtógombot, de a következő pillanatban már odakint volt, és loholt fölfelé a lépcsőn.

*

A szoba, amelyben Archibaldot elszállásolták, a folyosó végén volt: kellemes, tágas lakrész, amelyből franciaablakon át egy széles balkonra lehetett kilépni. Bármely más alkalommal örömmel meg is tette volna, hogy elmerüljön a nyári éjszaka illataiban, hangjaiban, miközben hosszan, kitartóan Aureliáról ábrándozik. Csakhogy az a sok Francis Tudor Francis Bacon ily síremlék William Shakespeare és az utolsó tizenhét sorban két sima két fordított, meg a többi efféle miatt még az Aureliáról való ábrándozás lehetősége sem tarthatta távol az ágytól. Archibald Mulliner rosszkedvűen ledobálta ruháit, pizsamát öltött, és ágyba akart bújni, de azonnal észrevette, hogy az ágyat egy tréfacsináló gonosz módon készítette elő neki. Hogy mikor és hogyan történhetett, nem tudni, de valamikor napközben gondos kezek összevarrták a takarót a lepedővel, és a kettő közé két hajkefét, továbbá valamilyen szúrós növényt helyeztek el.

Maga Archibald kora gyermekségétől fogva szakértelemmel készített hasonló csapdákat mások számára, ezért, ha kedélyállapota derűsebb, bizonyára vidám kacagással méltányolta volna a dolgot, mint különösen helyénvaló próbálkozást. Így azonban, Verulamok és Francis Tudorok súlyától megtörve, egy darabig csak nyomatékosan szitkozódott, majd felszakította az öltéseket, kimerülten a sarokba hajította a szúrós növényt, bekúszott az ágyba, és csakhamar elaludt.

Utolsó gondolata az volt: ha a nagynéni azt reméli, hogy másnap megint elcsípi őt, akkor sokkal gyorsabbnak kell lennie, mint amit a fizikumából kinézne az ember.

*

Hogy Archibald mennyi ideig aludt, maga sem tudta volna megmondani. Néhány óra múlva azzal a bizonytalan érzéssel ébredt fel, hogy rendkívül heves zivatar tombol a közvetlen közelében. Ez azonban fokozatosan, ahogy Archibald az álom mélyéről lassanként felmerült, tévedésnek bizonyult. A robaj, amely felébresztette, nem mennydörgés volt, hanem horkolás. Valaki horkolt. De mint az ágyú. A falak szinte rezegtek, mint egy óceánjáró fedélzete.

Meglehet, Archibald Mullinernek nehéz estéje volt a nagynénivel, de annyira azért nem tört meg, hogy tétlenül heverjen, alávetve magát a kínszenvedésnek. Ahogy minden helyes gondolkodású emberrel

történt volna, a horkolás zaja perzselő dühvel töltötte el, amely szenvedélyesen elégtételt követelt; kikelt hát az ágyból, hogy az általánosan elfogadott módozatokhoz igazodva megtegye a megfelelő lépéseket. Napjainkban szokás leszólni az angol nyilvános iskolák oktatási módszereit, divat azt hangoztatni, hogy ez az iskolatípus nem gyakorlatias, nem készíti fel eléggé a cseperedő fiút az iskola utáni élet problémáira. Van azért olyan dolog, amit a nyilvános iskolában is megtanulhat az ember, éspedig azt, hogy mitévő legyen, ha valaki horkolni kezd.

Az ember fog egy szappant, és belenyomja az illető szájába, jó mélyre. Archibald pedig, Isten segedelmével, éppen ezt szándékozott végrehajtani. Egy másodperc műve volt a mosdóállványhoz szökellnie és fölfegyverkeznie. Ezután a franciaablakon át nesztelenül kiosont a balkonra.

Megbizonyosodott, hogy a horkolás forrása a szomszéd szobában található. Feltehetőleg annak a szobának is franciaablaka van, és meleg éjszaka lévén, feltehetőleg az is nyitva áll. Könnyű feladat besurranni, elhelyezni a szappant, és észrevétlenül elinalni.

Kellemes éjszaka volt, de Archibald ügyet sem vetett reá. A szappant szorongatva továbblopakodott, és a horkoló szobája elé érve örömmel észlelte, hogy feltevése helytálló. Az ablak nyitva volt. Mögötte súlyos függöny rejtette a szoba belsejét. Éppen hogy hozzáért a függönyhöz, amikor megszólalt egy hang odabentről. Ugyanabban a pillanatban a lámpát is felkapcsolták. - Ki az? - kérdezte a hang.

Mintha Brawstead Towers az összes istállókkal, melléképületekkel plusz az építési telekkel együtt Archibald fejére zuhant volna. Látását köd homályosította el. Megtántorodott, lélegzete elakadt.

A hang Aurelia Cammarleigh hangja volt.

*

Kénytelen vagyok elismerni, hogy egy pillanatra, egyetlen hosszú, gyomorforgató pillanatra Archibald szerelme, habár mély volt, akár a tenger, határozottan megingott a megrendítő csapástól. Nem csak attól ingott meg, hogy Archibald fölfedezte: a lány, akit imád, horkol, inkább attól a gondolattól, hogy képes *ennyire* horkolni. Volt ebben a

horkolásban valami, amitől úgy érezte: ez a női tisztaság fogalma ellen elkövetett bűntény.

Végül mégis magához tért. Hiába, hogy a leány szendergése nem az a „könnyű, légi fény", amilyennek a költő lefesti, sokkal inkább emlékeztet egy fatelepre, ahol csúcsra járatják a fűrészáru feldolgozását - ő akkor is szerette.

Éppen hogy megállapította ezt, amikor újabb hang szólalt meg a szobában.

- Halló, Aurelia.

Egy másik lány hangja volt. Archibald rájött, hogy a „Ki az?" nem neki szólt, hanem ennek a másik valakinek, aki az ajtón zörgetett.

- Figyelj, Aurelia - mondta az ismeretlen lány panaszosan -, muszáj csinálnod valamit ezzel a buldoggal. Képtelen vagyok elaludni, amíg ennyire horkol. A szobámban a plafonról pereg a vakolat.

- Ne haragudj - felelte Aurelia. - Én már annyira megszoktam, hogy észre sem veszem.

- Hát én igen. Teríts rá filcet, vagy valami.

Odakint, a holdfényes balkonon Archibald Mulliner imbolygott, mint a kocsonya. Sikerült ugyan szinte érintetlenül megőriznie szerelmét, amikor azt hitte, hogy a horkolás az imádott leány ajkáról származik, de nem ment könnyen, és, mint említettem, csupán hajszálon múlt. A bizonyosság, hogy Aureliát továbbra is megérdemelten tartja a legmagasabb piedesztálon, olyan mély megkönnyebbüléssel járt együtt, hogy Archibald úgy érezte, mintha a csontjait eltávolították volna. Egy pillanatig valóságos kábulatba esett. Ám ekkor az éteri magasságokból visszarántotta, hogy a nevét hallotta említeni.

- Archie Mulliner megérkezett ma este? - kérdezte Aurelia barátnője.

- Azt hiszem - felelte Aurelia. - Táviratozott, hogy automobillal jön.

- Mondd csak, így egymás között - folytatta a barátnő -, mi a véleményed arról a pasasról?

Magánbeszélgetést kihallgatni - különösen két modern lány magánbeszélgetését, amikor sosem lehet tudni, mi minden hangzik el - jogosan ítélhető meg úgy, hogy nem méltó ahhoz, aki úriembernek tartja magát. Sajnálattal mondom, Archibald megfeledkezett arról,

hogy olyan család tagja, amelynek erkölcsi követelményei országszerte a legmagasabbak közé tartoznak: ahelyett, hogy visszaosont volna szobájába, ezt hallván közelebb lépett a függönyhöz, és a fülét hegyezte. Lehet, hogy hallgatózni megvetendő dolog, de Aurelia Cammarleigh éppen feltárni készült legbensőbb érzeményeit vele kapcsolatban, és a lehetőség, hogy megismerje a valós tényeket, méghozzá - ahogy mondani szokás - tiszta forrásból, olyan lebilincselően hatott rá, hogy képtelen volt megmozdulni.

- Archie Mullinerről? - tűnődött el Aurelia.

- Igen. Az Ajakrúzs Klubban hét a kettőhöz arányban fogadják, hogy hozzá fogsz menni feleségül.

- Mi a csodáért?

- Hát, felfigyeltek rá, hogy állandóan a nyakadon lóg, és úgy látják, ez jelenthet valamit. Szóval ez volt az oddsz, amikor eljöttem Londonból: hét a kettőhöz.

- Fogadj az ellenkezőjére - jelentette ki Aurelia nyomatékkal -, és nagyot nyerhetsz.

- Ez konkrét?

- Abszolúte - felelte Aurelia.

Odakint Archibald Mulliner elnyújtott, tompa nyöszörgést hallatott a holdfényben, olyasfélét, mint egy haldokló kacsa utolsó lélegzete. Igaz, mindig is tudta, hogy semmi esélye, de akárhányszor mondja is ezt önmagának az ember, a szíve mélyén mégsem hiszi igazán. Most viszont hiteles forrásból tudta meg, hogy szerelme, mint virág a hófuvatban, elhervadt máris, mielőtt kinyílt. Megsemmisítő csapás volt ez. Eltompultan elmélkedni kezdett, vajon milyen gyakran megy vonat a Sziklás-hegységbe. Úgy érezte, ajánlatos lenne kis ideig grizzlymedvékre lövöldöznie.

Bent a szobában a másik lány meglepődött.

- De hát Ascotban még azt állítottad - mondta -, amikor megismerkedtél vele, hogy szerinted végre megtaláltad az ideálodat. Mikor siklott félre a dolog?

Ezüstös sóhaj szűrődött át a függönyön.

- Akkor még úgy gondoltam - felelte Aurelia nosztalgiával. - Úgy éreztem, van benne valami. Tetszett, ahogy rezeg a füle. És mindig azt

hallottam róla, hogy derűs, vidám, jópofa fickó. Algy Wymondham-Wymondham mesélte: Archie úgy tudja utánozni a tojást rakó tyúkot, hogy az bármelyik értelmes lányt boldoggá teheti egy hosszú házasság tartama alatt.

- Tud tyúkot utánozni?

- Nem tud. Csak pletyka volt. Rákérdeztem, de határozottan tagadta, hogy életében valaha is ilyet tett volna. Komolyan ingerült lett a feltételezéstől. Már akkor kicsit kínos volt, de aztán, amikor elkezdett járogatni hozzánk, már tudtam, hogy a balsejtelmeim megalapozottak voltak. A pasi kétséget kizáróan kavics a cipőben. Pofon egy döglött hallal.

- Ennyire?

- Ennyire. El nem tudom képzelni, miből gondolták az emberek, hogy Archie Mulliner jó humorú, vidám fickó. A legrémesebb kockafej a világon. Nem iszik, nem cigarettázik, és a legjobban azt élvezi, hogy órákon át ücsörög, és a nénikém előadásait hallgatja, pedig te is tudod, hogy a nénikém teljesen buggyant, a talpától a teknőcfésűjéig, és már rég gumiszobában kellene laknia valahol egy intézetben. Hidd el, Muriel, ha tényleg hetet kaphatsz kettőre, akkor ez a legbiztosabb tipp azóta, hogy Boglárka megnyerte a Lincolnshire-i hendikepet.

- Nem mondod!

- De bizony, hogy mondom. Ha minden mástól eltekintünk, akkor is megvan az az őrjítő szokása, hogy meghunyászkodva néz rám. Tudod, mennyire rosszul vagyok attól, ha meghunyászkodva néznek rám. A srácok mind ezt csinálják. Szerintem azért, mert ilyen nagyra nőttem, és ilyen Kleopátra-szerűség lett belőlem.

- Hát ez kemény!

- Mi az, hogy! Az ember nem tehet a külsejéről. Lehet, hogy úgy nézek ki, mint akihez egy bonviván passzolna a legjobban valamelyik bécsi operettből, de én nem olyannak érzem magam. Nekem egy virgonc, ügyes sportember kellene, aki szeret másokat ugratni, aki egy-szerűen a karjába kap, és azt mondja: „Aurelia, te vagy a jackpot!"

Aurelia Cammarleigh ismét sóhajtott.

- Ha már az ugratásnál tartunk - mondta a másik lány -, ha Archie Mulliner megjött ma este, ugye a szomszéd szobát kapta?

- Szerintem igen. Arról volt szó. Miért?

- Mert bevarrtam az ágyát, és tettem bele pár szúrós meglepetést.

- Ez a beszéd - örvendezett Aurelia. - Bárcsak nekem jutott volna eszembe.

- Már késő.

- Igen - szólt Aurelia -, de megmondom, mit tudok tenni, és meg is teszem. Azt mondod, hogy zavar Lysander horkolása. Hát szépen átrakom Archie Mulliner szobájába. Akkor majd lesz min gondolkodnia.

- Óriási - helyeselt Muriel. - Hát akkor jóccakát.

- Jó éjt - mondta Aurelia.

A függönyön túl becsukódott egy ajtó.

*

Unokaöcsém, Archibald elméjében, mint már jeleztem, nem volt sok minden, de ami volt benne, az most mind felbolydult. Valóságos bénulat jött rá. Mint bárki más, ha váratlanul arra kényszerülne, hogy mindenestül forgassa fel teljes értékrendjét, ő is úgy érezte, mintha az Eiffel-torony tetején állt volna, és egy tréfacsináló váratlanul kirántotta volna alóla. Visszacsoszogott szobájába, a szappant visszatette a tálkába, azután leült az ágyra, hogy feldolgozza a megdöbbentő fejleményeket.

Aurelia Cammarleigh önmagát Kleopátrához hasonlította. Nem túlzás azt állítani, hogy öcsém, Archibald érzelmei e percben nagyon hasonlóak voltak ahhoz, amit Marcus Antonius érzett volna, ha Egyiptom királynője megpillantva őt, fölemelkedik trónusáról, és minden előzetes figyelmeztetés nélkül eljár egy kánkánt.

Gondolataiból könnyed lépések nesze riasztotta fel, kint a balkonon közeledett valaki. Ezzel egy időben mély, gurgulázó morgást is hallott: félreismerhetetlen jelét annak, hogy egy szokásaihoz ragaszkodó buldogot a hajnali órákban kirángattak kosarából, és a szabad ég alá kényszerítették.

„Ím itt közelg szerelmes kedvesem,
s bár lépte könnyű, mint a lég,
a sírban is meghallaná szívem,
és újra feldobogna még. "

suttogta Archibald lelke, vagy valami ezzel egyenértékűt. Felállt ülő helyéből, és egy pillanatig tétován megállt. És akkor megszállta az ihlet. Tudta, mit kell tennie, és meg is tette.

Úgy van, uraim, életének e válaszútján, amikor, ahogy mondani szokás, egész sorsa került a mérlegre, Archibald Mulliner, pályafutása során nagyjából első ízben, szinte már az emberi értelem jeleit mutatta: előadta híres magánszámát, a tojást rakó tyúk utánzását.

Archibald tojásrakótyúk-utánzása nagy ívű kompozíció volt, és az érzelmek húrjain szólalt meg. Nem volt annyira szenvedélyes, mint Salvini Othello-alakítása, de volt benne valami Mrs. Siddons fájdalmas tétovaságából, amelyet a *Macbeth* alvajáró jelenetében tanúsított. Az előadás halkan kezdődött, szinte alig hallhatóan, lágy, folyékony kotyogással - az anya boldog, de félig még hitetlenkedő dünnyögésével, amikor még maga sem hiszi igazán, hogy frigye gyermekáldásban részesült, és valóban ő az, aki a világra hozta azt az ovális, mészből és fehérjéből álló képződményt, amely ott hever mellette a szalmán.

Ezután fokozatosan elkövetkezik a felismerés. „Úgy néz ki, mint egy tojás - véli hallani az ember. -Tapintásra is olyan, mint egy tojás. Az alakja is tojás. Úgy éljek, ez egy tojás!"

És ekkor, midőn minden kétely eloszlott, a kotkodácsolás hangot vált, határozottabb lesz, fölemelkedik a magasabb regiszterekbe, és végül anyai örömóda válik belőle - olyan kárikittyomban szárnyal fel, hogy azt nem sokan képesek száraz szemmel végighallgatni. Ezt követően Archibaldnak szokása volt körbeszaladni a szobán, zakója szárnyát lobogtatva, majd felugorva egy kanapéra vagy egy alkalmas székre, megállni ott derékszögben kitárt karokkal, és kárálni, míg az arca el nem lilul.

Mindezeket klubtársai léha szórakoztatására sokszor eljátszotta már a Parazita klub dohányzójában, de sohasem adta elő ennyi érzéssel, *con brio,* mint ahogyan most. Alapjában véve szerény ember volt, mint minden Mulliner, de mégis kénytelen volt érzékelni, hogy ezen az éjszakán önmagán is túltett. Minden művész felismeri, mikor lobban

fel benne az isteni tűz, Archibald Mullinernek is megmondta egy belső hang, hogy csúcsformát mutat, élete legnagyobb alakítását nyújtja. Szerelem fűtötte át minden kottyanását, minden karcsapását. Sőt: a szerelem oly erősen sarkantyúzta, hogy a szokásos egy helyett három kört tett meg a szobában, mielőtt megpihent volna egy komód tetején.

Ekkor végre az ablak felé pillantott, és azt látta, hogy a függönyök között a világ legszebb arca kukucskál be. Aurelia Cammarleigh varázslatos szeme úgy nézett rá, ahogy eddig soha: ilyen tekintetet láthat Kreisler vagy más hasonló az első sorokból reá szegeződni, amikor leengedi hegedűjét, és keze fejével megtörli a homlokát. Az imádat pillantása volt.

Hosszú csend lett. Végül megszólalt a lány.

- Csináld még egyszer - kérte.

És Archibald megcsinálta még egyszer. Végül négyszer adta elő, és mint mesélte, ha akarta volna, adhatott volna újabb ráadást, de legalábbis két meghajlás benne volt még. Majd könnyedén leszökkent a padlóra, és elindult a leány felé. Diadalmasan, mint a helyzet ura. Övé volt a pillanat. Kinyújtotta karját, és átölelte a nőt.

- Aurelia, öreglány - szólt Archibald Mulliner tisztán csengő hangon, mely egyáltalán nem remegett -, te vagy a jackpot!

És a leány szinte elolvadt az ölelésében. Gyönyörű arcát a férfi felé fordította.

- Archibald! - suttogta.

Csend lett megint, csak két szív dobogása törte meg, és a buldog szuszogása, amely láthatólag légúti bántalmakban szenvedett. Végül Archibald elengedte a leányt.

- Hát erről van szó - mondta. - Jó, hogy így alakult, és most már minden tutti-frutti. Te jó ég, de kéne most egy cigaretta. Pont ez az a pillanat, amikor a legjobban kell az embernek.

Aurelia meghökkenten nézett rá.

- Azt hittem, nem dohányzol.

- Pedig de.

- Iszol is?

- Pont annyira - felelte Archibald. - Vagyis tulajdonképpen még inkább. Hoppá, igaz is.

- Mi az?

- Már csak egy dolgot kell megbeszélnünk. Tegyük fel, hogy ez a te nénikéd esetleg meg akarna látogatni, amikor már berendezkedtünk a kicsi fészkünkben, mit szólnál ahhoz a tervhez, hogy jól nyakszirten legyen suhintva egy kitömött angolnával?

- Ezt - felelte Aurelia kedvesen - mindennél jobban szeretném.

- Rokonlelkek vagyunk! - kiáltotta Archibald. - Ez a nagy helyzet, már ha jobban megnézi az ember. Jelzem, egész idő alatt gyanítottam, de most már tudom is. Kettő darab rokon lélek, ez az, ami vagyunk. - Hevesen átölelte a lányt. - Most pedig - folytatta - menjünk le a földszintre, és helyezzük el ezt a buldogot a komornyik lakrészében, ahol reggel majd váratlanul rátalál, és nem vitás, hogy a megrázkódtatás legalább olyan jót fog tenni neki, mint egy hét a tengerparton. Benne vagy?

- Benne! - suttogta Aurelia. - Benne én!

És kéz a kézben elindultak a széles főlépcső felé.

II.
Aki leszokott a dohányzásról

Sokféle emberből álló társaságban, mint amilyen a mi kis csoportunk, komoly gondolkodóké, akik a Horgásztanya ivójában esténként összegyűlünk, aligha várható, hogy állandó jelleggel tökéletes harmónia uralkodjék. Mindannyian a szellem emberei vagyunk, és amikor a szellem emberei összegyűlnek, ki-ki hozza a saját véleményét, így óhatatlanul adódnak viták. Még ebben a békés zugban is hallani időnként emelt hangot, asztalcsapkodást, egy tenor Vegye-tudomásul-uram-hogy versengését egy bariton Maga-pedig-azt-vegye-tudomásul-hoggyal. Biztos forrásból értesültem arról, hogy öklök is voltak rázva, sőt egy ízben a „hájfej" kifejezés is elhangzott.

Szerencsére Mr. Mulliner mindig ott van, készen arra, hogy varázsos személyiségével lecsillapítsa a vihart, mielőtt a dolgok túlságosan elvadulnának. Ma például, amikor beléptem, éppen azzal foglalkozott, hogy békét teremtsen egy kivörösödött Citromszörp és egy tajtékzó Korsó Sör között, akik az ablaknál, a sarokban estek egymásnak.

- Uraim, uraim - szólalt meg simulékony, nagyköveti hanghordozással -, mi a nézeteltérés tárgya?

A Korsó Sör a pipája szárával vádlón ellenfele irányába bökött. Láthatólag mélyen felkavart állapotban volt.

- Hülyeséget beszél a dohányzásról.

- Józan érveket hoztam fel.

- Nem hallottam egyet se.

- Azt mondtam, hogy a dohányzás káros az egészségre. És az is.

- Nem az.

- De az. A saját tapasztalatommal bizonyíthatom. Valaha - folytatta Citromszörp - magam is dohányos voltam, és az a rémes szokás valóságos emberi roncsot csinált belőlem. Orcám megereszkedett, a szemem zavarossá vált, egész arcom aszott, sárga és viszolyogtatóan ráncos lett. Akkor állt be a változás, amikor leszoktam a dohányzásról.

- Miféle változás? - érdeklődött a Korsó Sör.

A Citromszörp láthatóan megsértődhetett valami miatt, mert felállt, mereven az ajtóhoz lépdelt, és eltűnt az éjszakában. Mr. Mulliner kis, megkönnyebbült sóhajt hallatott.

- Jó, hogy eltávozott - mondta. - A dohányzás olyan téma, amelyben szilárd nézeteim vannak. A dohányt az élet egyik legfőbb áldásának tekintem, és bosszant, ha egyesek divatmajmolásból ellene vannak. És milyen ostobák az érveik, mennyire könnyű visszaverni őket! Azt mondják, például, hogy elég két csepp nikotint csöppentem egy kutya nyelvére, és az állat menten kimúlik. De ha megkérdezem őket, próbálkoztak-e azzal a nevetségesen egyszerű módszerrel, hogy nem csöppentenek nikotint a kutya nyelvére, arra már nincs válaszuk. Ott megáll a tudomány. Csak annyit motyognak, hogy erre még nem gondoltak, és elsomfordálnak.

Egy ideig csöndben pöfékelt a szivarján. Joviális arca elsötétült.

- Ha a véleményemet kérdezik, uraim - folytatta -, én azt tartom, hogy a dohányzásról való leszokás nemcsak ostobaság, de veszélyes is. Az effajta cselekedet felébreszti a mindannyiunkban szunnyadó fenevadat. Leszokni a dohányzásról egyet jelent azzal, hogy az ember veszélyessé válik a társadalom számára. Nem fogom egyhamar elfelejteni az unokaöcsém, Ignatius esetét. A sorsnak hála, a dolog szerencsés véget ért, de...

*

Akik önök közül (mondta Mr. Mulliner) művészkörökben forognak, talán ismerik unokaöcsém, Ignatius nevét. Portréfestő, a hírneve nőttön-nő. Abban az időben azonban, amelyről beszélek, még nem volt annyira ismert, mint ma, következésképpen két megbízás között mindig akadt szabadideje. Ezt rendszerint azzal töltötte ki, hogy ukulelén játszott, és feleségül kérte Hermionét, Herbert J. Rossiter és Mrs. Rossiter szépséges leányát, a kensingtoni Scantlebury Square 3-ból. A Scantlebury Square a műtermétől egy sarokra volt, ezért szokásává vált, hogy ha akadt egy szabad perce, átugrott, megkérte Hermione kezét, kosarat kapott, visszament a műterembe, játszott néhány taktust az ukulelén, majd pipára gyújtott, lábát föltette a kandalló rácsára, és azon tűnődött, ugyan mi lehet az a vonása, ami miatt annyira visszatetsző e kedves leány számára.

Arról nem lehet szó, hogy Hermione lenézi a tisztes szegénysége miatt, mivel a jövedelme ugyancsak kielégítő volt.

Az sem lehet, hogy hallott valami megvetésre méltó dolgot a múltjából, mert a múltja makulátlan volt.

Az sem lehetséges, hogy a lánynak a megjelenése iránt volt kifogása, hiszen, mint minden Mullinernek, így neki is igen megnyerő volt a külseje, sőt - bizonyos szögből - határozottan érdekes. Ráadásul az a lány, aki olyan családban nőtt fel, ahol az apa Kensington egyik legfőbb szépséghibája, és helyzetét két szubhumán fivér, Cyprian és George súlyosbítja, aligha ítélheti meg pontosan a férfiszépséget. Cyprian sápadt volt és sovány, és műkritikákat írt hetilapokba, George viszont köpcös volt és rózsás, és semmi néven nevezendő munkát nem végzett, mivel már korai életszakaszában feltűnő tehetséget árult el abban, hogy barátait és ismerőseit kisebb kölcsönökért megvágja.

Ignatiusnak eszébe ötlött, hogy valamelyikük talán közvetlen magyarázattal szolgálhat a problémára. Gyakran időztek Hermione társaságában, ezért valószínű volt, hogy esetleg egyik-másik alkalommal említhette nekik, mi lehet az a jellemvonás, amely miatt ilyen konokul ellenáll egy derék férfi szerelmének. Lakásán kereste fel Cypriant, és egyenesen föltette neki a kérdést. Cyprian figyelmesen végighallgatta, miközben csontos kezével a bal pofaszakáiiát simogatta.

- Aha - szólt Cyprian. - Ugyebár megérezzük a lány részéről a vonakodást, hogy elfogadja a házassági ajánlatot?

- Meg - felelte Ignatius.

- És felmerül bennünk a kétely, hogy vajon miért nem érhető el előrehaladás?

- Fel.

- Előadódik számunkra a kérdés, hogy mi az oka?

- Elő. Ismételten.

- Nos, ha valóban az igazságot szeretnénk hallani - jelentette ki Cyprian a jobb pofaszakáiiát simogatva -, történetesen rendelkezem ismeretekkel: Hermione azért tanúsít idegenkedést, mert emlékeztetjük a fivérére, George-ra.

Ignatius elszörnyedve megtántorodott, és vadállati üvöltés hagyta el ajkát.

- George-ra emlékeztetem?

Erre történt hivatkozás.

- De hát én nem lehetek olyan, mint George. Emberileg lehetetlen, hogy bárki olyan legyen, mint George.

- Az ember csak azt ismétli, amit hallott.

Ignatius imbolyogva elhagyta a szobát, s a Fulham Roadon kullogva a Kecske és Palack felé vette az irányt, hogy frissítőt vásároljon. És az első ember, akivel a pultnál találkozott, a kései reggelijét fogyasztó George volt.

- Hahó! - szólt George. - Hahó, hahó, hahó!

Rózsásabb és köpcösebb volt, mint valaha; Ignatius szerfölött ízléstelennek találta, hogy esetleg erre a lehangoló lényre hasonlíthat, olyannyira, hogy elhatározta, kikér még egy véleményt.

- George - vetette fel -, van bármi fogalmad arról, hogy a húgod, Hermione miért kosaraz ki engem rendszeresen?

- Persze - válaszolta George.

- Tényleg? És miért?

George kiürítette poharát.

- Azt kérdezed, hogy miért?

- Azt.

- Tudni akarod az okát?

-Tudni.

- Hát akkor, mindenekelőtt - szólt George - tudsz egy fontot kölcsönadni jövő szerdáig, becsszóra?

- Nem tudok.

- Tíz shillinget sem?

- Annyit sem. Légy szíves, maradj a témánál, és mondd el, miért nem bír a húgod rám nézni.

- Elmondom - közölte George. - Nemcsak a zsugori, önző természeted az oka, hanem az is, hogy azt mondja: a bátyámra, Cyprianra emlékezteted.

Ignatius meghőkölt, és el is vágódott volna, ha fél lábával nem támaszkodik a rézrúdra.

- Cyprianra emlékeztetem?

- Ezt mondja.

Lehorgasztott fővel hagyta el Ignatius a vendéglátóhelyet, és visszatért műtermébe elmélkedni. Mélyen felkavarta, amit hallott. Közvetlen magyarázatot szeretett volna, és meg is kapta, de azt már senki sem tudta volna elérni, hogy örüljön is neki.

Nemcsak hogy mélyen megrendült, de ráadásul még teljesen tanácstalan is lett. Hogy egy ember - mondjuk, objektív lehetőségeit kissé meghaladva - esetleg emlékeztet George Rossiterre, ezt még elképzelhetőnek tartotta. Azt is meg tudta volna érteni, hogy valaki - feltéve, hogy a természet gonosz tréfát űzött vele - a felületes szemlélő számára Cyprianhoz hajaz. De hogyan hasonlíthat bárki egyszerre mind a kettőre úgy, hogy ennek ellenére életben marad?

Papírt, ceruzát kerített, és két párhuzamos hasábon összeírta a két fivér tulajdonságait, jellemzőit. Amikor végzett, aprólékosan *megszemlélte. A következőket találta a papíron:*

George	*Cyprían*
Disznószerű arc	Teveszerű arc
Pattanásos	Pofaszakállas
Megrögzött potyázó	Műkritikákat ír
Azt mondja: „Hahó"	Azt mondhja:„számunkra"
Hátba vereget	Rondán vihog
Haspók	Gyümölcsökön él
Vicceket mond	Verseket idéz
Párnás a keze	Csontos a keze

A homlokát ráncolta. A rejtély még mindig megoldatlan volt. És akkor eljutott a lista utolsó tételéig.

George	*Cyprían*
Erős dohányos	Erős dohányos

Ignatius Mulliner görcsbe rándult. Íme egy közös vonás. Lehetséges, hogy...? Talán ez lenne a...?

Ez látszott az egyetlen megoldásnak, de Ignatius még küzdött ellene. Hermione iránti szerelme élete vezérlő csillaga volt, de mindjárt utána, alig orrhosszal lemaradva, ott volt a pipája iránti szeretet.

Valóban választania kell a kettő közül?

Hozhat ekkora áldozatot?

Tétovázott.

Ám ekkor tekintete ráesett Hermione Rossiter tizenegy fényképére, ahogy rábámultak a kandallópárkányról, és úgy rémlett neki, hogy biztatóan mosolyognak. Nem habozott tovább. Fájdalmas sóhajt hallatott, amilyet egy szerető atya hallathat az orosz sztyeppéken, amikor, hogy a maga életét mentse, gyermekeit kénytelen lehajigálni a szánról az üldöző farkasfalka elé: kivette szájából a pipát, összegyűjtötte a többi pipáját is, meg a pipadohányt, meg a szivarokat, csinos csomagot készített belőlük, majd odahívta a bejárónőt, aki a műtermet takarította, és átnyújtotta neki a küldeményt, azzal, hogy vigye haza a férjének, egy Perkins nevű derék embernek, aki szűkös forrásai miatt rendszerint azt a dohányt szívta, amit az utcán összeszedett.

Ignatius Mulliner nagy elhatározásra jutott.

*

Akik önök közül megpróbálták, bizonyára tudják, hogy a dohányzásról való leszokás ritkán érezteti életveszélyes hatását azonnal, teljes erővel. A folyamat fokozatosan bontakozik ki. Az első szakaszban a páciens nemcsak hogy diszkomfortot nem érez, de az erkölcsi gőgtől felfúvódva még könnyűnek is véli a testét, mint egy lég-gömböt. Másnap délelőtt a városban járó-kelő Ignatius minduntalan azon kapta magát, hogy szánakozó megvetéssel tekint a közösség ama tagjaira, akiknek pipa vagy cigaretta van a szájában. Kisebbfajta szentnek érezte magát, akit megtisztított és megvilágosított az érzelmi emelkedettség, az aszketikus élet. Vágyott rá, hogy beszéljen ezeknek az embereknek a piridinről meg a szörnyűséges irritációról, amely a torokban és egyéb nyálkahártyákon lép fel azoknál, akik belélegzik a dohányfüstöt, mert abban is lappang ez a vegyület. Szerette volna a szivarjukon cuppogó embereket galléron ragadni, hogy tudassa velük: a dohány jelentékeny mennyiségben tartalmazza a szén-monoxid néven ismert gázt, amely, ha közvetlen kapcsolatba kerül a vér színezőanyagával, olyan erős kötést alkot, hogy a vértestek nem lesznek képesek oxigént szállítani a szöveteknek. Arra vágyott, hogy

megértesse velük: a dohányzás pusztán csak szokás, amelyen az ember egy kis akaraterővel úrrá lehet, és egy pillanat alatt abbahagyhatja, amikor csak kedve tartja.

Visszatért a műterembe, hogy föltegye az utolsó ecsetvonásokat az Akadémia számára készített festményre, és akkor érkezett el a második szakasz.

Elfogyasztotta két szardíniából, némi maradék sonkából és egy üveg sörből álló művészebédjét, és miközben a gyomra lassanként felismerte, hogy ezt az ebédet nem fogja a szokott, megnyugtató pipa megkoronázni, lassanként elhatalmasodott rajta az üresség, a megfosztottság homályos érzése, hasonló ahhoz, amit Gibbon, a történész tapasztalt, amikor *A Római Birodalom hanyatlásának és bukásának története* című művét befejezte. Tünetei között szerepelt a munkára való képtelenség és a lesújtottság, mintha egy nagyon kedves barátot veszített volna el. Mintha élete céljától fosztották volna meg. Járkált a műteremben, és mindegyre az az érzés gyötörte, hogy elmulasztott valamit, amit pedig meg kellett volna tennie. Időnként apró buborékokat fújt, és egyszer-egyszer összekoccantak a fogai, mintha rá akartak volna harapni valamire, ami nem volt közöttük.

Szürke szomorúság kerítette hatalmába Ignatiust. Kézbe vette az ukulelét, amelyhez, mondom, erősen ragaszkodott, és egy darabig a *Lusta folyó* című dalt próbálgatta, de a mélabú nem enyhült. Ám egyszer csak úgy érezte: rájött, mi okozza. Az a baja, hogy nem tesz elég sok jót a világ javára.

Nézzük másként a dolgot, gondolta. A világ lényegében a sötét búbánat helye, és bennünket azért küldtek ide, hogy amennyire képességünkből telik, segítsük elő mások boldogságát. Ha mindig csak a saját önző örömeinkre gondolunk, mit tapasztalunk? Azt tapasztaljuk, hogy az örömök mihamar megáporodnak. Unalmassá válik a szardínia és a maradék sonka. Az ukulele varázsa is megkopik. Persze ha megtehetnénk, hogy leülünk, lábunkat feltámasztjuk, és égő gyufát tartunk a jó öreg pipához, az más helyzet lenne. De hát már nem dohányzunk, így nem marad számunkra egyéb, mint az, hogy másokkal jót cselekedjünk. Röviden tehát: délután háromra Ignatius Mulliner elért a harmadik szakaszba, amelyet a szirupos érzelgősség jellemez.

Ennek hatására fogta a kalapját, és sebes lépésekkel indult a Scantlebury Square felé.

Célja azonban ezúttal más volt, mint általában, amikor látogatást tett a Scantlebury Square-en: nem az, hogy feleségül kérje Hermione Rossitert. Önzetlenebb szándék hajtotta. Egy ideje elejtett utalások és puhatolózó megjegyzések értésére adták: Mrs. Rossiter nagyon szeretné, ha Ignatius megfestené a lánya arcképét, és mostanáig mindig elengedte füle mellett ezeket a próbálkozásokat. Tudta: Mrs. Rossiter anyai szíve arra áhítozott, hogy ő ingyen fesse meg a portrét, és habár a szerelem az szerelem, meg minden, művészlelke mégis tiltakozott az ellen, hogy ne keresse meg a pénzt, ami a munkáért jár. Ignatius Mulliner, a férfi, szívesen szerzett volna örömet az imádott leánynak, boldogan megfestette volna a képet egy mosolyért, de Ignatius Mulliner, a művész, szigorú árszabással dolgozott. És addig a napig a második Ignatius Mulliner mondta ki az utolsó szót.

Aznap délután azonban minden megváltozott. Rövid, de megható beszédben tájékoztatta Hermione anyját, hogy élete leghőbb vágya a leánya arcképét megfesteni, esze ágában sincs ezért a megtiszteltetésért munkadíjat felszámítani, és ha kegyeskednék másnap reggel a műtermében megjelenni a lánya társaságában, azonnal munkához is látna.

Sőt hajszál híján azt is felajánlotta, hogy magát Mrs. Rossitert is megörökíti, estélyi ruhában, brüsszeli griffon fajtájú ölebével együtt. Sikerült azonban visszafojtania e végzetes szavakat, és talán e megkésett józansági hullám emléke miatt fogta el a látogatás után, a ház előtt, a járdán állva az az érzés, hogy nem volt annyira önzetlen, amennyire lehetett volna.

Bűnbánattól sújtva elhatározta: felkeresi a jó öreg Cypriant, hogy megkérje: másnap jöjjön át a műtermébe, és mondjon véleményt az akadémiai festményről. Ezután elmegy a jó öreg George-hoz, és rátukmál némi pénzmagot. Tíz perc múlva már ott volt Cyprian nappalijában.

- Mit szeretnénk? - érdeklődött Cyprian hitetlenkedve.

- Azt szeretnénk - ismételte Ignatius -, ha holnap átjönnél, megnéznéd az Akadémia pályázatára festett képemet, és adnál egy-két tippet vele kapcsolatban.

- Komolyan beszélünk? - kiáltotta Cyprian felcsillanó szemmel. Ritkán fordult elő, hogy efféle meghívásban volt része. Sőt, mivel a művészeknek gyakran adott egy-két tippet a műveikkel kapcsolatban, többször hajították ki műteremből, mint Chelsea-szerte bármelyik műkritikust.

- Teljesen komolyan beszélünk - biztosította Ignatius. - Úgy érezzük, hogy a szakértő tanácsai felbecsülhetetlenek.

- Akkor ott leszünk pontban tizenegykor - szögezte le Cyprian -, délelőtt.

Ignatius megszorongatta a kezét, és elsietett a Kecske és Palackba, George-ot felkeresni.

- George - mondta -, George, kedves vén cimborám. Álmatlanul töltöttem az éjszakát, azon tépelődve, hogy vajon van-e annyi pénzed, amennyire szükséged lenne. A szorongás, hogy esetleg nélkülözöl, úgy hasított belém, mint a kés. Fordulj hozzám, ha bármennyi kellene.

George arcának nagy részét eltakarta a söröskorsó. E szavakra az ónedény pereme fölött kitekintő szemébe hirtelen az iszonyat kifejezése költözött. Leeresztette a korsót, hamuszürke lett még az ajka is, és jobb kezét fölemelte.

- Ez itt - mondta remegő hangon - a vég. E perctől fogva szakítok az anyaggal. Bizony, az imént George Plimsoll Rossitert láthatták, amint az utolsó sörkoktélját fogyasztotta. Nem vagyok egy ideges ember, de tudom, hogy mikor rokonszenveznek velem. És ha arról van szó, hogy az ember füle felmondja a szolgálatot...

Ignatius kedvesen megpaskolta a karját. - A füled nem mondott fel semmit, George - közölte. - Most is ott van a helyén.

És valóban, ott volt, ugyanolyan terebélyesen és vörösen, mint mindig. De George vigasztalhatatlan volt.

- Úgy értem, hogy ha egy ember azt képzeli, hogy hall dolgokat... Becsületszavamra mondom, öregem... Ünnepélyesen kijelentem: meg mertem volna esküdni rá, hogy az előbb pénzt ajánlottál nekem.

- Ajánlottam is.

- Ajánlottál is?

- Persze.

- Azt akarod mondani, hogy konkrétan... a szó szoros értelmében... anélkül, hogy részemről erre célzás történt volna... anélkül, hogy egy szóval is említettem volna: tudnék mit kezdeni egy kisebb kölcsönnel jövő péntekig... te valóban, határozottan felajánlottad, hogy pénzt adsz nekem kölcsön?

- Fel.

George mély lélegzetet vett, és ismét kezébe vette a korsót.

- Ezek a fejlett, tudományos, modern izék, amikben folyton arról olvas az ember, hogy csodák nincsenek - közölte komolyan -, ez mind csupa hülyeség. Kikérem magamnak. Élesen elutasítom. Kábé mennyit? - folytatta, és imádattal cirógatta Ignatius hajtókáját. - Körülbelül milyen összegtől lennél hajlandó, hogy úgy mondjam, megválni? Egy ficcs?

Ignatius felvonta szemöldökét.

- Egy ficcs nem sok, George - korholta szelíden.

George kis gurgulázó hangokat hallatott.

- Egy ötös?

Ignatius a fejét rázta. Néma feddés volt a mozdulatban. - Korrigáld ezt a kisszerű, garasoskodó hozzáállást, George - unszolta. - Gondolkodj nagyobb léptékben. Tágasabban.

- Csak nem... egy tízes?

- Tizenöt fontot javasoltam volna - mondta Ignatius. - Ha biztos vagy benne, hogy annyi elég lesz. - Hohó!

Biztos, hogy ennyivel beéred? Tudom, milyen magasak a költségeid.

- Hohó!

- Hát jó. Ha tizenöt fontból ki tudsz jönni, akkor holnap délelőtt gyere át a műtermembe, és rendezzük.

Ignatius sugárzó lelkesedéssel, szívélyesen George hátára csapott, és távozott.

Mondhatjuk, térve este nyugovóra - gondolta magában, amikor néhány órával később ágyba bújt -, ez jó mulatság, férfimunka volt.

*

Mint sokan mások, akik felfokozott életet élnek, és szellemi munkát végeznek, Ignatius unokaöcsém is mélyen szokott aludni. Általában amikor reggel új napra ébredt, jelentékeny időt töltött hanyatt fekve, kómaszerű állapotban, mozdulatlanul, amíg a sülő szalonna lágy, vonzó illata ki nem csábította derékaljáról. Ezúttal azonban, amint másnap reggel kinyitotta szemét, furcsa éberség érzetére lett figyelmes. Egészen rendkívüli mértékben fel volt húzva. Röviden: elérte azt a szakaszt, amelyben a páciens egy kissé ideges lesz.

Igen, érzéseit elemezve megállapította, hogy határozottan ideges. Az ajtaja előtt a folyosón elhaladó macska léptei fokozott ingerültséget keltettek benne. Már éppen kiáltani akart Mrs. Perkinsnek, a bejárónőnek, hogy fékezze meg az állatot, amikor Mrs. Perkins váratlanul bezörgetett, hogy tudassa: az ajtó elé készítette a vizet a borotválkozáshoz. Ettől a zajtól Ignatius egyenesen fellőtte magát a mennyezetig, takarók és lepedők gubójában hármas szaltót hajtott végre a levegőben, és a padló közepére zuhant vissza, remegve, mint egy megriasztott musztáng. A szíve összeütközött a mandulájával, a szeme hátrafordult üregében, és ő kábulatban azon tanakodott, vajon rajta kívül hányan élhették túl a pokolgép robbanását.

Amikor a józan ész visszaszerezte uralmát, a következő késztetés az volt Ignatius számára, hogy csendesen sírdogáljon. Egy idő múlva eszébe jutott, hogy mégiscsak Mulliner, letörölte férfiatlan könnyeit, a fürdőszobába botorkálva hideg vízzel lezuhanyozott, és kicsivel jobban érezte magát. A gyógymódot bőséges reggeli egészítette ki, és már majdnem megint önmaga volt, amikor rájött, hogy egyetlen pipa, egy morzsányi pipadohány sincs az egész házban, és ez ismét visszalökte kedélyét a szuroksötétbe.

Ignatius Mulliner sokáig ült arcát tenyerébe temetve, miközben átélte a világ minden bánatát. Ám ekkor hangulata hirtelen megint megváltozott. Egy pillanattal előbb még oly mértékben szánta az emberi fajt, hogy az az elviselhetetlenség határáig felkavarta. Most viszont rádöbbent, hogy az emberi faj valójában egyáltalán nem érdekli. Az emberi faj csupán egyetlen érzést keltett benne: heves visszatetszést. Utálat lobogott benne minden teremtett dolog iránt. Ha a macska jelen lett volna, talán bele is rúg. Ha Mrs. Perkins belépett

volna, lecsapja a palettával. A macska azonban eltávozott, hogy a szemétvödörben táplálékot keressen, Mrs. Perkins pedig a konyhában egyházi énekeket énekelt. Ignatius Mullinerben fortyogott a kitörést követelő düh. Itt állt a felhalmozott, összesűrűsödött gyűlölettel töltve, és egy élő teremtmény sem volt a közelében, akin levezethette volna. Hát így mennek itt a dolgok, mondta magának örömtelen nevetéssel.

Ekkor nyílt az ajtó, és mint az oázisba érkező teve, belépett Cyprian.

- Á, öregem - mondta Cyprian. - Megengedjük, hogy bejöjjek?

- Gyere csak - felelte Ignatius.

Különös, lázas izgalom vett erőt Ignatius Mullineren a műkritikus láttán, aki nemcsak rövidre nyírt pofaszakállt viselt, de fekete kravátlit is, amelyet kétszer tekert körbe a nyakán, és amely úgy negyven-ötven százalékkal fokozta viselőjének undorító mivoltát. Ignatius úgy érezte magát, mint az állatkerti tigris, ha megpillantja a gondozót a tálcával, amelyen az ebédet hozza. Lassan megnyalta ajkát, és mohón méregette látogatóját. Mellette a falon díszes berakású damaszkuszi tőr függött. Levette, és hüvelykujjával kipróbálta a hegyét.

Cyprian háttal állt neki, és fekete keretes monokliján át az akadémiai képet mustrálta. Fejét billegette, ujjai közül leskelődött, és fura, műkritikusi hangokat hallatott.

-Íííggen... - szólt Cyprian. - Mmgen. Aha. Hm... Khrrrm. Van a dolognak ritmusa, tagadhatatlanul van ritmusa, és bizonyos mértékig van benne lendület. De mégis, mondhatjuk jó lelkiismerettel, hogy tetszik? Attól tartunk, hogy nem mondhatjuk.

- Nem? - kérdezte Ignatius.

- Nem - felelte Cyprian, és a bal pofaszakáiiát babrálta. Mintha masszírozta volna, egyedül önmaga által ismert okból. - Az első pillantásra, óhatatlanul látjuk, hogy a valőrökben nincs vitalitás.

- Nincs? - kérdezte Ignatius.

- Nincs - felelte Cyprian. Megint a pofaszakáiiát birizgálta. Egyelőre korai lett volna megmondani, hogy ezzel javított-e rajta. Lehunyta szemét, majd felnyitotta, azután félig megint lehunyta, hátrahúzta a fejét, az ujjaival vacakolt, majd süvítve fújta ki a levegőt, ahogy a lóidomárok szokták. - Kétség nem fér hozzá, érezzük, hogy a valőrökből hiányzik a vitalitás. Márpedig a vitalitást sohasem szabad feláldozni. A

festő használja úgy a palettáját, mint egy zenekart. Rakja fel úgy a színeket, ahogy a nagy karmesterek a hangszereket kezelik. A formának legyen jelentése. A színnek legyen síkja, gravitációja, mondjam úgy: aromája? A figurának oly módon kell a vászonra kerülnie, hogy az ne csak harmonikus legyen, de éber is. Csak így tud a kép igazán életre kelni. Ami pedig a valőröket illeti...

Elhallgatott. Lett volna még mondanivalója a valőrökről, de meghallott valamit közvetlenül a háta mögött: furcsa, lopakodó, surranó nesz volt, némiképp hasonló ahhoz, amit a dzsungelben zsákmány után portyázó leopárd kelthet. Hátrafordult, és Ignatius Mullinert pillantotta meg, amint felhúzott ajakkal, torz vicsorgással közeledett hozzá. A szeme villogott. Jobb kezében célra tartva egy damaszkuszi tőrt szorongatott, amelyet, mint Cyprian megfigyelte, gazdag berakás díszített.

A műkritikus, aki rendszeresen végigjárja Chelsea műtermeit, és megmondja a véleményét olyanoknak, akik most fejezték be az akadémiának szánt festményüket, rászokik a fürge gondolkodásra. Különben nem lehetne biztos abban, hogy túlél akár csak egyetlen ilyen vizitet is. Az ajtóra nézni, felismerni, hogy csukva van, és Ignatius Rossiter elállja az utat arrafelé, egyetlen pillanat műve volt. A festőállvány mögé ugrani a következő pillanaté. Ettől kezdve a két férfi néhány feszült percen keresztül néma körtáncot járt az állvány mint középpont körül. Cyprian a tizenkettedik kör közepén szenvedte el az első sérülést a felkarján.

Más ember esetében ez azzal az eredménnyel járt volna, hogy meginog, elveszíti a fejét, és könnyű prédává válik üldözője számára. Cypriannak megvolt az az előnye, hogy keresztülment már hasonlón. Alig egy-két nappal korábban Anglia egyik első számú állatfestője majd egy órán keresztül hajszolta eredménytelenül egy kisebbfajta ólmosbottal.

Megőrizte hidegvérét. A veszély torkában a lábmunkája, amely mindig elismerésre méltó volt, a szokásosnál is jobban megfürgült. Végül pedig, amikor Ignatius megcsúszott egy szőnyegen, Cyprian, mivel jó stratéga volt, amilyennek minden műkritikusnak lennie kell, ha

művészek között forgolódik, megragadta az alkalmat: beugrott egy kis szekrénybe, a modellnek kikészített trónus mellett.

Ignatius csak egy kicsivel később találta meg ismét az egyensúlyát. Mire kiszabadította magát a szőnyegből, a szekrényhez ugrott, és rángatni kezdte az ajtó gombját, Cyprian már belekapaszkodott belülről, és Ignatius bárhogy erőlködött, nem tudta kibányászni onnan.

Végül feladta a küzdelmet, rosszkedvűen otthagyta a szekrényt, fölvette az ukulelét, és egy darabig a *Lusta folyót* pengette. Óvatosan átjutott a nehéz „Lusta folyó, te álmos folyó, Te mindent tudó, de mit sem mondó" részen, amikor újra nyílt az ajtó, és George állt előtte.

- Hahó! - köszönt rá George.

- Á! - felelte Ignatius.

- Hogyhogy Á?

- Csak „Á" - felelte Ignatius.

- Azért a pénzért jöttem.

- Á?

- Azért a húsz ficcsért, vagy mennyi is volt, amit tegnap nagyon rendesen nekem ígértél. Egyébként ma reggel az ágyban eszembe jutott valami. Miért ne legyen huszonöt? Szép, kerek szám - érvelt George.

- Á!

- Folyton azt mondod, hogy Á! - észrevételezte George.

- Miért mondod folyton azt, hogy Á?

Ignatius önérzetesen kihúzta magát.

- Ez az én műtermem, a saját pénzemből fizetem, annyiszor mondom benne, hogy Á, ahányszor csak a kedvem tartja.

- Persze - ismerte be George sietve. - Hát persze, édes egy komám, hát persze, persze. Hoppá! - Lenézett.

- Kibomlott a cipőfűzőm. Ez veszélyes. El lehet botlani benne. Bocsánat, egy pillanatra.

Lehajolt; a nadrágja terjedelmes ülepét szemlélve Ignatiusnak az a gondolat ötlött eszébe, hogy az adott körülmények között csak egyet tehet. Megrázta jobb lábát, hogy mozgékonyabb legyen, hátralépett egyet, és lendületet vett.

*

Mrs. Rossiter ezalatt leánya, Hermione társaságában elindult a Scantlebury Square-ről, és bár kissé kifulladva, de aránylag jó időeredménnyel teljesítette a műteremig tartó távolságot. Az erőfeszítés azonban sokat kivett belőle, ezért a lépcsőn félúton kénytelen volt megállni egy rövid pihenőre. Éppen a lépcsőn állt, kissé fújtatva, mint a halászó fóka, ha a felszínre bukkan, s ekkor valami elsüvített mellette a félhomályban.

- Mi volt ez? - kiáltotta.

- Azt hiszem, én is láttam valamit - vélte Hermione.

- Valami nagy, mozgó tömeg.

- Igen - mondta Hermione. - Menjünk is fel, és kérdezzük meg Mr. Mullinert, hogy nem ejtett-e le valamit.

Felkapaszkodtak a műterembe, ahol Ignatius fél lábon állt, és jobb lábának ujjait masszírozta.

Művészünk közmondásosán álmatag, szórakozott ember volt; most például túl későn ébredt rá, hogy papucsban van. Annak ellenére, hogy erős fájdalmai voltak, arca mégis szinte derűsnek látszott. Olyan ember benyomását keltette, aki tudja: helyesen cselekedett.

- Jó reggelt, Mr. Mulliner - mondta Mrs. Rossiter.

- Jó reggelt, Mr. Mulliner - mondta Hermione.

- Jó reggelt - szólt Ignatius, és mélységes undorral nézett rájuk. Elámult azon, hogy valaha vonzódott ehhez a lányhoz. Eddig a pillanatig ellenszenve csak a család férfitagjaira irányult, de most, hogy előtte állt, felismerte, hogy az összes Rossiter közül az első számú szégyenfolt ez a Hermione. A George látogatása nyomán rövid időre felvillant életöröm már elenyészett, a hangulata sötétebb volt, mint bármikor. Rossz rágondolni, mi történhetett volna, ha Hermione abban a percben úgy dönt, hogy megköti a cipőfűzőjét.

- Hát itt vagyunk - jelentette be Mrs. Rossiter. Ekkor úgy, hogy egyikük sem vette észre, nesztelenül kinyílt a szekrény ajtaja. Egy halovány arc kandikált ki. A következő pillanatban porfelhő csapott fel, surrogás hallatszott, majd lábdobogás, ahogy valaki hármasával rohan le a lépcsőn.

Mrs. Rossiter a szívére szorította kezét, és levegő után kapkodott.

- Mi volt ez?

- Kissé elmosódottan láttam - felelte Hermione -, de azt hiszem, Cyprian.

Ignatius indulatos kiáltást hallatott, és kirohant a lépcsőig.

- Eltűnt!

Eltorzult arccal tért vissza, és magában motyogott. Mrs. Rossiter fürkésző tekintettel méregette. Az asszony számára világos volt, hogy itt néhány, töltőtollal rendelkező orvosra lenne a legnagyobb szükség, akik kiállíthatják a szükséges tanúsítványokat, de ettől még nem csüggedt el. Végtére is, gondolta nem csekély ravaszsággal, a magában motyogó művész éppolyan jó, mint az épelméjű művész, feltéve, hogy nem nyújt be számlát az arcképért.

- Nos, Mr. Mulliner - szólalt meg vidáman, elhessentve gondolataiból a problémát, amely pedig komolyan gondolkodóba ejtette, éspedig, hogy miért volt itt a műteremben a fia, Cyprian, és miért viselkedett úgy, mint egy expresszvonat -, Hermione ráért ma délelőtt, ezért ha ön is szabad, most alkalmas lenne megtartani az első ülést.

Ignatius fölrezzent önkívületéből.

- Ülést?

- A portréhoz.

- Miféle portréhoz?

- Hermione portréjához.

- Azt szeretné, hogy fessem meg Miss Rossiter portréját?

- De hát éppen ön ajánlotta fel, hogy megteszi - éppen tegnap.

- Én? - Ignatius a homlokához emelte tenyerét. - Talán így volt. Hát jó. Szíveskedjék az íróasztalhoz fáradni, és kitölteni egy csekket ötven fontról. Itt a csekkfüzete?

- Ötven... micsoda?

- Guinea - helyesbített Ignatius. - Száz guinea. Mindig előleget kérek, mielőtt elkezdem a munkát.

- De tegnap azt mondta, ingyen megfesti.

- Azt mondtam, ingyen megfestem?

- Igen.

Halvány emlék merült fel Ignatiusban arról, milyen idióta módon viselkedett előző nap.

- Nos, tegyük fel, hogy így történt - mondta kedvesen. - Maguk, nők nem képesek érzékelni, ha az ember tréfál? Nincs humorérzékük? Muszáj minden kis élcet szó szerint venniük? Ha portrét akar Miss Rossiterről, akkor tessék szépen megfizetni, ahogy szokás. Csak azt nem bírom felfogni, miért akarja egy olyan lány arcképét megfestetni, akinek nemcsak hogy nem vonzóak a vonásai, de ráadásul a színe is unalmas, sárga. Ráadásul vibrál. Ahogy így elnézem, egész határozottan vibrál a széle. Az arca beesett és egészségtelen. Szemében értelem nem csillog. A füle eláll, az álla nem. Összefoglalva: egész megjelenése meghatározhatatlanul kellemetlen, és ha ragaszkodik hozzá, hogy megfessem az arcképét, felárat fogok számítani az erkölcsi és intellektuális károkozásért, plusz az amortizáció, mert szemben kell ülnöm vele, és rá kell néznem.

E szavakkal Ignatius Mulliner hátat fordított, és kotorászni kezdett az egyik fiókban a pipája után. Ám a fiók nem tartalmazott pipát.

- Micsoda? - sikoltotta Mrs. Rossiter.

- Hallotta - így Ignatius.

- A repülősómat! - zihálta Mrs. Rossiter.

Ignatius végigtapogatta a kandallópárkányt. Kinyitott két szekrényt, és benézett a dívány alá. Pipát nem talált.

A Mullinerek természettől fogva udvarias família; Ignatiust is, látván, hogy Mrs. Rossiter ott szipog és nyel nagyokat, megkésve, de az az érzés fogta el, hogy kevésbé volt tapintatos, mint kellett volna.

- Lehetséges - jegyezte meg -, hogy legutóbbi kijelentéseim fájdalmat okoztak önnek. Ha így lenne, hát sajnálom. A mentségem az lehet, hogy mindegyik szívből jött. Torkig vagyok az emberiséggel, és a Rossiter családot látom benne talán a legsötétebb bugyornak. Látni sem bírom a Rossiter családot. Nálam nekik nincs piacuk. A Rossiterektől csak egy dolgot kívánok: a vérüket. Cypriant majdnem sikerült elintéznem egy tőrrel, de túl gyors volt hozzám képest. Ha kritikusként már nem működhet tovább, még mindig lehet jövője az orosz balettben. Ezzel szemben George ügyében sokkal nagyobb sikert értem el. Sikerült olyan masszív rúgást bevinnem neki, amilyet emberen még sosem sikerült. Akkor sem tűnhetett volna el

gyorsabban, ha ágyúból lőtték volna ki. Lehet, hogy találkoztak is vele a lépcsőn?

- Hát ő volt az, ami elrobogott mellettünk? - kérdezte Hermione felcsillanó érdeklődéssel. - Emlékszem, még eszembe is jutott, mintha egy pillanatra George arcvizét éreztem volna.

Mrs. Rossiter elszörnyedve bámult.

- Maga megrúgta a fiamat!

- Mégpedig a nadrágja ülepén, hölgyem - szólt Ignatius kis büszkeséggel -, mintha hetek óta ezt gyakoroltam volna.

- Szegénykémet bántották! - kiáltotta Mrs. Rossiter. Kirohant, és leviharzott a lépcsőn, hogy megkeresse a földi maradványokat. A fiak legjobb barátai az anyák.

A műteremben, ahonnan eltávozott, Hermione merően nézte a művészt, és szemében olyan parázs égett, amilyet Ignatius még sohasem látott azelőtt.

- Fogalmam sem volt róla, hogy maga ilyen ékesszóló, Mr. Mulliner - törte meg a csendet. - Mennyire plasztikus volt a leírás, amit rólam adott. Akár prózavers is lehetett volna.

Ignatius lekicsinylő mozdulatot tett.

- Ugyan már - mondta.

- Valóban úgy gondolja, hogy olyan vagyok?

- Úgy.

- Sárga?

- Zöldessárga.

- A szemem pedig... - kereste a megfelelő szót.

- Nincsenek híján a kék osztrigához való hasonlóságnak - segítette ki Ignatius -, olyanhoz, amely már egy ideje eltávozott az élők sorából.

- Tehát nem tetszem magának?

- Távolról sem.

A lány mondott valamit, de Ignatius már nem figyelt rá. Egyszer csak eszébe jutott ugyanis, hogy úgy két héttel ezelőtt partit rendezett a műteremben, és ennek során egy félig elszívott szivart beejtett az íróasztal mögé. Mivel a takarítónők szakszervezeti szabályzata tiltja az íróasztalok mögötti seprést, az a szivar talán - mit talán, biztosan - ott van még mindig. Lázas sietséggel elhúzta az íróasztalt. Ott volt.

Ignatius Mulliner elragadtatott sóhajt hallatott. Megcsócsált és megrongálódott, porlepett és egérrágott állapotú, de akkor is szivar volt, amit a kezében tartott: valódi, elfüstölhető szivar, benne az előírásos nyolc százaléknyi szén-monoxiddal. Gyufát gyújtott, és egy pillanat múlva már pöfékelt is.

És ahogy ezt tette, az emberi jóság teje hatalmas hullámként átzúdult rajta. Villámsebesen, ahogy a nyuszi egy tehetséges bűvész kezében átváltozik virágcsokorrá, üveggömbben úszkáló aranyhallá vagy nemzeti lobogóvá, úgy változott át Ignatius Mulliner a kedvesség és a fény forrásává, kinek keblében szeretet él minden élő iránt, rosszindulatot nem táplál. A piridin táncot járt nyálkahártyáin, és ő úgy üdvözölte, mint rég nem látott testvérét. Jókedvű lett, boldog, vidám.

A lányra nézett. Hermione ott állt, csillogó szemmel, gyönyörű arca fénylett, Ignatius pedig ráébredt, hogy teljesen félreismerte őt. Nemhogy nem szégyenfolt: ő a legbájosabb teremtés, aki valaha beszívta Kensington balzsamos levegőjét.

És ekkor, boldogságát megdermesztve, szívét egy taktus felénél megállítva eszébe jutott, mit is mondott az imént a lány külsejéről. Elsápadt, a csontjai megpuhultak. Ha élt valaha ember, aki teljesen elvágta magát, gondolta, az Ignatius Mulliner. És nemcsak talán: végérvényesen.

Hermione őt nézte, és az arckifejezése olyasmit sugallt, mintha várna valamit.

- Nos? - szólalt meg.

- Tessék? - kérdezte Ignatius. Hermione az ajkát csücsörítette.

- És akkor nem akarsz... hát... ?

- Mit?

- Mondjuk, a karodba zárni, meg ilyesmi - bökte ki Hermione, és bájosan elpirult.

Ignatius megtántorodott.

- Ki? Én?

- Igen, te.

- Zárjam a karomba?

- Oda.

- De hát... ezt szeretné?

- Természetesen.

- Mármint hogy... azok után, amiket mondtam...?

A lány elálmélkodott.

- Hát nem figyeltél az imént a szavaimra? - kiáltott fel.

- Bocsánat - dadogta Ignatius. - Éppen egy csomó minden összejött. Biztos kihagytam. Mit is mondott?

- Azt mondtam: ha tényleg ilyennek látsz, akkor nem a szépségem miatt vagy szerelmes belém, ahogy mindig gondoltam, hanem az eszem miatt. Mindig is azt szerettem volna, ha az eszem miatt szeretnek.

Ignatius letette a szivart, és mély lélegzetet vett.

- Hozzuk ezt egyenesbe - jelentette ki. - Hozzám jön feleségül?

- Hát még szép, hogy hozzád. Mindig is különös vonzalmat éreztem irántad, Ignatius, de azt hittem, csak szimpla kis babának tartasz.

Ignatius fölvette a szivart, szippantott egyet, ismét lerakta, tett egy lépést előre, és karjába zárta a leányt. Egy ideig csak álltak összeölelkezve, és szótöredékeket mondogattak egymásnak, amelyeket a szerelmesek jól ismernek. Majd gyengéden kibontakozva az ölelésből visszatért a szivarhoz, és szippantott még egyet, hogy erőt merítsen.

- Különben is - tette hozzá Hermione -, nem lehet nem szeretni azt a férfit, aki George bátyámat egyetlen rúgással lerepítette egy lépcsőfordulón!

Ignatius arca elsötétült.

- George! Erről jut eszembe. Cyprian azt mondta, hogy szerinted olyan vagyok, mint George.

- Ó! Nem azért mondtam, hogy továbbadja.

- Akkor is továbbadta - közölte Ignatius sértetten. - És rosszulesett a gondolat.

- Arra gondoltam, hogy te is és George is folyton ukuleléztek. Én meg ki nem állhatom az ukulelét.

Ignatius arca földerült.

Az enyémet még ma délután a szegényeknek adományozom. De ha már Cyprian szóba került... George szerint őrá emlékeztetlek.

A lány sietve megmagyarázta.

- Csak arra gondoltam, hogy egyformán öltözködtök. Mind a ketten olyan borzasztóan slampos ruhákban jártok. Ignatius megint a karjába zárta. - Most azonnal vigyél el London legjobb szabójához - kiáltott fel. - Csak egy percet kérek, amíg fölveszem a cipőmet, és indulhatunk. Ugye nem bánod, ha útközben beugrom a trafikosomhoz? Fel akarok adni egy nagy megrendelést.

III.
Cedric története

Hallottam már olyan észrevételt, mely szerint a Horgásztanya ivójában uralkodó béke és nyugalom következtében a törzsvendégek hajlamossá válnak az érzéketlenségre, az emberi szenvedés iránti közönyre. Tartok tőle, hogy ebben a vádban van némi igazság. Mi, akik ezen a helyen leltünk menedéket, biztonságban üldögélünk itt, a csendes révben, védve az élet zajló folyamától. Lehet bizony, hogy alig veszünk tudomást arról: sajgó, vérző szívekkel van tele a világ. Rendelünk még egy gint gyömbérrel, és a többit elfelejtjük. Számunkra az jelenti a tragédiát, ha olykor döglött sör van a felbontott palackban.

Az önzés, a nemtörődömség kérge azonban megtörhető. Amikor Mr. Mulliner ezen a bizonyos vasárnap estén belépett, és bejelentette, hogy tehetséges és közkedvelt bárkisasszonyunk, Miss Postlethwaite felbontotta eljegyzését Alfréd Lukynnal, a Fő utcai Bon Ton lakástextilbolt előzékeny segédjével, nem túlzás kimondani: megdöbbentünk.

- De hiszen - kiáltottunk fel - alig fél órával ezelőtt indult el, hogy találkozzék vele, a legszebb fekete selyemruhájában, és tekintetében a szerelem lángja lobogott. A templomba mentek volna.

- Nem is jutottak el a szent helyre - sóhajtott Mr. Mulliner, és komoran kortyolt egyet a forró, citromos whiskyből. - Amint találkoztak, azonnal bekövetkezett az elidegenedés. A szerelem törékeny hajója azon a zátonyon szenvedett hajótörést, hogy Alfred Lukyn sárga cipőt viselt.

- Sárga cipőt?

- Sárgát - ismételte Mr. Mulliner -, éspedig szerfölött élénk sárgát. A cipő azonnal vita tárgya lett. Miss Postlethwaite, e rendkívüli érzékenységű és vallásos leány azt vetette fel, hogy ilyen cipőben templomba menni tiszteletlenség a lelkész iránt. Mivel a Lukynok forróvérűek, a megsebzett Alfred azzal vágott vissza, hogy azért a cipőért tizenhat shillinget és nyolc pennyt fizetett, a lelkész pedig, ha szerinte ez tiszteletlenség, akkor megsütheti. Ezután a gyűrűk

visszacserélődtek, és megállapodás történt az ajándékok, valamint a levelek visszaszolgáltatásának tárgyában.

- Csak afféle heveny szerelmi civódás.

- Reménykedjünk benne.

Tűnődő csend szállt az ivóra. Végül Mr. Mulliner törte meg.

- Különös - mondta, fölrezzenve merengéséből -, milyen eltérő célokra használja a Sors ugyanazt az eszközt. Itt most két szerető szívet egy pár sárga cipő távolított el egymástól. A kuzinom, Cedric esetében egy pár sárga cipő volt az, ami aráját megnyerte számára. Ezek az erők mindkét irányban működnek.

*

Ha azt mondanám, hogy valaha is őszintén kedveltem a kuzinomat, Cedricet (mondta Mr. Mulliner), azzal meghamisítanám az igazságot. Nem olyan ember volt, akit sokan kedvelnek. Már kisfiúkorában is tanújelét adta annak, hogy olyan felnőtt lesz, amilyen végül lett is - pedáns, merev, fontoskodó, precíz, középkorú agglegény, amilyenből sok található a St. James Street környékén. Ez az az embertípus, akit soha ki nem állhattam, Cedric pedig, amellett, hogy pedáns, merev, fontoskodó és precíz, ráadásul London egyik élenjáró sznobja is.

Egyébiránt kényelmes szobákat bérelt az Albany Hotelben, ahol délelőtt kilenc harminctól déli tizenkét óráig kiváló titkárnője, Miss Myrtle Watling társaságában időzött elzárkózva, és valamilyen ügyben szorgoskodtak, amelynek mibenlétét homály fedi. Egyesek azt mondták, hogy a kamásli egyetemes történetét írja, mások szerint az emlékiratait. Az én személyes nézetem szerint nem dolgozott semmit, Miss Watling ezekben az órákban csak azért volt mellette, mert egyszerűen nem volt bátorsága elbocsátani. A titkárnő az olyan higgadt, erős nők közé tartozott, akik teknőckeretes szemüvegük mögül rezzenéstelenül tekintenek a világba. Ajka kemény volt, álla eltökélt. A csúcsformájában lévő Mussolini talán ki merte volna rúgni, de senki másról nem tudnám elképzelni, hogy képes lenne végrehajtani ezt a mutatványt.

Nos, ez Cedric, a kuzinom. Életkora negyvenöt év, derékbősége negyvenöt centivel több az ideálisnál, öltözködés tárgyában komoly szaktekintély, klubjában a hat legunalmasabb tag között tartják

számon, és bejárása van London legjobb házaiba. Hogy egy ilyen ember békéjét valaha is feldúlhatja valami, hogy komolyan előfordulhat olyan dolog, ami megzavarja az ilyen ember rendszeres rutinját, talán hihetetlennek látszik. És mégis ez történt. Mennyire igaz, hogy ebben a világban sohasem tudhatjuk, melyik sarok mögött leselkedik a Végzet a szöges vaskesztyűvel.

*

A nap, amely porrá zúzta Cedric Mulliner agglegényi nyugalmát, fonák módon, virágos jókedv jegyében kezdődött. Vasárnap volt, és ő mindig vasárnaponként volt a legjobb állapotban, mert ez volt az a nap, amikor a szállodában Miss Watling nem jelent meg. Az utóbbi időben a szokásosnál is feszélyezettebbnek érezte magát Miss Watling jelenlétében. A titkárnő azt a szokást vette fel, hogy különös, elgondolkodó tekintettel méregeti őt. Ezt az arckifejezést megfejteni nem tudta, de zavarta. Ilyenkor örült, hogy egy teljes napra megszabadul a társaságától.

Ráadásul frissen érkezett meg az új délutáni öltönye a szabótól, és ahogy megnézte magát a tükörben, megállapította, hogy megjelenése mintaszerű. A nyakkendő: mértéktartó és elismerésre méltó. A nadrág: tökéletes. A fényes, fekete magas szárú cipő: pont jó. Öltözék tekintetében Cedric zsinórmértéknek számított. Fiatalabb férfiak útmutatást kértek tőle. A mai napon, úgy érezte, nem fog csalódást okozni nekik.

És végül: fél kettőre ebédmeghívása volt a Grosvenor Square-re, Lord Knubble of Knopp házához, és tudta, hogy ott bizonnyal találkozni fog az angol arisztokrácia színével-javával.

Reményei a vártnál is inkább teljesültek. Egy hitvány kis bárótól eltekintve, akinek sikerült valahogy besurrannia, és magát Cedricet kivéve vikomtnál alacsonyabb rangú személy nem foglalt helyet az ebédlőasztal körül, s hogy öröme teljes legyen, az ültetésnél Choole hetedik grófjának szépséges leánya, Lady Chloe Downblotton mellé került, aki iránt régóta atyai, tisztelettudó szeretetet érzett. Oly remekül megértették egymást az étkezés közben is, hogy miután a vendégek szétszéledtek, a leány fölvetette: ha Cedric arrafelé tart, amerre ő, vagyis a parkban álló Achilles-szobor irányába, akkor mehetnének együtt is.

- Az a helyzet - mondta Lady Chloe a Park Lane-en sétálva -, hogy úgy érzem, muszáj a bizalmamba avatnom valakit. Jegyben járok.

- Eljegyezte magát! Drága hölgyem - lehelte Cedric alázatosan - sok boldogságot kívánok! De mintha még nem láttam volna erről szóló híradást a *Morning Postban.*

- Nem. És szerintem tizenöt a négyhez fogadhatja, hogy valaha is lát ilyet. Minden attól függ, a jó öreg hetedik gróf hogy reagál, ha ma délután Claude társaságában megyek haza, és leteszem a szőnyegre. Szeretem Claude-ot - sóhajtott Lady Chloe -, oly heves szenvedéllyel, amire nincsenek szavak, de tisztában vagyok vele, hogy nem mindenki fogadja el. Tudja, ő művész, és ha senki sem segít neki, akkor leginkább úgy öltözködik, mint egy túrázó biciklista. De most mégis a legjobbakat remélem. Tegnap elvonszoltam a Cohen fivérekhez, és vásároltattam vele egy délutáni öltönyt meg egy cilindert. Hála az égnek, tökéletesen elfogadható látványt nyújtott, úgyhogy...

A szava fuldoklásszerű zörejjel elállt. Beléptek már a parkba, és közeledtek az Achilles-szoborhoz, amikor cilinderét jókedvűen megemelintve kellemes megjelenésű fiatalember jött szembe velük. Öltözéke minden igényt kielégített: délutáni zsakett, szürke nyakkendő, kemény gallér, makulátlan csíkos pantalló, csinosan, észak-déli irányban élre vasalva.

Ámde sajnos nem volt száz százalékig kifogástalan. Nyaktól bokáig minden kritikát kiállhatott volna, de az alatt darabokra hullott az összhatás. Lady Chloe azért veszítette el mondókája fonalát, Cedric Mulliner azért hallatott elszörnyedt nyögést, mert ez a fiatalember élénksárga színű cipőt viselt.

- Claude! - Lady Chloe remegő kézzel takarta el a szemét. - Istenem! - kiáltotta. - Ez a lábtyű! Ez a citromszínű rettenet! Ez a sárga veszedelem! Mi vitt rá erre?

A fiatalember kissé meghökkent.

- Nem tetszik? - kérdezte. - Azt gondoltam, egész jópofa. Pont ez kellett a többihez, szerintem: egy kis szín. Feldobja a kompozíciót.

- Borzalmas. Mondja meg neki, mennyire borzalmas, Mr. Mulliner.

- Délutáni öltönyhöz nem viselnek világos lábbelit - közölte Cedric halkan, komoran. A látvány mélyen felkavarta.

- Miért nem?

- Sose érdekeljen, hogy miért - vágta rá Lady Chloe. - Nem viselnek. Nézd meg Mr. Mulliner cipőjét.

A fiatalember megnézte.

- Béna - mondta. - Színtelen. Nincs benne szellem, nincs benne az a bizonyos izé. Nekem nem tetszik.

- Hát pedig jobb lesz, ha tetszik - jelentette ki Lady Chloe -, mert ebben a percben cipőt cserélsz Mr. Mullinerrel.

Éles, denevérszerű, középkorúagglegény-sikoly tört fel Cedric ajkáról. Nem tudta elhinni, hogy jól hallotta.

- Jöjjenek mind a ketten - sürgette őket Lady Chloe. - Itt, a nyugszékek mögött megtehetik. Ugye nem bánja, Mr. Mulliner?

Cedric még mindig erősen rázkódott.

- Arra kér, hogy sárga cipőt vegyek a délutáni öltönyömhöz? - suttogta; fényes selyem kürtőkalapja alatt az arca falfehér volt és merev.

- Igen.

- Itt? A parkban? A szezon közepén?

- Igen. És siessen.

- De...

- Mr. Mulliner! Kérem. A kedvemért...

Lady Chloe könyörgő tekintettel nézett rá, és Cedric zűrzavaros gondolatai közül kristálytisztán kiemelkedett a mindent eldöntő tény, hogy ez a lány grófkisasszony, aki anyai ágon rokonságban áll nemcsak a somersetshire-i Meopham családdal, hanem a buckinghamshire-i Brash-marleykkal, a wiltshire-i Widringtonokkal és a hampshire-i Hilsbury-Hepworth famíliával is. Visszautasíthatja egy ilyen jó kapcsolatokkal rendelkező leányzó kérését, légyen az bármilyen pokoli?

Csak állt, mint egy szélütött. Egész életében a támadhatatlanul konzervatív öltözködésére volt büszke. Már fiatalkorában sem kedvelte az élénk színű nyakkendőket. A nadrág hajtókájára vonatkozó, sziklaszilárd nézetei közmondásosak voltak. És, jóllehet egy Előkelő Személyiség divatot teremtett belőle, ő mindig ellenezte még az olyan, bocsánatos bűnöket is, mint a szmokinghoz viselt fehér mellény. Mily

keveset tud ez a lány arról, hogy mekkora áldozatot kér tőle! Pislogott. A szeme könnybe lábadt, még a füle is meg-megrándult. Körülötte kóválygott a Hyde Park.

És akkor, mintha egy távoli hang szólalt volna meg, valami a fülébe súgta, hogy ennek a lánynak a másodunokatestvére, Adelaide a felesége Slythe és Sayle grófjának, és így oldalágon rokonságban áll a sussexi Boole és a ffrench-ffarmilo családdal - nem a kenti ffrench-ffarmilókkal, hanem a dorsetshire-i ággal. Ez átbillentette a mérleget. - Hát legyen! - szólt Cedric Mulliner.

*

Néhány perccel azután, hogy magára maradt, Cedric kuzinom olyan benyomást keltett, mint akinek fogalma sincs, mit lépjen. A földbe gyökerezve állt egy helyben, és megbabonázva meredt a sáfrányszínű borzadályra, amely a mostanáig minden gyanú fölött álló lábfején hirtelen kivirágzott. Majd nagy erőfeszítéssel összeszedve magát, ellopakodott a Hyde Park Cornerig, megállított egy arra haladó taxit, a sofőrnek utasításba adta, hogy vigye az Albany szállóba, azután beugrott a kocsiba.

Amikor végre fedett helyen tudhatta magát, akkora megkönnyebbülést érzett, hogy tudatában más gondolatnak nem is maradt hely. Nemsokára, mondta magában, fent lesz a kényelmes lakosztályában, ahol harminchét pár fekete cipő közül választhat, hogy lecserélje ezt az iszonyatot. Csak akkor jutott eszébe, milyen nehézséggel kell szembenéznie, amikor a taxi az Albany elé ért.

Kénytelen lesz úgy végigvonulni az Albany földszintjén, mint egy hajó, amelynek fedélzetén felütötte fejét a sárgaláz - ő, Cedric Mulliner, az az ember, akinek a választékos öltözködést illető tanácsaiért ifjú gárdatisztek is gyakran folyamodtak, sőt egy ízben még egy őrgróf második fia is! Ez elképzelhetetlen. Teljes valójával visszaborzadt ettől. De akkor mit tehetne?

A Mullinerekre családilag jellemző, hogy bármilyen kutyaszorítóba kerüljenek is, lélekjelenlétük sohasem hagyja őket cserben. Cedric kihajolt a taxi ablakán, és előreszólt a sofőrnek.

- Jóember - mondta -, mennyiért adná el a cipőjét?

A sofőr nem tartozott London villámgyors gondolkodói közé. Egy teljes percig csak ült, mint egy vörös orrú juh, amíg a gondolat megtalálta az utat befelé.

- A cipőmet? - kérdezte nagy sokára.

- A cipőjét!

- Mennyiér adnám el a cipőmet?

- Pontosan. Meg akarom veiini a cipőjét. Mennyit kér érte?

- Mennyit kérek a cipőmér?

- Úgy van. A cipőjéért. Mennyit kér érte?

- Meg akarja venni a cipőmet?

- Pontosan.

- Á! - mondta a sofőr -, csak hát, tudja, az van, hogy a következő a helyzet. Níccsen rajtam cipő. Tyúkszemem van, aztá egy teniszcipőt meg egy posztópapucsot vettem föl. De azt megszámítom magának a kettőt tíz shillingér.

Cedric Mulliner hátrahanyatlott. A csalódás elvette szavát. Ám a Mulliner-féle leleményesség erős lábakon áll. Egy pillanat múlva ismét kidugta fejét az ablakon.

- Vigyen Valley Fieldsbe, Rododendron út hetes szám, Tátorján villa.

A sofőr egy darabig eltöprengett ezen.

- Mér? - kérdezte végül.

- Ne érdekelje.

- A Albanyt mondta nekem - érvelt a sofőr. - Vigyen a Albanyhoz, ezt mondta. Ez meg itten a Albany. Kérdezzen meg akárkit.

- Jó, jó, jó. Most viszont Valley Fieldsbe akarok menni, Tátorján villa...

- Aztat hogy írják?

- Két t. Rododendron út hetes szám...

- Hát aztat hogy írják?

- Két r, három d.

- És aszondja, az a Valley Fieldsbe van?

- Pontosan.

- Egy V?

- Egy V, egy F - mondta Cedric.

A sofőr egy darabig hallgatott. A helyesírási lecke végeztével össze kellett szednie gondolatait.

- Mosmá kezdem kapisgálni, hogy mi van - jelentette ki. - El akar menni a Tátorján villába, Valley Fields, Rododendron út hetes szám.

- Pontosan.

- A teniszcipőt meg a filcpapucsot most adjam oda, vagy ráér akkor, ha odaértünk?

- Nem kell a teniszcipője. Nem akarom a filcpapucsát. Ezekre én nem vagyok piac.

- Megszámítnám a darabját fél koronáér.

- Nem, köszönöm.

- Akkor két shilling.

- Nem, nem, nem. Nem akarom a teniszcipőjét. A filcpapucs sem vonz egyáltalán.

- Nem akarja a cipőt?

- Nem.

- A papucsot se nem akarja?

- Nem.

- Deviszont - szögezte le a sofőr, számba véve a tényeket, és a megszokott sorba rendezve őket - mostan el akar menni a Valley Fieldsbe, Tátorján villa, Rododendron út hét.

- Pontosan.

- Á - világosodott meg a sofőr, és enyhe szemrehányással sebességbe kapcsolt. - Na most végre ki van a dolog tisztázva. Ha ezzel kezdte volna, mosmá a feleúton járnánk.

A késztetés, hogy felkeresse a Tátorján villát a Rododendron út hetes szám alatt, Valley Fieldsben, ebben a festői kertvárosban, London délkeleti postai körzetében, nem merő szeszélyből tört rá Cedric Mullinerre. Nem is az utazás, a turistáskodás vágya uralkodott el rajta. Ez volt az a ház, ahol a titkárnője, Miss Myrtle Watling lakott, és a terv, amelyet Cedric mostanra kidolgozott, véleménye szerint a legjobb volt mind közül. Azt fundálta ki, hogy meglátogatja Miss Watlingot, odaadja neki a kulcsát, és a taxival elviszi a szállodába, hogy hozzon le egyet a harminchét pár fekete cipő közül. Amikor a nő lejön, ő felveszi a cipőt, és ismét a világ szemébe tud nézni.

Cedric nem látott hibát a tervben, és önmagától sem jelentkezett egy hiba sem a hosszú úton, amíg eljutottak Valley Fieldsbe. Csak amikor a taxi megállt a takaros kis piros téglás ház előkertjénél, ő kiszállt, és megmondta a sofőrnek, hogy várjon („Várjak? - kérdezte a sofőr. - Hogyhogy várjak? Á, szóval azt akarja, hogy várjak?"), akkor kezdték kételyek környékezni. Már emelte ujját a kapucsengő felé, amikor dermesztő bizonytalanság érzése fogta el; úgy rántotta vissza az ujját, mintha most venné észre, hogy egy hercegnőt készül oldalba bökni vele.

Hogy kerülhet a titkárnő szeme elé délutáni öltönyben, sárga cipőben? Kénytelen-kelletlen belátta, hogy nem kerülhet. Eszébe jutott, hányszor írt Miss Watling az ő diktálása nyomán levelet a *Times*nak, ostorozva a modern kor hányaveti öltözködését; Cedric elrémült a gondolattól, hogy milyen arcot vágna, ha most így látná őt. Az a felvont szemöldök... az a lebiggyedt ajak... az a tiszta, nyugodt szempár, amint undorodva tekint rá a szélvédője mögül...

Nem, az lehetetlen, hogy Miss Watling így lássa őt.

Tompa beletörődés vett erőt Cedric Mullineren. Belátta: hasztalan immár tovább küzdenie. Már azon volt, hogy eljön a kaputól, visszamegy a taxihoz, és kínkeservesen megpróbálja megértetni a sofőrrel, hogy vissza akar térni az Albany szállodába („De hát egyszer már odavittem magát, azt akkor mégse kellett" - szinte előre hallotta az ellenvetést), amikor valahonnan a közvetlen közelből váratlanul erős, gurgulázó hang ütötte meg a fülét, olyasféle, mintha egy malac fuldokolna egy hordó ragasztóban. Valaki horkolt. Cedric megfordult, és egy nyitott ablakot pillantott meg éppen a könyökénél.

*

Aznap délután, ezt már korábban említenem kellett volna, nyomasztó volt a meleg. Az ilyen délutánokon a kertvárosi háztulajdonosok, miután marhasült, yorkshire-i puding, főtt burgonya, almás pite, cheddar sajt és palackozott sör segítségével gondoskodtak arról, hogy testük és lelkük együtt maradjon, visszavonulnak a kisszobába, és frissítő szunyókálásba kezdenek. A helyiségnek, ahová Cedric benézett, egy ilyen háztulajdonos volt a központi eleme, éppen az említett szunyókálás közben.

Nagydarab, tagbaszakadt férfi volt, egy fotelben hevert, arcára zsebkendőt borított, lábát egy másik fotelre tette. Lábain, miként azt Cedric megfigyelte, csupán egy pár mályvaszínű zoknit viselt. Cipője mellette hevert a szőnyegen.

Éles hirtelenséggel, mintha a forró radiátorhoz ért volna a fürdőszobában, izgalom fogta el Cedricet: rájött, hogy a cipő fekete.

A következő pillanatban, mintha ellenállhatatlan erő hajtaná, Cedric Mulliner csendben átvetette magát az ablakpárkányon, és négykézláb mászni kezdett a padlón. Fogát összeszorította, szemében különös tűz fénye világolt. Ha nem lett volna cilinder a fején, szinte pontos másolata lett volna a prédájára vadászó gepárdnak az indiai dzsungelben.

*

Cedric tovább lopakodott előre. Ahhoz képest, hogy azelőtt sosem csinált ilyesmit, megdöbbentő ügyességről, technikáról tett tanúbizonyságot. Olyannyira, hogy ha a gepárd, amelyre oly élénken emlékeztetett, most jelen lett volna, kétségkívül elleshetett volna egy-két, szakmailag hasznos fogást. Cedric centiről centire haladt nesztelenül, és viszkető ujjait már közelítette a közelebb eső cipőhöz. Ám ekkor a nyári délután álmos csendjét megtörte valami, ami túlfeszített idegei számára úgy hangzott, mintha egy hangversenyzongora zuhant volna egy óriási bádoglemezre. Valójában csak a cilindere esett a földre, de idegrendszerét az utóbbi idők eseményei annyira felkorbácsolták, hogy a zaj kis híján megsüketítette. Egyetlen, néma szökkenéssel, ami az ő derékbőségét tekintve igencsak figyelemreméltó, bevágódott a fotel háta mögé.

Eltelt egy hosszú pillanat. Cedric eleinte azt hitte, nem történt baj. Az alvó láthatólag nem ébredt fel. De azután horkantás hallatszott, egy súlyos test fölemelkedett, és egy hatalmas kéz Cedric fejétől egy ujjnyira megnyomta a csengőt a falon. Nyílt az ajtó, és belépett egy szobalány.

- Jane - mondta a fotelben heverő férfi.

- Uram?

- Valami felébresztett.

- Igen, uram?

- Az volt a benyomásom... Jane!

- Uram?

- Hogy kerül ez a cilinder a padlóra?

- Cilinder, uram?

- Igen, cilinder. Szép dolog, mondhatom - méltatlankodott a férfi ingerülten. - Számítok egy pihentető szunyókálásra, de szinte még le sem hunyom a szemem, a szoba teli lesz cilinderekkel. Bejövök szziesztázni, és minden előzetes figyelmeztetés nélkül máris térdig járok a cilinderekben. Mit keres itt ez a cilinder, Jane? Határozott választ kérek.

- Lehet, hogy Miss Myrtle tette ide, uram.

- Miért szórna Miss Myrtle cilindereket szanaszét a házban?

- Igen, uram.

- Hogy érti azt, hogy igen, uram?

- Nem, uram.

- Jól van. Legközelebb gondolkodjon, mielőtt beszél. Vigye ki a kalapot, Jane, és gondoskodjon róla, hogy még egyszer ne zavarjanak. A délutáni pihenésem létfontosságú.

- Miss Myrtle azt mondta, hogy az előkertet fogja kigyomlálni, uram.

- Tisztában vagyok vele, Jane - felelte a férfi méltósággal. - Amikor eljön az ideje, kimegyek az előkertbe, és gyomlálni fogok. De előbb a délutáni szziesztámra kell sort kerítenem. Június van, vasárnap. A madarak is szunyókálnak a fán. Willie úrfi is alszik a szobájában, ahogy az orvos előírta. Én is aludni akarok. Hagyjon magamra, Jane, és vigye magával a cilindert is. - Az ajtó becsukódott. A férfi elégedett horkantással visszahanyatlott a fotelbe, és csakhamar újból horkolni kezdett.

*

Cedric nem cselekedett elhamarkodottan. A keserű tapasztalat megtanította neki azt, amit a cserkészek már a bölcsőben megtanulnak. Talán negyedórán át egy helyben maradt, rejtekében kuporogva. A horkolás crescendóba csapott. Már olyan volt, mintha Wagner valamelyik szerzeménye szólna; Cedric úgy gondolta, itt a pillanat, amikor biztonságosan lebonyolítható az akció. Levette bal cipőjét, búvóhelyéről halkan előkúszva megszerezte a fekete cipőt, és belebújt. Jól illett a lábára; most először kezdte valami elégedettséghez

hasonló érzés felütni benne a fejét. Még egy perc, még egyetlen kurta perc, és minden rendben lesz.

Éppen ez a lelkesítő gondolat járt a fejében, amikor oly váratlanul, hogy a szíve felugorva meglazította az egyik metszőfogát, ismét megtörte valami a csendet - ezúttal olyasvalami, ami úgy hangzott, mintha a hadiflotta lőgyakorlatot végezne a Temze torkolatában. Egy pillanat múlva Cedric Mulliner reszketve kuporgott fedezékében, a fotel mögött.

Az alvó egy rándulással felült.

- Előbb a nőket és a gyerekeket! - kiáltott fel. Majd a kéz ismét kinyúlt, és megnyomta a csengőt. - Jane!

- Uram?

- Jane, az az átkozott ablakretesz megint kilazult. Életemben nem láttam még olyan reteszeket, mint ebben a házban. Rászáll egy légy az ablakra, és bumm, már le is csapódik. Támassza fel egy könyvvel, vagy valamivel.

- Igen, uram.

- És közlök még valamit, Jane. Nyugodtan mondja, hogy én mondtam. Ha legközelebb délutáni szunyókálásra vágyom, elmegyek egy kazánkovácsműhelybe.

A szobalány visszavonult. A férfi súlyos sóhajt hallatott, és ismét hátrahanyatlott a fotelben. Kisvártatva ismét a Valkűrök lovaglása visszhangzott a szobában.

Nem sokkal ezután kezdődtek a dobbanások a mennyezeten.

Derekas, súlyos dobbanások voltak. Cedric úgy hallotta, mintha néhány nagy lábú férfi ír néptáncot járna a fölöttük lévő szobában; fel is háborodott miatta: micsoda önzésre vall ilyenkor efféle örömöknek hódolni. A fotelben ülő férfi is mozgolódni kezdett, majd felállt, és a már jól ismert mozdulattal a csengőért nyúlt.

- Jane!

- Uram?

- Hallgassa csak!

- Igen, uram.

- Mi ez?

- Azt hiszem, uram, hogy ez Willie úrfi, aki alszik a szobájában.

A férfi nehézkesen kikászálódott a fotelból. Nyilvánvaló volt, érzelmei oly mélyek, hogy szavakba nem tudja foglalni őket. Tátongót ásított, és hozzálátott, hogy fölvegye cipőjét.

- Jane!

- Uram?

- Ebből nekem elegem van. Kimegyek, kigyomlálom az előkertet. Hol a kapám?

- Az előszobában, uram.

- Engem itt üldöznek - mondta a férfi sötéten. - Ez az igazság, üldöznek. Cilinderek... ablakreteszek... Willie úrfi... Vitatkozhat, ahogy akar, Jane, én nem félek kimondani. Nem mondhatok mást, és a tények engem támasztanak alá: ami itt folyik, Jane, az üldözés!

Artikulálatlan bugyborékolás hagyta el ajkát, mintha fojtogatnák.

- Jane!

- Tessék, uram!

- Nézzen a szemembe!

- Igen, uram.

- Feleljen nekem, Jane, kertelés és köntörfalazás nélkül. Ki festette ezt a cipőt sárgára?

- Cipőt, uram?

- Igen, cipőt.

- Sárgára, uram?

- Igen, sárgára. Nézze meg ezt a cipőt. Vizsgálja meg. Vegye szemügyre elfogulatlanul. Amikor levettem ezt a cipőt, fekete volt. Néhány percre lehunyom a szemem, és amikor megint kinyitom, a cipő sárga. Nem vagyok az az ember, aki jámboran aláveti magát az ilyesminek. Ki tette ezt?

- Én nem, uram.

- Pedig valaki megtette. Lehet, hogy egy bűnbanda műve. Baljós dolgok történnek ebben a házban. Én mondom, Jane, hogy a Tátorján villa hirtelen - ráadásul vasárnap, ami még súlyosabbá teszi az esetet - a rejtelmek háza lett. Nagyon meg lennék lepve, ha még napszállta előtt nem nyúlnának ki összekulcsolt kezek a függönyök mögül, és nem dőlnének ki holttestek a falból. Nem tetszik ez nekem, Jane,

megmondom őszintén. Ne álljon utamba, jóasszony, hadd lássam el a gyomok baját.

Az ajtó bevágódott, a kisszobában nyugalom uralkodott el. De nem így Cedric Mulliner kebelében. Minden Mulliner fürge észjárású, Cedricnek sem tartott sokáig felismerni, hogy helyzete rosszabbra fordult, mégpedig nagy mértékben. Úgy van, területet vesztett. Amikor a szobába érkezett, volt cilindere és egy pár sárga cipője.

Most pedig, amikor távozik innen, egy cilinderrel kevesebbje van, valamint fél pár sárga és fél pár fekete cipője. Komoly visszaesés.

Ráadásul, hogy kínos helyzete kiteljesedjék, a kommunikációs vonalait is elvágták. Közte és a taxi között, amelyben legalább időleges biztonságot találhatott volna, ott volt az ember a kapával. Ezt a helyzetet az is riasztónak találná, aki egyébként kedveli a kalandot. Talán még Douglas Fairbanks sem élvezte volna. Cedric elviselhetetlenként élte meg.

Csupán egyetlen utat látott, amelyet követhet. Ennek az elátkozott háznak feltehetőleg van hátsó kertje is, ahová ajtó nyílik. Nem tehetett egyebet, mint hogy nesztelenül végiglopakodik a folyosón - már ha ebben a házban lehet bármit nesztelenül csinálni -, megkeresi azt az ajtót, kijut a kertbe, a falon átmászva a szomszéd kertbe, onnan ki az utcára, a taxihoz iszkol, és hazaviteti magát. Szinte már az sem érdekelte, mit fog gondolni az Albany recepciósa. Lehet, hogy egy könnyed nevetéssel és egy fogadásról szóló mesével magyarázatot tud adni megjelenésére. Talán egy csinos borravaló betapasztja majd a fickó száját. Elég az hozzá, hogy légyen bármi az eredmény, a folyomány vagy a következmény, az Albanyba kell eljutnia, mégpedig az elérhető legnagyobb sebességgel. Tettvágya teljesen elsorvadt.

Lábujjhegyen az ajtóhoz lopakodott a szőnyegen, kinyitotta, és kilesett. A folyosó üres volt. Végigsettenkedett rajta, és már majdnem a végénél járt, amikor lépéseket hallott: lefelé jött valaki a lépcsőn. Balra résnyire nyitott ajtót látott, beugrott mögé. Kis szobában találta magát, amelynek ablaka takaros kertre nézett. A lépések továbbhaladtak lefelé, a konyha irányába.

Cedric újra lélegezni kezdett. Úgy tűnt, a veszély elmúlt, és rátérhet vakmerő útja utolsó szakaszára. A taxi gondolata úgy vonzotta, mint a

mAgnes. Eddig a pillanatig nem is tudott arról, hogy különösebb rokonszenvet érezne a taxisofőr iránt, de most kifejezetten sóvárgott a társaságára. Úgy vágyott a sofőrre, mint szarvas a szép, híves patakra.

Cedric Mulliner óvatosan felnyitotta a tolóablakot. Kidugta fejét, hogy megvizsgálja a terepet, mielőtt továbbhaladna. A látvány felbátorította. Leugrani az alanti talajra gyerekjátéknak ígérkezett. Csak ki kell tekergőznie az ablakon, és minden rendben lesz.

Ehhez készült elő, amikor a feltolt ablaktábla lecsapott a nyakára, mint egy guillotine, és ő ott találta magát, szorosan az ablakpárkányhoz erősítve.

Egy tépelődésre hajlamos vörös macska, amely Cedric belépésekor kelt fel a szőnyegről, és sárga szemével fürkészte őt, most közelebb ment, és megszimatolta a bal bokáját, hogy tapasztalatokat szerezzen. Az eseményeket a macska szokatlannak, de rendkívül érdekesnek találta. Leült, és átadta magát az elmélkedésnek.

*

Cedric ezalatt ugyanezt tette. Ha meggondoljuk, az ő helyzetében az ember nem sok egyebet tehet elmélkedésen kívül. Így Cedric Mulliner meglehetősen hosszú időtartamban szemlélte a mosolygó kertet, miközben önnön gondolataival volt elfoglalva.

Könnyen elképzelhető, hogy ezek nem voltak a legkellemesebbek. Olyan körülmények fennállása esetén, amelyek közé most került, ritkaság, hogy az ember tudatának derűs, kedélyes oldala kerül előtérbe. Hajlamos megkeseredni, és óhatatlan, hogy ellenérzései az ellen irányulnak, akit kellemetlen helyzetéért felelősnek érez.

Cedric esetében nem volt nehéz megállapítani a felelősséget. Egy nő - már ha ez a szó egyáltalán alkalmazható egy gróf egyetlen leányára - volt az, aki bukását okozta. Semmi sem lehetne jellemzőbb a fordulatra, amelyet a körülmények okoztak Cedric tudatában, mint az a tény, hogy a hölgy magas társadalmi állása ellenére képes volt Lady Chloe Downblottonra a lehető legerősebb ellenérzésekkel gondolni.

Olyannyira felindult, hogy nem is érte be a Lady Chloe iránti ellenérzéssel, hamarosan kiterjesztette gyűlöletét előbb a közelebbi rokonaira, majd a teljes brit arisztokráciára. Huszonnégy órával ezelőtt - sőt akár csak két órával ezelőtt - Cedric Mulliner rajongott

mindenkiért, aki benne volt a Debrett-féle *Főnemesek Lexikonában,* kezdve a legmagasabb rangú hercegeken, le egészen a lap aljáig, az Oldalágak címszaváig, és tette ezt olyan hódolatteljes buzgalommal, hogy úgy tűnt, aligha fojthatja el bármi. Most meg olyan felzúdulás zajlott a lelkében, mintha egy vörös republikánus szítaná.

Ingyenélőknek tekintette ezeket a figurákat, és - bár ez szigorú megjelölés, de ragaszkodott hozzá - semmirekellő naplopóknak. Úgy van: herda naplopóknak. Történetesen a valóságban sohasem látott lajhárt, de valami különös ösztön hatására meg volt győződve arról, hogy szülőhazájának arisztokratái jellemzően erre az állatfajra hasonlítanak.

- Meddig még? - morogta Cedric. - Meddig még?

Áhítozott a napra, amikor a Szabadság tiszta lángja fellobban Moszkva felől, és ropogósra perzseli ezeket a mihasznákat, kezdve Lady Chloe Downblottonnal, és folytatva a többiekkel, rangsor szerint.

Elmélkedésének e pontján figyelmét a társadalmi forradalomról egy metszően éles fájdalom a jobb vádlijára irányította.

A meditatívabb macskákra is rá-rájön a különös, homályos késztetés, hogy szabálytalan időközönként a hátsó lábukra álljanak, és karmaikat a legközelebbi függőleges felületen élesítsék. Ez általában egy fa dereka, de a jelen esetben, mivel fa éppen nem volt kéznél, a szobában tartózkodó vörös macska beérte Cedric jobb lábikrájával. Szórakozottan, miközben gondolatai ki tudja, milyen titokzatos dolgok körül forogtak, pislogott egyet-kettőt, majd felágaskodott, karmait mélyen a lábszár húsába vájta, és lassan, komótosan tépni kezdte lefelé.

Cedric ajkáról olyan ordítás tört fel, amilyet az indiai földműves hallathat, ha a Gangesz partjain sétálva hirtelen azt veszi észre, hogy kettéharapta egy krokodil. Hangja kürtszóként harsant fel a kertben, és amint a visszhangja elült, egy leány közeledett a kerti úton. Teknőckeretes szemüvegén megcsillant a nap: Cedric felismerte benne a titkárnőjét: Miss Myrtle Watling volt az.

- Jó napot, Mr. Mulliner - üdvözölte Miss Watling.

A szokott higgadt, nyugodt hangon szólalt meg. Ha meglepődött is azon, hogy munkaadóját itt látja, és többet nem is lát belőle, csak a

fejét, ennek csekély jelét adta. A magántitkárnő már a munkaviszony kezdetén megtanulja, hogy soha ne lepődjék meg semmin, amit a főnöke tesz.

Myrtle Watling azonban nem volt minden női kíváncsiság híján.

- Mit csinál ott, Mr. Mulliner? - tudakolta.

- Valami megharapta a lábamat - jajdult fel Cedric.

- Az valószínűleg Főbűn lehet - magyarázta Miss Watling, aki a keresztény tudomány nevű vallási mozgalom híve volt. - Miért áll ott abban a kényelmetlen testtartásban?

- Lezuhant az ablaktábla, amikor kinéztem az ablakon.

- Miért nézett ki az ablakon?

- Látni akartam, milyen mélyre kell ugranom.

- Miért kívánt leugrani?

- El akartam menni innen.

- Miért jött ide?

Cedric megértette, hogy el kell mondania, mi történt.

Utálta megtenni, de ha eltekint ettől, az egyet jelentett volna azzal, hogy Myrtle Watling ott áll napszálltáig, és „Miért" kezdetű mondatokkal bombázza. Rekedtes hangon elmondott neki mindent.

Miután a végére ért, a lány néhány pillanatig szótlan maradt. Arcán töprengő kifejezés jelent meg.

- Önnek - szólalt meg - szüksége van valakire, aki a gondját viseli.

Kis szünet.

- Nos, ezt a feladatot nem láthatja el akárki - folytatta elgondolkodva -, de nem bánom, én elvállalom.

Cedricet különös, baljós előérzet dermesztette meg.

- Hogy érti ezt? - hebegte.

- Magának - jelentette ki Myrtle Watling - feleség kell. Egy ideje ezen járt az eszem, de most már teljesen egyértelmű. Meg kell házasodnia. Feleségül megyek magához, Mr. Mulliner.

Cedric fojtottan felkiáltott. Ez volt hát a magyarázata azoknak a pillantásoknak, amelyeket az utóbbi hetekben időnként észrevett a titkárnő szemüvege mögött.

Lépések csikordultak a kavicson. Megszólalt egy hang: azé az emberé, aki a fotelben aludt volt. Nyilvánvalóan felzaklatta valami.

- Myrtle - kezdte -, tudod, hogy nem vagyok az az ember, aki minden apróság miatt hűhót csap. Elfogadom az életet, ahogy jön, a rázóst együtt a simával. De kötelességemnek érzem tudatni veled, hogy kísérteties dolgok történnek ebben a házban. Határozottan baljós lett a légkör. Cilinderek jelennek meg a semmiből. Fekete cipők sárgává változnak. Most meg itt ez a taxis, ez a sofőr... Nem értettem jól a nevét. Lanchester? Mr. Lanchester, ez itt a lányom, Myrtle... Mr. Lanchester azt mondja, az utasa jó darab idővel ezelőtt bejött ide az előkertbe, és azonnal eltűnt a föld színéről, többé senki se látta. Meggyőződésem, hogy valami titkos társaság működik itt - hogy a hetes szám, a Tátorján Villa is olyan ház lett, mint amilyeneket azokban a színdarabokban lát az ember, ahol sikolyok hangzanak fel sötét zugokból, és rejtélyes kínaiak szaladgálnak ide-oda, titkos jeleket adva egymás... - Rémült kiáltással elhallgatott, azután csak állt egy helyben, és bámult. - Szent Isten! Mi ez?

- Mi, apa?

- Az ott. Az a test nélküli fej. Amelyiknek nincsen törzse. Becsületszavamra mondom, egy levágott fej áll ki ott a ház oldalánál. Gyere ide, ahol én állok. Innen tisztán látszik.

- Ó, az? - kérdezte Myrtle. - Az a vőlegényem.

- A vőlegényed?

- A vőlegényem, Mr. Cedric Mulliner.

- Ennyi maradt az egészbő? - hüledezett a sofőr.

- Odabent több is van belőle - tájékoztatta Myrtle.

Mr. Watling némiképp visszanyerte lelki nyugalmát, és tüzetesen megszemlélte Cedricet.

- Mulliner? Maga az a fickó, akinek a lányom dolgozik, nem?

- Én - felelte Cedric.

- És feleségül akarja venni?

- Persze hogy feleségül akar venni - vágta rá Myrtle, mielőtt Cedric kinyithatta volna a száját.

És akkor Cedric Mullinerben megszólalt valami, és azt mondta: „Miért ne?" Igaz, sohasem gondolt házasságra, csak azzal a zsibbasztó rémülettel, amelyet minden középkorú agglegény érez, ha elfogja a depresszió, és ilyesmi jut eszébe. Az is igaz, hogy ha megkérték volna,

adjon személyleírást egy menyasszonyról, olyasmit vázolt volna fel, amely Myrtle Watlingtól nem is kevés vonásában különbözött volna. De végül is, ahogy a lány határozott, erőt sugárzó arcára nézett, úgy érezte, egy olyan feleség mellett, mint amilyen ez a lány, legalább védve lesz a világtól, és soha többé nem lesz kitéve olyasminek, amin ma délután keresztülment. Ez máris tetszett neki.

És ott volt még egy körülmény: a kemény republikánus nézeteket valló ember szemében, amilyen Cedric is volt, talán a legfontosabb. Bármit mondjon bárki Myrtle Watling ellen, ő nem tartozott a henye, szívtelen arisztokráciához. Az ő családjában nem akadt sussexi Boole, sem hampshire-i Hilsbury-Hepworth. Ő bezzeg derék, szilárd kertvárosi családból származott, apai oldalon rokonságban állt Higginsonékkal a wandsworthi Mandarin utcából, anyai oldalon pedig a bickleybeli Brownokkal, a peckhami Perkinsekkel, valamint a Wodgerekkel - nem a Winchmore Hill-i Wodgerekkel, hanem a Ponder's End-i ággal.

- Leghőbb vágyam - jelentette ki Cedric határozott, rezzenéstelen hangon. - Ha valaki lenne szíves feltolni ezt az ablakot a nyakamról, és lerúgni ezt az átkozott macskát, vagy mit, amelyik most is nyúzza a lábszáramat, akkor leülhetnénk, és megbeszélhetnénk a dolgot.

IV.
Osbert Mulliner üldöztetése

Mindnyájunknak feltűnt, milyen szokatlanul komor arccal lépett be Mr. Mulliner a Horgásztanya ivójába, és milyen rosszkedvűen, szótlanul kortyolta citromos whiskyjét; mindez arról győzött meg bennünket, hogy valami baj van. Sietve, együttérzéssel tudakozódtunk is.

Részvétünk szemlátomást jólesett neki. Kissé fel is derült tőle.

- Kérem, uraim - mondta -, nem állt szándékomban magánjellegű gondjaimmal terhelni e vidám társaságot, de ha tudni akarják, egy ifjú másod-unokaöcsém elhagyta feleségét, és beadta a válókeresetet. Ez rendkívüli mértékben felzaklatott.

Miss Postlethwaite, melegszívű bárkisasszonyunk, aki éppen poharakat fényesített, munkakörének ellátása mellett a társalgás színesebbé tételéhez is hozzájárult.

- Netán áspiskígyó férkőzött a családi fészekbe? - vetette fel.

Mr. Mulliner a fejét rázta.

- Nem - felelte. - Semmi áspis. Az egész baj onnan eredt, hogy valahányszor a másod-unokaöcsém mondott valamit a feleségének, az asszonyka tágra nyitotta a szemét, amennyire csak tudta, a fejét félrebillentette, mint egy kanárimadár, és azt mondta: „Tessék?" A fiatalember azt mondja, tizenegy hónapig és három napig bírta, ami, úgymond, európai rekord, és véleménye szerint eljött az ideje, hogy lépéseket tegyen.

Mr. Mulliner felsóhajtott.

- Az a helyzet - kezdte -, hogy napjainkban a házasság már túlságosan egyszerűvé vált a férfiak számára. Könnyű az embernek kimenni a világba és elkapni egy bájos leányt, olyannyira, hogy ha már megszerezte, nem értékeli eléggé. Meggyőződésem: ez a valódi oka annak, hogy újabban annyira felszökött a válások száma. A házassághoz, hogy stabil intézmény maradhasson, szükség van az udvarlás időszakában felmerülő akadályokra. Hogy csak egyetlen példát említsek: véleményem szerint unokaöcsém, Osbert házassága a megelőző események miatt tartósan boldog. Ha sétagalopp lett volna eljutni odáig, sokkal kevésbé becsülné nagyra a feleségét.

- Soká tartott, amíg sikerült megismertetnie arájával valódi értékeit? - kérdeztük.

- Lassan bimbózott ki a szerelem? - kockáztatta meg Miss Postlethwaite.

- Ellenkezőleg - válaszolta Mr. Mulliner -, a lány az első pillantásra beleszeretett. Unokaöcsém, Osbert számára Mabel Petherick-Soamesnak udvarolni nem a leány vonakodása miatt volt rendkívül nehéz, hanem J. Bashford Braddock szerencsétlen lelki alkata miatt. Mond ez a név valamit önöknek, uraim?

- Nem.

- Nem gondolják, hogy akinek ilyen neve van, az valószínűleg eléggé rágós falat lehet?

- Most, hogy mondja, tényleg.

- Az is volt. Közép-Afrikában, ahol ideje nagy részét töltötte felfedezés céljából, a struccok a homokba dugták fejüket Bashford Braddock közeledtére, és még a rinocéroszok, a létező legfenébb vadak is gyakran behúzódtak a fák mögé, s ott rejtőztek el, amíg tovább nem haladt. Amikor belépett Osbert életébe, a fiúban abban a pillanatban, gyomorforgató egyértelműséggel megfogamzott a felismerés, hogy azok a rinocéroszok értettek a szakmához.

*

Braddock eljöveteléig (mondotta Mr. Mulliner) a szerencse bőkezűen, néha túlzó mértékben szórta jótéteményeit unokaöcsém, Osbert ölébe. Jóképű volt, mint minden Mulliner; az előnyös külső mellett a tökéletes egészség és a derűs kedély áldásában is részesült, pénze pedig annyi volt, hogy az adóhivatal örömében sikongatva küldte ki neki a bevallási ívet. Mindennek tetejébe szerelmes lett a legbájosabb leányba, és joggal remélhette, hogy érzelmei viszonzásra leltek.

Több békés, boldog héten keresztül minden jól ment. Osbert bármiféle néven nevezhető megtorpanás nélkül, szépen haladt előre az egyes stációkon: látogatás, virágok küldése, a leány édesapjának lumbágója iránti érdeklődés, a leány édesanyja ölebének megsimogatása... Egészen odáig, hogy a teljes család hozzájárulásával elvihette választottját vacsorázni és színházba is. S ekkor, az estek

estjén, amelynek csupa örömből és boldogságból kellett volna állnia, váratlanul felkomorlott a Braddock-veszély.

Bashford Braddock megjelenéséig a legcsekélyebb zökkenő sem volt tapasztalható, az este eseményei tökéletesen simán folytak. A vacsora kiváló volt, a színdarab szórakoztató. A harmadik felvonás során Osbert kétszer is megkockáztatta, hogy melegen, de szigorúan úriemberhez méltó módon megszorítsa a leány kezét, és úgy tűnt neki, szorítása viszonzást kapott. Nem meglepő tehát, hogy amikor Mabel otthonának bejárati lépcsőjén elváltak egymástól, Osbert arra a következtetésre jutott: jó irányba tart, és érdemes továbbhaladnia.

Osbert Mulliner próbára tette szerencséjét: mindent vagy semmit alapon kinyújtotta karját, keblére ölelte Mabel Petherick-Soamest, és oly szenvedélyes csókot nyomott ajkára, hogy az éjszaka csendjében úgy hatott, mint egy repeszgránát.

A csók visszhangja alig ült el, Osbert arra lett figyelmes, hogy valaki ott áll az oldalánál. Magas, széles vállú férfi volt, klakkban, frakkban.

Csend lett. A lány törte meg először.

- Hahó, Bashy - mondta bosszús hangon. - Hát te honnan pottyantál ide? Úgy tudtam, éppen felfedezel Kongóban, vagy hol.

A férfi levette cilinderét, összenyomta laposra, megint kipattintotta, és mély, dörgő hangon megszólalt.

- Ma hajnalban tértem haza Kongóból. Nálatok vacsoráztam a szüleiddel. Ők tájékoztattak, hogy színházba mentél ezzel az úrral.

- Mr. Mulliner. Az unokabátyám, Bashford Braddock.

- Örvendek - mondta Osbert.

Újabb csend. Bashford Braddock levette cilinderét, lelapította, újból kipattintotta, és visszatette a fejére. Láthatólag sajnálta, hogy dallamot nem tud játszani rajta.

- Hát, jó éjszakát - szólt Mabel.

- Jó éjt - mondta Osbert.

- Jó éjt - mondta Bashford Braddock is.

Az ajtó becsukódott; Osbert a másik férfira nézett: látta, hogy az különös tekintettel mered rá. A szeme határozottan, keményen villogott. Osbertnek nem tetszett, ahogy néz.

- Mr. Mulliner - szólalt meg Bashford Braddock.

- Igen? - így Osbert.
- Csak egy szóra. Mindent láttam.
- Mindent?
- Mindent. Mr. Mulliner, maga szereti ezt a lányt.
- Így van.
- Én is.
- Maga is?
- Én is.

Osbert kissé zavarba jött. Nem jutott eszébe semmi, amit mondhatna, legfeljebb hogy akkor olyan ez, mint egy nagy, boldog család.

- Ilyen kicsi kora óta szeretem.
- Milyen kicsi? - érdeklődött Osbert, mert a közvilágítás eléggé gyenge volt.
- Úgy körülbelül ilyen. És megesküdtem, hogy ha valaha egy férfi közénk állna, ha egy alattomos, csúszómászó, gülüszemű, lapátfülű senkiházi megpróbálná elrabolni tőlem ezt a lányt, akkor én...
- Öööö... akkor mi? - érdeklődött Osbert.

Bashford Braddock kurta, fémes kacagást hallatott.

- Hallott róla, hogy mit tettem Mgumbo-Mgumbo királyával?
- Azt sem tudtam, hogy Mgumbo-Mgumbónak van királya.
- Már nincs - mondta Bashford Braddock.

Osbert valami nyirkos hideget érzett kúszni a gerinctáján.

- Mit tett vele?
- Ne kérdezze.
- De szeretném tudni.
- Jobb, ha nem. Úgyis megtudja, ha még továbbra is Mabel Petherick-Soames körül legyeskedik. Ez minden, Mr. Mulliner. - Bashford Braddock felnézett a pislákoló csillagokra. - Milyen csodálatos ma az idő - jegyezte meg. - Ugyanilyen néma csend és ilyen békés, csillagfényes éjszaka volt a Ngobi-sivatagban, amikor megfojtottam azt a jaguárt.

Osbert ádámcsutkája döccent egyet.

- M... miféle jaguárt?

- Ó, biztosan nem ismeri. Az egyik ottanit. Kezdetben, úgy öt percig sok gondom volt vele, mert a jobb karom éppen fel volt kötve, ezért csak a bal kezemet használhattam. Hát akkor jó éjt, Mr. Mulliner, jó éjt.

Bashford Braddock ezt mondván levette cilinderét, laposra nyomta, kipattintotta, visszatette a fejére, és eltűnt a sötétben.

*

Osbert Mulliner ezután percekig mozdulatlanul állt, és fénytelen tekintettel bámult utána. Majd bizonytalan léptekkel befordult a sarkon, South Audley Street-i lakásához botorkált, három, kudarcba fulladt kísérlet után végre sikerült kinyitnia a bejárati ajtót, és felkapaszkodott a lépcsőn a meghitt könyvtárszobába. Itt kevert magának egy erős szódás brandyt, majd leült, átadta magát a tépelődésnek. Egy gyors és egy második, kissé lassabban elfogyasztott ital után képes volt bizonyos mértékig rendezni gondolatait. Sajnálattal kell közölnöm: e gondolatok, miután rendezte őket, olyanok voltak, hogy nem szeretnék részletesen beszámolni róluk.

Sosem kellemes, uraim, ha egy rokont visszás színben kell feltüntetni, de az igazság akkor is igazság, és azt fel kell tárni. Kénytelen vagyok beismerni tehát: Osbert unokaöcsém, feledve, hogy Mulliner, a páni félelem állapotában leledzett.

Természetesen lehetséges lenne mentséget találni számára. Nagyon hirtelen állt be a krízis, márpedig a váratlan vészben olykor a legderekabbak is elbátortalanodnak. Körülményei, neveltetése sem készítette fel kellőképpen erre a válsághelyzetre. Az az ember, akit születésétől fogva tenyerén hordozott a szerencse, magas fokon civilizálttá válik, és minél civilizáltabb az ember, annál kevésbé képes kezelni az ilyen Braddock-féléket, akik mintha egy régebbi, durvább korszakhoz tartoznának. Osbert Mulliner egyszerűen nem volt alkalmas arra, hogy ősemberekhez viszonyuljon. Némi csekély tehetséget mutatott a bridzsben, de igazából csak egy dologban volt igazán jó: a régi jádetárgyak gyűjtésében. Ugyan mi haszna lenne, gondolta magában, miközben a harmadik szódás brandyt keverte, ha személyes küzdelembe keveredne egy olyan emberrel, aki abból csinál sportot, hogy fél kézzel intézi el a jaguárokat?

Csak egyetlen kiutat látott a kényes helyzetből, amelybe csöppent. Ha lemond Mabel Petherick-Soamesról, az össze fogja törni a szívét, de úgy látta, hogy választania kell: vagy a szíve, vagy a nyaka, és ezen a sötét órán a nyaka földcsuszamlásszerű előnnyel győzött. Unokaöcsém, Osbert minden tagjában reszketve íróasztalához ment, és búcsúlevelet kezdett fogalmazni.

Sajnálja, írta, hogy másnap mégsem keresheti fel Miss Petherick-Soamest, ellentétben azzal, ahogy eltervezték, mert sajnos váratlanul Ausztráliába kell utaznia. Hozzátette még: nagyon örül, hogy megismerhette a leányt, és ha soha többé nem találkoznak, ami valószínű, akkor is mindig fokozott érdeklődéssel fogja kísérni további élete folyását.

Aláírta a levelet: „Őszinte híve, O. Mulliner", majd elvitte az utca végén lévő postahivatalba, és bedobta a ládába. Ezután hazament, és nyugovóra tért.

*

Osbert másnap korán reggel az ágya mellett álló telefon csörgésére ébredt. Nem vette fel. Egy pillantást vetett az órájára: fél kilenc volt, Londonban ilyenkor viszik ki a napi első postát. Igencsak valószínűnek látszik, hogy Mabel, megkapván és elolvasván üzenetét, távbeszélő útján kívánja megvitatni vele a témát. Osbert felkelt, megfürdött, megborotválkozott, felöltözött, és éppen befejezte komor reggelijét, amikor nyílt az ajtó, és Parker, az inasa bejelentette Sir Masterman Petherick-Soames dandártábornokot.

Jeges ujj haladt végig lassan Osbert gerince mentén. Átkozta feledékenységét: elmulasztott szólni Parkernek, hogy látogatók számára nincs otthon. Úgy érezte, mintha a lábából eltávolították volna a csontokat, de végül sikerült felállnia, hogy fogadja a belépő, magas, feszes tartású, ősz hajú, tiszteletet parancsoló, idős urat, és igyekezett előadni a házigazdát.

- Jó reggelt - köszöntötte. - Parancsol egy buggyantott tojást?

- Nem akarok buggyantott tojást - felelte Sir Masterman. - Buggyantott tojást! Még hogy buggyantott tojást! Ó, süh! Pém! Piha!

Oly kurtán, keményen fejezte ki magát, hogy ha egy idegen jelen lett volna, arra következtethetett volna, hogy a buggyantott tojás

eltiprására alakult szövetség vagy társaság tagja. Osbert azonban a tények ismeretében képes volt helyesen értelmezni a szeretetlen modort; nem is lepődött meg, amikor látogatója szúrósan rámeredt a katonai körökben bizonyára közutálatot kiváltó acélkék szemével, és nyomban rátért a levél témájára.

- Mr. Mulliner, az unokahúgom, Mabel különös üzenetet kapott öntől.

- Ó, hát rendben megkapta? - kérdezte Osbert, és megpróbált könnyedséget színlelni.

- Ma reggel érkezett meg. Elmulasztotta felbélyegezni. Három pennyt kellett fizetnie érte.

- Jaj, izé, rémesen sajnálom. Hadd ad... - Sir Masterman Petherick-Soames dandártábornok egy legyintéssel elhallgattatta.

- Unokahúgomat nem az anyagi veszteség zaklatta fel, hanem a levél tartalma. Ő tegnap este azt a benyomást szerezte, hogy eljegyezte magát önnel, Mr. Mulliner.

Osbert köhintett.

- Hát... öööö... nem pontosan. Végeredményben nem. Szóval, hogy is mondjam... Izé... Tetszik tudni...

- Értem. Ön tehát játékot űzött unokahúgom érzelmeivel, Mr. Mulliner. Én pedig megesküdtem, hogy ha bármelyik unokahúgom érzelmeivel egy férfi játékot űz, akkor én... - Elhallgatott, kiemelt egy kockacukrot a cukortartóból, és szórakozottan egyensúlyozta egy szelet pirítós peremén.

- Hallott valaha Walkinshaw kapitányról?

- Nem.

- J. G. Walkinshaw kapitány. Sötét figura, monoklit hord. Régebben szaxofonozott.

- Akkor sem.

- Nem? Pedig azt gondoltam, talán ismeri is. Ő Hester unokahúgom érzelmeivel űzött játékot. Lovaglókorbáccsal láttam el a baját a Parazita klub lépcsőjén. A Blenkinsop-Bustard név ismerős?

- Nem.

- Rupert Blenkinsop-Bustard az unokahúgom, Gertrude érzelmeivel űzött játékot. A somerseti Blenkinsop-Bustard család sarja. Szőke

bajusza van, galambokat tenyészt. A Madárbarátok Klubjának lépcsőjén korbácsoltam meg. Igaz is, Mr. Mulliner, ön melyik klub tagja?

- Az Egyesült Jádegyűjtők klubjáé - rebegte Osbert.

- Van lépcsője?

- A... azt hiszem.

- Helyes. Helyes. - Álmatag tekintettel folytatta. - Nos, a holnapi *Morning Post*-ban megjelenik a hír arról, hogy ön eljegyezte unokahúgomat, Mabelt. Ha netán cáfolat látna napvilágot... Nos, jó napot, Mr. Mulliner. Volt szerencsém.

Azzal Sir Masterman Petherick-Soames dandártábornok visszatette az asztalra a szelet szalonnát, amelyet egy kiskanálon egyensúlyozott, és távozott a helyszínről.

*

A tépelődés, amelynek Osbert unokaöcsém előző este átadta magát, gyerekjáték volt ahhoz a tépelődéshez képest, amelynek most adta át. Talán egy teljes órán át ült ott, öklére támasztott fejjel, megtörten bámulva a lekvár maradékát a kistányéron. Mint minden Mulliner, ő is tiszta fejű gondolkodó volt, de be kellett ismernie magában, hogy teljesen tanácstalan. A helyzet annyira bonyolulttá vált, hogy idő múltával átment a könyvtárszobába, és megpróbálta papíron levezetni a feladványt, a függvényben önmagát jelölve X-szel. Ám ez sem hozott eredményt, és ő még mindig mély töprengésbe merült, amikor Parker bejött, és jelentette, hogy az ebéd tálalva van.

- Ebéd? - kapta fel a fejét Osbert. - Már ebédidő van?

- Igen, uram. És megengedi, hogy kifejezzem tiszteletteljes gratulációmat és jókívánságaimat, uram?

- He?

- Az eljegyzése alkalmából, uram. A tábornok úr volt szíves a tudomásomra hozni, amikor kiengedtem, hogy házasságkötés szerveződött, és hamarosan sorra is kerül, ön és Miss Mabel Petherick-Soames között. Szerencse, hogy megemlítette, mert így a másik úrnak megadhattam a kért felvilágosítást.

- A másik úr?

- Bizonyos Mr. Bashford Braddock, uram. Körülbelül egy órával a tábornok úr távozása után jelentkezett távbeszélőn, azzal, hogy hallott az eljegyzésükről, és arról érdeklődött, a hogy megalapozottnak tekinthető-e. Biztosítottam felőle, hogy megalapozott, ő pedig közölte, hogy később felkeresi önt. Nagyon érdekelte, pontosan mikor tartózkodik itthon, uram. Kedves, barátságos úriembernek hangzott.

Osbert úgy pattant fel, mintha a szék hirtelen lángra lobbant volna alatta.

- Parker!

- Uram?

- Váratlanul el kell utaznom Londonból, Parker. Nem tudom, hova megyek, talán a Zambézihez, vagy Grönlandba... de hosszú ideig távol leszek. A házat lezárom, a személyzetnek határozatlan idejű szabadságot adok. Mindenkinek előre kifizetem háromhavi bérét, annak az időszaknak a letelte után intézkedni fogok az ügyvédeimnél, Peabody, Thrupp, Thrupp, Thrupp, Thrupp és Peabody uraknál, a Lincoln's Innben. Értesítse őket erről.

- Igenis, uram.

- És Parker!

- Uram?

- Arra gondoltam, hogy a közeljövőben amatőr színjátszással fogok próbálkozni. Megkérem, menjen le a sarokra, és vegyen nekem egy parókát, műorrot, álszakállt és egy jókora kék szemüveget.

*

Miközben Osbert egy óra múlva elővigyázatosan, felfelé is, lefelé is végignézett az utcán, majd kilépett a járdára, és a taxival egy eldugott szállodához vitette magát a Cromwell Road legvadabb, legkevésbé felderített részébe, csak ködös elképzelései voltak a jövőt illetően. A biztos menedékbe érve mindenekelőtt felparókázta, felorrozta, álszakállazta és kékszemüvegezte magát, csak utána kezdett konkrét haditerveket kovácsolni. A nap hátralévő részét a szobájában töltötte, másnap délelőtt pedig, még ebéd előtt, ellátogatott a Cohen Fivérek Használt Ruházati Árudája nevű intézménybe, a Covent Garden közelében, hogy teljes utazói ruhatárat vásároljon. Az volt a szándéka, hogy felszáll a másnap reggel Indiába induló hajóra, és utána járkál egy ideig

a nagyvilágban, útba ejtve Japánt, Dél-Afrikát, Perut, Mexikót, Kínát, Venezuelát, a Fidzsi-szigeteket és néhány más tetszetős látnivalót.

Az összes Cohen fivér örömmel fogadta, amikor megérkezett az üzletbe. Testületileg tódultak hozzá, mintha ösztönösen megérezték volna, hogy nagy megrendelés van készülőben. E kiváló műintézetben nemcsak másodkézből való ruházatot lehet vásárolni, hanem gyakorlatilag mindent, ami csak létezik; nehézséget csupán az okoz - mivel a fivérek rámenős üzletemberek -, hogy ezt elkerülje az ember. Öt perc leforgása alatt Osbert némi meglepetéssel konstatálta, hogy tulajdonosa lett egy dohányzósipkának, három doboz pókerzsetonnak, néhány lovaspólóütőnek, egy horgászbotnak, egy tangóharmonikának, egy ukulelének, valamint egy aranyhalnak, tartályban.

Bosszúsan csettintett. Ezek az emberek láthatólag tévesen értékelik a helyzetet. Mintha azt gondolnák, hogy hosszú kéjutazásra indul. Igyekezett elmagyarázni nekik, hogy abban a néhány nyomorúságos évben, ami még megmaradt neki, mielőtt egy cápa vagy a malária véget vet szenvedéseinek, igen csekély kedvet fog érezni a lovaspóló vagy a póker iránt, pláne az iránt, hogy tangóharmonikázzék, miközben az aranyhal ficánkolásában gyönyörködik. Ugyanezzel az erővel, mondta ingerülten, hozhatnának neki egy háromszögletű kalapot vagy egy varrógépet is.

A fivérek azonnal nagy sürgés-forgásba kezdtek.

- Isadore, hozd az úrnak a varrógépet.

- Lou - szólt Irving -, amíg megkeresed a kedves vevőnek a háromszögletű kalapot, irányítsuk el a lábbelik osztályára, ha volna szíves arra fáradni. Szerencséje van, uram - közölte Osberttel -, ha távoli vidékekre készül utazni, éppen itt van az az ember, aki a leghasznosabb tanácsokat tudja adni. Hallott már Mr. Braddockról?

Nagyon kevés látszott Osbert arcából az álszakáll miatt, de az a kevés elsápadt. - Mr. B-b-b...?

- Úgy van. Mr. Braddock, a felfedező.

- Levegőt! - szólt Osbert. - Levegőt!

Sebesen a bejárat felé iramodott, és már éppen kimenekült volna, amikor az ajtó kinyílt, és egy magas, tiszteletet parancsoló, katonás külsejű férfi lépett be rajta.

- Vevő! - kiáltotta az újonnan jött tiszta, érces hangon, mire Osbert hátratántorodott, neki egy nadrágkupacnak. Sir Masterman Petherick-Soames dandártábornok állt előtte.

Cohenok sereglettek oda azon nyomban. Isadore fürgén felkapott egy tűzoltósisakot, Irving pedig egy mikroszkópot és két doboz kirakós türelemjátékot. A tábornok elhessentette őket.

- Lovaglókorbács van? - kérdezte.

- Hogyne, kérem. Nagy a választék lovaglókorbácsból.

- Egy jó tartós darabot szeretnék, közepes hosszúságú, rugalmas nyéllel - közölte Sir Masterman Petherick-Soames dandártábornok.

Ebben a pillanatban tért vissza Lou, Bashford Braddock kíséretében.

- Itt van az az úr? - kérdezte Bashford Braddock kedélyesen. - Úgy tudom, külföldi utazásra készül, uram. Örvendek, ha segítségére lehetek.

- Az ég szerelmére - szólalt meg Sir Masterman Petherick-Soames dandártábornok. - Bashford? Olyan irgalmatlanul sötét van itt, meg sem ismertelek.

- Kapcsold fel a lámpát, Irving - mondta Isadore.

- Ne, azt ne - tiltakozott Osbert. - Gyenge a szemem.

- Ha gyenge a szeme, akkor nem kellene a trópusokra utaznia - jegyezte meg Bashford Braddock.

- Az úr a barátod? - érdeklődött a tábornok.

- Ó, nem. Csak segítek neki ruhát vásárolni.

- Az úr eddig vásárolt egy dohányzósipkát, pókerzsetonokat, lovaspólóütőket, egy horgászbotot, egy tangóharmonikát, egy ukulelét, egy aranyhalat tartállyal, egy háromszögletű kalapot, valamint egy varrógépet - sorolta Isadore.

- Á! - jegyezte meg Bashford Braddock. - Akkor most már nincs is másra szüksége, csak egy trópusi sisakra, egy pár lábszárvédőre, meg egy tégely balzsamra aligátorcsípés ellen.

A felfedezők gyors döntésekre képesek, ha olyan holmit vásárolnak, amit más fog kifizetni, Bashford Braddock is hamar elintézte Osbert öltözékének összeállítását.

- És mi szél hozott erre, Bashford? - kérdezte a tábornok.

- Engem? Ó, csak egy szöges bakancsért jöttem be. El akarok taposni egy kígyót.

-Különös véletlen. Én lovaglókorbácsért jöttem, hogy megkorbácsoljak egy kígyót.

- Rossz hétvége jön a kígyókra - szögezte le Bashford Braddock.

A tábornok komoran bólintott.

- Lehet, hogy az én kígyóm - mondta - nem is bizonyul kígyónak. Amikor kígyóként osztályoztam, talán félreismertem. Abban az esetben nem lesz szükség erre a korbácsra. De azért mindig hasznos lehet, ha van ilyen a háznál.

- Nem vitás. Egy ebéd, tábornok úr?

- Örömmel, kedves barátom.

- Viszontlátásra, uram - szólt Bashford Braddock, és barátságosan biccentett Osbert felé. - Örülök, ha segíthettem. Mikor indul?

- Az úr holnap reggel hajózik ki a Rajputanával - felelte Isadore.

-Micsoda? - kiáltott fel Sir Masterman Petherick-Soames dandártábornok. - Az áldóját! Nem tudtam, hogy Indiába utazik! Évekig szolgáltam ott, rengeteg hasznos tanácsot adhatok. A *Rajputanán* utazik? Jól ismerem a gazdasági tisztet. Holnap kimegyek magával a kikötőbe, beszélek vele. Biztosan el tudok intézni magának némi külön figyelmességet. Nem, nem, kedves barátom, sose hálálkodjon. Pillanatnyilag van gondom elég, jól fog esni, ha szívességet tehetek valakinek.

*

Osbert visszakúszott Cromwell Road-i hálószobájának menedékébe, és közben arra gondolt, hogy a sors túl keményen bánik vele. Nyilvánvaló: ha Sir Masterman Petherick-Soames ki akarja kísérni a hajóhoz, akkor őrültség megkísérelni az elutazást. A délelőtti napsütésben a nyitott fedélzeten a tábornok biztosan átlátna az ál-öltözetén. A teljes szökési tervet el kell hagyni, és egy másikkal helyettesíteni. Osbert két kancsó feketekávét hozatott, benedvesített zsebkendőt kötött a homlokára, és újból a gondolataiba merült.

Gyakorta mondják a Mullinerekről, hogy átmenetileg zavarba lehet hozni őket, de végérvényesen nem. Már közeledett a vacsoraidő, mire

Osbert végül megalkotta cselekvési tervét, ám ez a terv, minél többet vizsgálta, sokkal különbnek látszott, mint az első.

Látta már: tévedett, amikor arra gondolt, hogy külhonba menekül. Ha valaki oly hevesen kívánja soha többé nem látni Sir Masterman Petherick-Soames dandártábornokot, mint amennyire ő kívánta, annak az egyetlen igazi búvóhely valamelyik londoni peremváros. Sir Masterman hirtelen ötlettől vezettetve bármelyik pillanatban becsomagolhatott egy koffert, hogy a legközelebbi hajóval elutazzék a Távol-Keletre, de soha semmi sem indíthatta volna arra, hogy felszálljon a villamosra Dulwich, Cricklewood, Winchmore Hill, Brixton, Balham vagy Surbiton felé. Ott, az úttalan pusztaságokon Osbert biztonságban lehet.

Osbert elhatározta, hogy késő éjszakáig vár, majd visszatér otthonába a South Audley Streetre, összepakolja jádegyűjteményét meg még néhány szükséges holmit, és eltűnik az ismeretlenben.

*

Éjfélre járt már, amikor lopva fölsettenkedett az ismerős lépcsőkön, és beillesztette kulcsát az ismerős zárba. Tartott attól, hogy Bashford Braddock figyeli a házat, de most nyomát sem látta. Fürgén besurrant a sötét előtérbe, és halkan becsukta az ajtót maga mögött.

Ekkor lett figyelmes arra, hogy az előtér túlsó végén az ebédlő ajtaja alól vékony fénycsfk szüremlik ki.

*

Osbertet egy pillanatra mélyen megdöbbentette, hogy a ház a jelek szerint nem üres, holott az ellenkezőjére számított. Majd, miután összekapta magát, arra is rájött, mi történhetett. Parker, az inasa, ahelyett, hogy azt tette volna, amire utasította, visszaélt munkaadója feltételezett távollétével, a házban maradt, hogy kötetlen szórakozásra kerítsen sort. Osbert felbőszülten az ebédlőbe sietett, és úgy látta, gyanúját a helyzet igazolja. Az asztalon egy meghitt, kétszemélyes vacsorához szükséges dolgok álltak, kivéve az ételt és az italt. E kellékek hiányát, semmi kétség, az magyarázza, gondolta Osbert, hogy Parker és - amint attól jó okkal tarthatott - a barátnője éppen a kamrában tartózkodik, hogy mindezeket összeszedje.

Osbertben a parókájától le egészen a talpáig fortyogott a szenvedélyes düh. Hát ez zajlik olyankor, ha egy pillanatra hátat fordít? Az ablakot súlyos függönyök takarták, ezek mögé rejtőzött el. Szándéka az volt, hogy megvárja, amíg elkezdődik a lakoma, s akkor előlép majd mint a bosszúálló Nemezis, odaáll megtévedt alkalmazottja elé, és félreérthetetlen szavakkal beolvas neki. Lehet, hogy Bashford Braddock és Sir Masterman Petherick-Soames dandártábornok a maguk kolosszális testalkatával, acélos izomzatával meg tudják félemlíteni, de úgy érezte, egy ilyen kis nyüzügével szemben, mint Parker, érvényt tud szerezni a maga igazának. Osbert sok mindenen ment keresztül az utóbbi negyvennyolc órában, ezért kimondottan üdítőnek érezte volna, ha konfliktusba kerülhet valakivel, aki, mint Parker, százötvenkét centi zokniban.

Nem kellett sokáig várnia, lépések hangzottak odakintről. Osbert nesztelenül levette parókáját, műorrát, ál-szakállát meg a kék szemüveget. Ne tompítsa semmiféle álöltözet a sokkot, amikor Parker szembe találja magát vele. Majd kikandikált a függöny mögül, és felkészült az ugrásra.

De Osbert mégsem ugrott. Sőt ellenkezőleg: visszahúzódott, mint egy átlagosnál szégyenlősebb teknőc a páncéljába, és igyekezett a fülén át lélegezni, hogy a lehető legteljesebb csöndben maradjon. Mert nem Parker lépett be az ebédlőbe, nem is a könnyűvérű hölgyismerőse, hanem két gengszter, de mindkettő oly kimagasló fizikumú, hogy Bashford Braddock a kisöccse lehetett volna bármelyiküknek.

Osbert kővé dermedten állt. Még sohasem látott betörőt, és így, hogy kettő is itt volt előtte, szívesebben vette volna, ha most is inkább messzelátón figyelheti meg őket. Ilyen közelről szemlélve olyasféle érzés fogta el, mint amit Dániel próféta érezhetett, amikor először lépett be az oroszlánok barlangjába - még mielőtt sikerült volna a későbbi szívélyes cimboraságot kialakítani a fenevadakkal. Szerencséje volt, hogy miután vagy nyolcvan másodpercig nem vett lélegzetet, az első, hangosan hörgő levegővételét elfojtotta egy dugó pukkanása.

Azt a dugót Osbert legjobb Bollinger pezsgőjének egyik palackjából távolították el. Látta már: a behatolók olyan emberek, akik szeretik

kényeztetni önmagukat. Napjainkban, amikor szinte mindenki valamiféle diétát tart, ritkán találkozhatni a táplálkozók e típusával, aki nem törődik a kiegyensúlyozott étrenddel, nem foglalkozik kalóriákkal, csak nekigyürkőzik, és addig folytatja, amíg a szeme ki nem guvad. Osbert két vendége nyilvánvalóan ehhez a szinte már kihalt fajhoz tartozott. Korsószám öntötték magukba az italt, és egyszerre háromféle húst faltak, mintha a magas vérnyomás még nem is lenne feltalálva. Ujabb pukkanás jelezte, hogy kibontottak még egy palack pezsgőt.

Az események kezdetén az asztal melletti beszélgetés gyér volt vagy szünetelt. Most azonban, miután mintegy másfél kiló sonka, marhasült és birka elfogyasztása révén elverték első éhüket, az Osberthez közelebb ülő betörő végre képes volt lazítani. Elismerő tekintettel körülnézett.

- Takaros kis kulipintyó ez itten, Ernest - jegyezte meg.

- R! - felelte társa, kevés szavú ember lévén, és az a kevés is a hideg burgonya és kenyér által támasztott akadályokba ütközött.

- Biztos igazi nagymenők laktak ebbe' régen vagy mikor.

- R!

- Bárók vagy hasonlók, én azon se csodálkoznak.

- R! - szólt a másik betörő, miközben további pezsgőt töltött magának, és elkeverte egy kis portóival, sherryvel, olasz vermuttal, öreg brandyvel meg némi zöld chartreuse likőrrel, hogy teste legyen az italnak.

Az első betörő eltűnődött.

- Ha már a báróknál tartunk - mondta -, gyakran el szokok filózni ezen az izén. Mondjuk, hogy vacsorát rendezel, érted?

- R!

- Például pont ebbe a szobába, mondjuk.

- R!

- Na most, a báró húga előbb jön be, mint egy lord kisebbik fiának a lánya? Ezen gyakran szokok filózni.

A másik betörő kiitta a pezsgő-portói-sherry-olasz vermut-öreg brandy-zöld chartreuse-t, és kevert magának egy újabbat.

- Előbb jön be?

- A vacsorára.

- Hát, ha jobban bírja a lába, akkor naná - szögezte le a másik betörő. - Előbb ér a ajtóba. Még szép.

Az első betörő felvonta szemöldökét.

- Ernest - szólt hidegen -, úgy beszélsz, mint egy suttyó izé a izébe. Há sose tanítottak a szabályokra, ahogy viselkedni kell a jó társaságba?

A második betörő elvörösödött. A feddés láthatólag érzékeny ponton érintette. Az első betörő folytatta az étkezést. A második szúrós szemmel figyelte, mintha csak az alkalomra várna, és csakhamar meg is találta az alkalmat.

- Harold - szólalt meg.

- Na? - felelte az első betörő.

- Ne csámcsogjál, Harold - szólt rá a második betörő.

Az első betörő összerezzent. Tekintetében hirtelen bőszült harag lobbant. Akárcsak a társának, neki is az elevenjére lett tapintva.

- Ki csámcsog?

- Te csámcsogsz.

- Én?

- Igen, te.

- Ki? Én?

- R!

- Én csámcsogok?

- R!

- Mint egy disznó, vagy mi.

A függöny mögül vigyázva kikukucskáló Osbert úgy találta, hogy a két férfi által bőséggel fogyasztott folyadékok kezdték megtenni hatásukat. Beszédük gombócossá vált, szemük vörös lett és duzzadt.

- Lehet, hogy a bárók húgairól nem tudok annyit -mondta az Ernest nevű betörő -, de legalább nem csámcsogok, mint egy disznó, vagy mi.

Ezt mondván, mintha nyomatékot akart volna adni szavainak, fölvette a birkacombot, és eltúlzottan finomkodva rágni kezdte.

A következő pillanatban kitört a csata. Harold betörő nem bírta elviselni társa gunyoros kioktatását. Láthatólag nem tűrhette, hogy olyasvalaki leckéztesse, akit mindig is társadalmilag alacsonyabb

rendűnek tekintett. Egyetlen fürge kézmozdulattal felkapta az előtte álló palackot, és kollégáját ügyesen fejbe csapta vele.

Osbert Mulliner meglapult a függöny mögött. A benne élő sportember azt súgta neki, kimarad valami jóból, és az ilyen küzdelemhez a szorító melletti helyekért sokan nagy összegeket fizetnének, de nem tudta összeszedni magában a kurázsit ahhoz, hogy kinézzen. Az események azonban elég érdekesek voltak így is, hogy csak hallgatta őket. A puffanások és a recsegés-ropogás azt jelezte, hogy ezek ketten mindennel ütötték egymást, ami csak volt a szobában, kivéve a tapétát és a nagy tálalószekrényt. Hol a padlón hemperegtek, hol távolsági harcmodorra tértek át, palackok segítségével. Osbert fülébe olyan szavak és szókapcsolatok jutottak el, amelyeknek mindeddig a létezéséről sem tudott, s ahogy a csata előre-haladt, egyre gyakrabban tanakodott magában: vajon mi lehet a végkifejlet?

És végül, egyetlen titáni robajjal véget ért a csata, ugyanolyan váratlanul, ahogyan elkezdődött.

*

Időbe telt, mire Osbert Mulliner képes volt annyi bátorságot gyűjteni, hogy kilessen a függöny mögül. Amikor rászánta magát, úgy érezte, mintha egy orgia helyszíne tárulna szeme elé, olyasféle, amely sokat tett a mozgófénykép népszerűsítése terén. Ami a díszletet illeti, minden tökéletes volt. A teljes hasonlósághoz már csak néhány vonzó külsejű leány hiányzott, erősen lenge öltözetben.

Előbújt, és a romok láttán az álla is leesett. Harold betörő feje a kandallóban volt, Ernest betörő az asztal alatt hevert kétrét hajtva; Osbert szemében szinte képtelenségnek látszott, hogy ezek ugyanazok az izomkolosszusok, akik nem is régen betértek ide piknikezni. Harold úgy festett, mint akit mángorlón nyomtak keresztül. Ernest olyan benyomást keltett, mintha egy gőzkalapáccsal került volna összeütközésbe. Ha a rendőrség által ismert személyek voltak, ami valószínűnek látszott, most akkor is kivételesen éles látású rendőrre lett volna szükség, hogy felismerje őket.

A rendőrségről Osbertnek eszébe jutott, hogy állampolgári kötelessége van. A telefonhoz lépett, felhívta a legközelebbi őrszobát,

és ott közölték vele, hogy a törvény képviselői tüstént ott teremnek, összeszedni a maradványokat. Visszatért az ebédlőbe, hogy ott várja meg őket, de a helyiség állapota elkedvetlenítette. Friss levegőre vágyott, ezért a bejárati ajtóhoz ment, kinyitotta, megállt a lépcsőn, és vett néhány mély lélegzetet.

Ahogy ott állt, a sötétből kivált egy alak, és egy súlyos kéz nehezedett a karjára.

- Mr. Mulliner, nemde? Mr. Mulliner, ha nem tévedek. Jó estét, Mr. Mulliner - mondta Bashford Braddock hangja. - Lenne néhány szavam önhöz, Mr. Mulliner.

Osbert rezzenéstelenül állta a pillantását. Különös, szinte természetfeletti nyugalom szállta meg. A helyzet az, hogy ezen a világon minden relatív: e percben Bashford Braddockot jelentéktelen kis csipisznek látta, és azon csodálkozott, vajon miért okozott neki ez az ember szorongást. Aki nemrég még Harolddal és Ernesttel volt egy fedél alatt, az Bashford Braddockra úgy tekint, mintha az ismert cirkuszi mutatványosok, Turpin törpéi közül lenne az egyik.

- Á, Braddock? - szólt Osbert.

Ebben a pillanatban egy rendőrségi jármű fékezett csikorogva a ház előtt, és egyenruhások ugráltak ki belőle.

- Mr. Mulliner? - kérdezte az őrmester.

Osbert barátságosan üdvözölte őket.

- Kerüljenek beljebb - szólt nyájasan. - Kerüljenek beljebb. Csak egyenesen. Az ebédlőben találják őket. Sajnos kénytelen voltam kicsit keményen bánni velük. Nem ártana orvost hívni hozzájuk.

- Rossz bőrben vannak?

- Kissé megviseltek.

- Végül is ők keresték maguknak a bajt - érvelt az őrmester.

- Pontosan, őrmester úr - felelte Osbert. - *Rem acu tetigisti.* A fején találta a szöget.

Bashford Braddock mellettük állt, és kissé zavartan hallgatta ezt az eszmecserét.

- Miről van szó? - szólalt meg.

Osbert felrezzent gondolataiból.

- Maga még itt van, öregem?

- Itt.

- Valami konkrét ügyben keresett fel, kedves fiam? Valami nyomja a szívét?

- Csak öt percet szeretnék magával négyszemközt, Mr. Mulliner.

- Hát hogyne, kedves barátom - felelte Osbert. - Hogyne, hogyne, persze. Csak várja meg, amíg ezek a rendőrök elmennek, és máris rendelkezésére állok. Volt itt egy kis betörés.

- Betö... - kezdte Bashford Braddock, de ekkor két rendőr lépett ki az ajtón, Harold betörőt támogatva, s követték őket mások, akik Ernest betörőnek nyújtottak segédkezet. Utolsóként az őrmester jött ki, és kissé szigorúan ingatta a fejét.

- Jobban kellene vigyáznia, uram - mondta. - Nem állítom, hogy ezek a fickók nem érdemelték meg, amit kaptak, de azért jobban kellene uralkodnia magán. Egyszer még az lehet a vége, hogy...

- Talán egy kicsit eltúloztam - ismerte be Osbert. - De megvan az a hajlamom, hogy ilyenkor vöröset látok. Tudja, a véremben van a küzdés. Hát jó éjt, őrmester úr, jó éjt. Most pedig térjünk rá arra - mondta, és baráti szorítással megmarkolta Bashford Braddock karját -, miről is akart beszélni velem? Jöjjön be a házba. Ott senki sem fog zavarni. A személyzetnek szabadságot adtam. Nem lesz bent senki, csak mi ketten.

Bashford Braddock kiszabadította a karját. Láthatóan zavarban volt. Az arca különösen fakónak tűnt az utcalámpa fényében.

- Ez - itt nyelt egyet -, ez tényleg maga volt?

- Tényleg én? Ó, azt a két fickót kérdezi? Hát igen, itt találtam őket az ebédlőmben, az én ételemet ették, az én italaimat itták a legteljesebb természetességgel, hát persze hogy elláttam a bajukat. De az őrmesternek teljesen igaza van. Túlságosan durva tudok lenni, ha kijövök a sodromból. El ne felejtsem - mondta, előhúzta zsebkendőjét, és csomót kötött rá -, hogy leszokjam erről. Sajnos az a helyzet, hogy néha nem ismerem fel a saját erőmet. De még mindig nem árulta el, hogy miért akart beszélni velem.

Bashford Braddock gyors egymásutánban nyelt kettőt. Osbert mellett oldalazva lement a járdára. Látszott rajta, hogy kínban van. Arca zöldes árnyalatot öltött.

- Ó, semmi, semmi.

- Ugyan, édes öregem - tiltakozott Osbert -, biztosan fontos lehetett, ha ilyen késő éjjel idefáradt miatta.

Bashford Braddock ismét nyelt egy nagyot.

- Hát az úgy volt... Izé... öööö... Szóval ma reggel láttam az újságban az eljegyzésük hírét, és arra gondoltam... Szóval... Az jutott eszembe, hogy benézek, és megkérdezem, milyen nászajándékot szeretne, ha vennék maguknak.

- Kedves barátom, micsoda figyelmesség!

-És, szóval... hülyén venné ki magát, ha átadnék egy pecsenyelapátot, és kiderülne, hogy mindenki pecsenyelapátot hozott.

- Ez bizony igaz. Hát jöjjön be, beszéljük meg ezt a dolgot.

- Nem, köszönöm, nem megyek be. Inkább nem megyek be. Talán írja meg, úgy tudassa velem. A Kongó melletti Bongó, Poste Restante, ott majd megtalál az üzenet. Most azonnal indulok oda.

- Feltétlenül - mondta Osbert. Látogatója lábára nézett. - Kedves öregem, hát mi a csodáért jár ebben a különös bakancsban?

- Tyúkszemem van - felelte Bashford Braddock.

- És a szögek a bakancson?

- Enyhítik a lábra nehezedő nyomást.

- Vagy úgy. Nos, jó éjszakát, Mr. Braddock.

- Jó éjszakát, Mr. Mulliner.

- Jó éjt - mondta Osbert.

- Jó éjt - szólt Bashford Braddock.

V.

Az elátkozott udvarház

A költő, aki a Horgásztanyán töltötte a nyarat, éppen hozzáfogott, hogy felolvassa nekünk új szonettkoszorúját, de akkor megnyílt az ivó ajtaja, és egy lábszárvédős fiatalember jelent meg. Fürgén lépett be, és sört rendelt. Egyik kezében duplacsövű vadászpuskát hozott, a másikban egy csokor lőtt nyulat. Az utóbbit lepottyantotta a padlóra, erre a költő a mondat közepén megtorpant, és hosszan, kíváncsian szemügyre vette a földi maradványokat. Majd fájdalmasan elfintorodott, arca világoszöld színre váltott, és a szemét lehunyta. Csak akkor kelt ismét életre, amikor az ajtó becsapódása jelezte, hogy a vendég távozott.

Citromos whiskyje mellől Mr. Mulliner együttérzéssel nézte a jelenetet.

- Feldúltnak látszik - szólította meg.

- Egy kicsit - ismerte el a költő. - Múló rosszullét. Talán személyes előítélet ez részemről, de bevallom, a nyulakat jobban kedvelem olyankor, ha a tartalmuk belül van.

- Az ön szakmájában sok érzékeny lélek vall hasonló nézeteket - nyugtatta Mr. Mulliner. - Például az unokahúgom, Charlotte.

- Ez az alaptermészetem - mondta a költő. - Semmit sem szeretek, ami halott... legkivált akkor, hogyha, mint a fenti nyulak, olyan nyilvánvalóan, vagy, mondjam így, demonstratívan mentek át a Nagy Változáson. Nekem - folytatta, s arcáról múladozott a zöldes árnyalat - élet kell, szépség és öröm.

- Pontosan ezt szokta mondani Charlotte unokahúgom is.

- Érdekes, hogy ez a gondolat képezi szonettkoszorúm második darabjának témáját... amelyet most, hogy a hordozható hullaházzal közlekedő fiatalember eltávozott, elő is...

- Az unokahúgom, Charlotte - folytatta Mr. Mulliner csöndes határozottsággal - szelíd, szomorkás, ábrándos leányzó volt, aki, néha úgy szoktam mondani, bőséges magánvagyonával visszaélve,

úgynevezett verses karcolatokat írt kulturális hetilapokba. Charlotte verses karcolatai nagy népszerűségnek örvendtek az értelmiségi ambíciókkal szerkesztett, de kevéssé tőkeerős londoni periodikákban. A zsugori szerkesztők hamar kiderítették, hogy Charlotte hajlandó ingyen szállítani nagy mennyiségű karcolatot, pusztán annak örömééért, hogy nyomtatásban lássa önmagát, és ezért valósággal szétszedték őt. Ennek következtében csakhamar szabadon járt-kelt a legmagasabb irodalmi körökben, és egy napon egy ebéden az Eltiport Árvácskában (a Vendéglő, Amelynek Lelke Van) az asztalszomszédja egy istenhez hasonlatos fiatalember lett, akinek láttán valami megmozdult benne, mint rügyek a tavaszban.

- Ha már a tavasznál tartunk... - szólalt meg a költő.

- Ámor - folytatta Mr. Mulliner - mindig könnyű célpontot talált nyilainak a családom tagjai között. Szívünk forró, szenvedélyünk lobbanékony. Nem túlzás azt mondanom, hogy unokahúgom, Charlotte szerelmes lett ebbe a fiúba, még mielőtt villájára szúrta volna az első szardellát az előételnél. A fiatalember átszellemülten spirituális külsejű volt, a homloka széles, halvány, a szeme pedig Charlotte számára nem annyira szempárnak tűnt, mint inkább két ablaknak, amelyek a felszín mögött egy gyönyörű lélekbe engednek bepillantást. Charlotte megtudta, hogy prózai pasztelleket ír, a neve pedig, ha a bemutatkozásnál jól értette, Aubrey Trefusis.

Az Eltiport Árvácskában kibimbózott barátság gyorsan beérik. Alig tálalták ki a *poulet róti au cresson*t, a fiatalember már a reményeiről, félelmeiről, gyermekkoráról beszélt Charlotte-nak. A leány pedig elképedt, amikor megtudta, hogy Aubrey nem művészek hosszú sorának leszármazottja, hanem egy hétköznapi, hagyományos vidéki család sarja, olyan embereké, akiket a vadászaton és a lövöldözésen kívül semmi sem érdekel.

- Képzelheti - szólt a férfi, miközben körettel kínálta a leányt -, milyen sérüléseket okozott kibontakozó szellememnek ez a környezet. A családom köztiszteletnek örvend a környéken, de a magam részéről a rokonaimban mindig is vérszomjas haramiák bandáját láttam. Állatszeretetem megingathatatlan. Ha nyulat látok, első reakcióm, hogy fejes salátával kedveskedjem neki. A családom szemében azonban a

nyúl csak söréttel együtt lehet teljes. Atyám több madár életét oltotta ki életük virágjában, mint a megyében bárki más. A múlt héten az egész délelőttömet tönkretette, hogy a *Tatler* fényképet közölt róla, amelyen egy haldokló récét szemlél szigorúan. Idősebb fivérem, Reginald az állatvilág minden fajában pusztítást végez. Az ifjabbik, Wilfred, mint látom, még csak most halad a nagyobb vadak irányába, légpuskával lődözi a verebeket. Spirituális szempontból akár Chicagóban is élhetnénk ugyanúgy, ahogy Bludleigh Courtban.

- Bludleigh Courtban? - kapta fel a fejét Charlotte.

- Abban a pillanatban, amikor huszonegy éves lettem, és kézhez kaptam szerény, de elegendő örökségemet, otthagytam az egészet, és Londonba jöttem, hogy az irodalomnak éljek. A család természetesen megbotránkozott. Emlékszem, Francis bácsikám órákon át igyekezett meggyőzni. Tudja, Francis bácsi arról lett híres, hogy nagyvadakra vadászott. Azt mondják, több gnút lőtt agyon, mint bárki, aki valaha Afrikába utazott. Valójában a legutóbbi időkig nem is hagyta abba a gnúk lelövöldözését. A minap azt hallottam, hogy lumbágót kapott, és most Bludleighban van, ott kezeli a Riggs-féle szuperfinom emulzióval és napfürdővel.

- Magának Bludleigh Court az otthona?

- Úgy van. Bludleigh Court, Alsó-Bludleigh, Goresby-on-the-Ouse közelében, Bedfordshire-ben.

- De hát Bludleigh Court tulajdonosa Sir Alexander Bassinger.

- És igazából az én nevem is Bassinger. A Trefusis írói név, azért használom, hogy meg ne bántsam a család érzékenységét. De honnan ismeri a házunkat?

- A jövő héten oda megyek látogatóba. Anyám Lady Bassinger régi barátnője.

Aubrey elképedt. Aki prózai pasztelleket ír, az mind ügyesen alkot szófordulatokat, ő is hamar megállapította, hogy milyen kicsi a világ.

- Nahát! - tette hozzá.

- Abból, amit mondott - vélte Charlotte -, azt hiszem, nem fogom élvezni a látogatást. Ha van valami, amit megvetek, az mind kapcsolatos a vadászattal.

- Egyet gondoltunk - felelte Aubrey. - Hallgasson ide, mondok én valamit. Évek óta nem jártam Bludleighban, de ha maga ott lesz, hát Isten neki, odamegyek én is - akkor is, ha azzal jár, hogy találkoznom kell Francis bácsival.

- Megtenné?

- Természetes, hogy megteszem. Szerintem nem biztonságos egy finom és érzékeny ifjú hölgyet kitenni oda, a Bludleigh Court-i mészárszékre, ha nincs mellette senki, aki lelki támaszt nyújthat.

- Hogy értsem ezt?

- Megmondom. - Aubrey komoly hangon folytatta. - Az a ház meg van babonázva.

- Mit beszél?

- Átok ül rajta. Ártó varázslat, amely a legerősebb humánus elveket is kikezdi. Ki tudja, milyen hatással lenne magára, ha egyedül menne oda, olyan segítség nélkül, mint én, hogy ott álljak maga mellett, és a vész óráiban kalauzoljam?

- De hát ez képtelenség.

- Nos, csak annyit mondhatok, hogy kisfiúkoromban az Állatvédő Liga egyik magas rangú tisztségviselője egy pénteki napon, elég későn este érkezett meg vendégségbe, és másnap délután negyed háromkor már ő volt a motorja a kis csapatnak, amelyik azzal a céllal szerveződött, hogy egy felfordított hordó segítségével csapdába ejtsen egy helybeli borzot.

Charlotte vidáman felkacagott.

- Rajtam nem fog az átok - jelentette ki.

- És rajtam sem, persze - mondta Aubrey. - De akkor is, szeretnék maga mellett lenni, ha nincs ellenére.

- Ellenemre, Mr. Bassinger? - lehelte Charlotte alig hallhatóan, és izgatott örömmel észlelte, hogy e szavaktól és a pillantástól, amellyel kísérte őket, a férfi, akinek máris odaadta szívét (hiszen, mint mondom, mi, Mullinerek gyors működésűek vagyunk), hevesen megrezzent. Charlotte úgy látta, mintha abban a lélekkel teli szempárban a szerelem fénye villant volna fel.

*

Bludleigh Court, amikor Charlotte néhány nap múlva megérkezett, nemes arányú, Tudor stílusú udvarháznak bizonyult: dimbes-dombos, ligetes tájban állt, kellemes park vette körül, a végében tó terült el, a partján, fákkal körülvéve csónakház állt. Az udvarházat kényelmesen rendezték be, mindenfelé üvegfalú szekrények álltak, madarak és vadak gombszemű maradványait tartalmazták, amelyeket valaha Sir Alexander Bassinger és a fia, Reginald ölt halomra. Minden falról enyhe szemrehányással néztek le a gnúk, jávorszarvasok, dámvadak, zebuk, antilopok, zsiráfok, hegyi kecskék és vapitik válogatott testrészei: azoké, amelyek szerencsétlenségükre összetalálkoztak Sir Francis Pashley-Drake ezredessel, mielőtt a lumbágó alkalmatlanná tette az üldözésükre. A hekatomba magában foglalt néhány kitömött verebet is, jelezve, hogy a kis Wilfred is megteszi a magáét.

Látogatásának első két napját Charlotte nagyrészt Pashley-Drake ezredes társaságában töltötte, ő volt Francis bácsi, akit Aubrey emlegetett volt. A jelek szerint Charlotte atyai rokonszenvet ébresztett benne, és jóllehet a lány igen kecsesen tudott hátsó lépcsőkön, mellékfolyosókon surranni, mégis nagyon gyakran fordult elő, hogy Francis bácsi ott szuszogott az oldalán. Pashley-Drake ezredes vörös arcú, szinte gömb alakú férfi volt, a szeme olyan, akár egy garnéláé, beszélgetéseikben pedig előszeretettel hozta szóba a lumbágót, a gnúkat és Aubreyt.

- Magácska tehát a kis unokaöcsém barátja? - kérdezte, és közben kétszer is rém kellemetlenül horkantott. Nyilvánvaló volt, hogy nem kedveli a pasztellművészt. - Én a maga helyében nem keresném a társaságát. Nem az a fajta ember, akivel szívesen látnám a lányomat barátkozni.

- Nagyon téved - mondta Charlotte kedvesen. - Nem kell több, elég, ha belenéz Mr. Bassinger szemébe, és látni fogja, hogy kifogástalan jellem.

- Sosem nézek a szemébe - felelte Pashley-Drake ezredes. - Nem tetszik a szeme. Akkor se néznék bele, ha fizetne érte. Fenntartom, hogy egész életszemlélete torz és egészségtelen. Nekem a férfi legyen tiszta, erős, egyenes és angol, aki képes szemtől szemben állni a gnúval, és beleküldeni egy uncia ólmot.

- Az élet - szögezte le Charlotte hidegen - nem csak gnúkból áll.

- Arra céloz, hogy vannak még vapitik, jávorszarvasok, zebuk és hegyi kecskék is? - kérdezte Sir Francis. - Nos, talán igaza van. De akkor is, én a maga helyében messziről elkerülném a fickót.

- Olyannyira nem - vágta rá Charlotte büszkén -, hogy épp ebben a percben megyek sétálni vele a tóhoz.

Azzal fejét dacosan fölvetve indult, hogy találkozzék Aubreyval, aki a teraszon sietett felé.

- Annyira örülök, hogy itt van, Mr. Bassinger - mondta neki, miközben a tó felé sétáltak. - Kezdtem már úgy érezni, hogy a bácsikája, Francis kissé már túlzás.

Aubrey együttérzéssel bólogatott. Észrevette az imént, hogy a lány a rokonával beszél, és megesett rajta a szíve.

- Francis bácsiból két perc - mondta - a legtöbb szakértő szerint felnőttek számára erős közepes adag. Úgy gondolja, hogy nehéz eset? Kíváncsi lennék, milyen benyomást tett magára a családom többi tagja.

Charlotte egy pillanatig hallgatott.

- Mennyire relatív minden ezen a világon - szólalt meg tűnődve. - Amikor megismertem az apját, azt gondoltam, soha életemben nem találkoztam nála ellenszenvesebb alakkal. Aztán megismertem a fivérét, Reginaldot, és rájöttem, hogy az apja sokkal rémesebb is lehetne. És amikor már azt hittem, hogy Reginald az abszolút mélypont, megjött a bácsikája, Francis, és Reginald emberi vonzereje úgy felragyogott, mint jelzőtűz a sötét éjben. Mondja - tette hozzá -, soha senki sem gondolt arra, hogy csináljon valamit Francis bácsival?

Aubrey szelíden csóválta fejét.

- Ma már általánosan elfogadott nézet, hogy túl van az emberi tudomány hatókörén. A jelek szerint az a leghelyesebb, ha hagyjuk, hadd csinálja, amíg el nem kopik.

Egymás mellett ültek a vízre néző, rusztikus kerti padon. Kellemes délelőtt volt, a napfény csillogott az apró hullámokon, amelyeket az enyhe szellő gyengéden a partra simított. A világra álmatag csönd ereszkedett; csak néhány távoli hang törte meg: Sir Alexander Bassinger szarkákat öldökölt, Reginald Bassinger kutyákat uszított egy nyúl szétszaggatására, Wilfred sem tétlenkedett a verebek ügyében, az

emeleti terasz felől pedig monoton duruzsolás hallatszott: Sir Francis Pashley-Drake ezredes magyarázta Lady Bassingernek, hogy mi a teendő gnú elejtése esetén.

Aubrey törte meg a csendet.

- Milyen gyönyörű a világ, Miss Mulliner.

- Hát igen.

- Mily szelíden borzolja a szél a vizet.

- Hát tényleg.

- És mily édesen illatoznak a vadvirágok.

- Hát valóban.

Ismét hallgatásba merültek.

- Ilyen napokon - szólt Aubrey - a gondolatok óhatatlanul a szerelemhez kanyarodnak.

- A szerelemhez? - kérdezte Charlotte, és a torkában kezdett dobogni a szíve.

- A szerelemhez - felelte Aubrey. - Mondja, Miss Mulliner, gondolt már valaha a szerelemre?

Megfogta a leány kezét. Charlotte lehajtotta fejét, és finom kis cipője orrával egy arra járó csigát terelgetett.

- Az élet, Miss Mulliner - folytatta Aubrey -, Szahara, amelyen mindőnknek át kell kelnünk. A bölcső Kairójától indulunk, és utazunk tovább a... a... Szóval, utazunk tovább.

- Hát bizony - helyeselt Charlotte.

- A messzeségben látjuk a távoli célt...

- Hát csakugyan.

- ...és boldogan érjük el.

- Hát ugye?

- Hanem az út rögös és fárasztó. Keresztül kell verekednünk magunkat a Sors homokviharain, bátran szembeszállni a végzet süvöltő számumával. És ez mind nagyon kellemetlen. De néha az élet sivatagában, ha szerencsések vagyunk, rátalálhatunk a Szerelem oázisára. Ezt az oázist, miután már minden reményem elveszítettem, a múlt hónap huszonkettedikén, kedden délután negyed kettőkor értem el. Minden férfi életében eljön a pillanat, amikor meglátja, hogy a boldogság hívogatja, és neki meg kell ragadnia. Miss Mulliner, meg kell

kérdeznem kegyedtől valamit, amit már a megismerkedésünk napja óta szeretnék megkérdezni. Miss Mulliner... Charlotte... Akar hozzám jön... Ejha! Mekkora patkány, nézzenek már oda! Hej-hej-hej-hej-hej-hej-hej-hej! - váltott témát Aubrey.

Egyszer, még kislánykorában egy pajkos kis játszótársa elhúzta a széket, amelyre Charlotte éppen letelepedni készült. Évek teltek el azóta, de az eset emléke elevenen élt memóriájában. Fagyos időben máig érezte a régi sebet. Most, amikor Aubrey Bassinger ilyen megdöbbentő viselkedést tanúsított, Charlotte megint ugyanazt az érzést élte át. Mintha valami súlyos, tompa tárgy ütötte volna fejbe éppen abban a pillanatban, amikor megcsúszott egy banánhéjon.

Elkerekedett szemmel bámult Aubreyra. A fiatalember elengedte a lány kezét, talpra ugrott, és Charlotte napernyőjével fölfegyverkezve vadul csapkodni kezdte a dús füvet a víz partján. Kis időközönként a fejét hátravetette, szája megnyílt, és torkából ősemberi hangok törtek elő.

- Juhé! Juhé! Juhé! - kiáltotta Aubrey.

És újra.

- Halihó! Kerítsd! Csípd meg! Hallali!

Idővel elmúlt róla a lázroham. Aubrey kihúzta magát, és visszatért Charlotte mellé.

- Lehet, hogy elbújt egy lyukban, vagy valami - mondta, és a napernyő nyelével letörölt homlokáról egy verítékcsöppet. - Arról van szó, hogy kutya nélkül kijönni ostobaság. Ha velem lett volna egy rendes, kiképzett terrier, kézzelfogható eredményt érhettem volna el. Jókora patkány volt, és huss, elszalasztottam! De hát, gondolom, ilyen az élet. - Elhallgatott. - Várjunk csak - mondta -, hol is tartottam?

És akkor hirtelen olyan lett, mintha transzból ébredt volna. Kipirult arca falfehérré vált.

- Jaj - dadogta -, félek, hogy maga most szörnyen modortalannak gondol.

- Szóra sem érdemes - felelte Charlotte hidegen.

- De hát az nem létezik, hogy nem. Így faképnél hagyni magát...

- Hagyja csak.

- Azt akartam kérdezni, amikor félbeszakítottak, hogy akar hozzám jönni feleségül?

- Igen?

- Igen.

- Hát nem akarok.

- Nem akar?

- Nem. Soha. - Charlotte hangjában harag csengett, nem is próbálta meg elkendőzni. - Tehát egész idő alatt ez volt maga, Mr. Bassinger: egy titkos vadász!

Aubrey tetőtől talpig megborzongott.

- Nem! Nem! Ennek a háznak a gyalázatos átka vett erőt rajtam.

- Cö-cö!

- Mit mondott?

- Azt mondtam: cö-cö!

- Miért mondta, hogy cö-cö?

- Azért - felelte Charlotte villámló szemekkel -, mert nem hiszek magának. Ez a mese nagyon gyenge és hiteltelen.

- De hát ez az igazság. Mintha valami hipnotikus ráhatás kerített volna hatalmába, és arra kényszerített volna, hogy legjobb meggyőződésem ellenében cselekedjem. Meg tudja ezt érteni? Elítélne egy pillanatnyi, múló gyengeség miatt? Azt gondolja - csattant fel szenvedélyesen -, hogy az igazi Aubrey Bassinger kezet emelne egy patkányra, hacsak azért nem, hogy megsimogassa? Szeretem a patkányokat, meg kell mondanom, szeretem őket. Kiskoromban patkányokat tartottam. Fehérek voltak, a szemük rózsaszínű.

Charlotte a fejét rázta. Arca merev volt és rideg.

- Volt szerencsém, Mr. Bassinger - mondta. - E perctől fogva nem ismerem önt.

Sarkon fordult, elment. Aubrey Bassinger pedig arcát kezébe temetve leroskadt a padra, és úgy érezte magát, mint a leprás, akit fejbe vágtak egy homokzsákkal.

Az imént elmondott, kínos jelenet után következő napokban Charlotte Mulliner elméje ellentmondásos érzelmek között vergődött, amint azt el is tudják képzelni. Egy ideig, és ez természetes is, a harag

volt a főszereplő. Nem sokkal később azonban a bosszúság helyét a bánat vette át. Elveszített boldogságát gyászolta.

De mégis, kérdezte önmagától, viselkedhetett volna-e másként? Imádta volt Aubrey Bassingert. Piedesztálra állította, hótiszta léleknek képzelte. Olyan embernek, aki magasan a durva, szennyes világ felett él, a maga elkülönült, egyéni síkján, és fejében csupa gyönyörű eszme jár. Erre most kiderült, hogy olyan alak, aki napernyővel hajkurássza a patkányokat. Mi egyebet tehetett volna, mint hogy megvetésével sújtja?

Képtelen volt elhinni, hogy a Bludleigh-udvarház levegőjében ártó hatás érvényesül, amely elapasztja a legemberségesebb ember leghumánusabb elveit is, és arra kényszeríti, hogy vérszomjasan cserkeljen zsákmány után. Mesebeszédnek tartotta. Ha ilyen átok érvényesül Bludleighban, akkor rá vajon miért nincs hatással?

Nem: ha Aubrey Bassinger napernyővel patkányokat hajkurászik, az csak azt jelentheti, hogy természeténél fogva patkányhajkurászó. Márpedig ilyen embernek, kerüljön bármibe az elutasítás, sohasem adhatja a szívét.

Kevés dolog lehet annyira zavarba ejtő egy energikus lány számára, mint az, ha kénytelen egy fedél alatt tartózkodni a férfival, akit kikosarazott; Charlotte is sokat adott volna érte, ha elhagyhatja a Bludleigh-udvarházat. Csakhogy, mint megtudta, jövő kedden kerti mulatság lesz, és Lady Bassinger ragaszkodott hozzá, hogy azon ő is jelen legyen, így az elutazás nem jöhetett szóba.

Az ólomsúlyú perceket azzal igyekezett kitölteni, hogy a munkájába temetkezett. Régóta rendszeresen írt verset az *Állatbarátok Magazinja* karácsonyi számába, most ennek megalkotására szentelte idejét. Az irodalmi munkálkodás mámora csakhamar megtette jótékony hatását: csillapult a szívfájdalom.

Vánszorogtak a napok. Sir Alexander továbbra is cudarul bánt a szarkákkal. Reginald és a helybeli nyulak szüntelen harcban álltak, az utóbbiak csoportja a népszaporulat felfuttatásán, az előbbi a csökkentésén fáradozott. Pashley-Drake ezredes váltig locsogott a gnúkról, amelyekkel valaha találkozott. Aubrey a házban bolyongott, és

úgy vonszolta magát, mint akit szilánkokra aprítottak, és találomra raktak össze. Végül is eljött a kedd, és vele a kerti parti.

Lady Bassinger évi rendes kerti partija a vidék egyik nagy eseménye volt. Mérföldekről sereglettek oda a bátrak és a szépek, hogy összegyűljenek a gyepen. Charlotte azonban, holott kimondottan azért maradt, hogy a partinjelen legyen, nem csatlakozott a vidám sokadalomhoz.

Körülbelül ugyanakkor, amikor a partin az első szem eper belemártódott a tejszínbe, ő fent volt a szobájában, és hitetlenkedve bámult egy levelet, amely az aznapi második postával érkezett.

Az *Állatbarátok Magazinja* visszaküldte a versét!

Igen, visszautasították, annak ellenére, hogy megrendelt vers volt, és ő egyetlen penny honoráriumot sem kért érte. A kézirathoz a szerkesztő kurta levélkét mellékelt, amelyben csak annyit mondott, hogy attól tart, a vers hangvételét az olvasók bántónak találnák.

Charlotte megdöbbent. Nem volt hozzászokva, hogy az írásait visszautasítsák. Ezt ráadásul kiváltképp jól sikerült műnek ítélte. Szigorú kritikusa volt saját verseinek, mégis, amikor a borítékot leragasztotta, azt mondta önmagának, hogy ha valaha, akkor most tényleg sikerült azt szállítania, amit megrendeltek.

Kihajtogatta a kéziratot, és megszemlélte újra.

A következőket olvasta.

GNÚK DICSÉRETE
(verses karcolat)
írta
CHARLOTTE MULLINER

Az ember hogyha deprimált,
Puskát ragadhat legkivált,
Kilyuggathat ludat, nyulat,
s mit megtalál a Brehmben.
Ha engem esz a mélabú,
a számomra első a gnú,
az összes gnú - tehén, borjú –

mind főalak a képen.
Ha elközelg az alkonyat,
S az árnyak hosszak, vékonyak,
Mindent beleng a csend, nem zeng
semminek vad sikolya,
Sok bátor, igaz férfiú Kiáltja:
„Hú, amott a gnú!"
(Fürgén tüzelj, halálos hely
A hármas nyakcsigolya.)
Zsákmányod bizton megjelen,
Ha meg nem lát a leshelyen,
Bár nem vitás, az ámítás
A képmutatók bűne,
Ha már lőni kész a ftintád,
Válassz egy jó álcamintát:
Egy fűcsomó, egy kőgolyó.
Egy kaktusz vagy egy dűne.
Csörtetve jő egy barna test,
Megszünteti a méla lest,
Puskád dördül, golyó repül,
Az állat elterülve.
Egy bájos gnú, kecses, kicsi,
Páráját így lehelte ki.
(Nagyobb a hím, mint a tehín –
Netán ha felmerülne.)

Charlotte a szemöldökét összevonva tette le a kéziratot. Felháborította a szerkesztők idiotizmusa. Képtelen volt megérteni, hogy mi kivetnivalót találhat ebben bárki. Még hogy bántó a hangvétele? Hogy érthette ez az ember, hogy a hangvételét bántónak találhatják? Ilyen képtelenséget Charlotte még soha életében nem hallott. Hogy bánthatna meg bárkit is ez a hangvétel? Hiszen sehol sem lehet belekötni. Az egész vers tiszta, egészséges, sportszerű szellemet sugároz, márpedig ez tette Angliát azzá, ami. A mű nemcsak poétikai szempontból tökéletes, de ugyanakkor oktatólagos is. Az ifjú olvasót,

aki gnút szeretne lőni, de nincs kellő ismerete a követendő eljárást illetően, pontosan arról tájékoztatja, amit tudni szeretne.

Beharapta ajkát. Hát, ha ez az állatbarátos fickó nem jön rá, milyen bombasikert hagy ki, akkor nincs mese, találni kell valaki mást, aki felismeri, mégpedig hamar. Azt fogja csinálni, hogy...

Ebben a pillanatban történt valami, ami elterelte gondolatait. Alatta a teraszon a légpuskával kiegészített kis Wilfred jelent meg a látóterében. A gyermek nesztelenül, céltudatosan osont előre, nyilvánvalóan vadat űzött, s ekkor Charlotte Mullinernek eszébe jutott, mintha egy hullám borította volna el, hogy már mióta itt van ebben a házban, de még sohasem jutott eszébe elkérni a gyermek fegyverét, hogy leterítsen vele valamit.

Az égbolt kéklett. A nap ragyogott. A természet mintha mindenestül hívogatta volna, hogy jöjjön, és öljön meg ezt-azt.

Kiment a szobából, és lesietett a lépcsőn.

*

És ezalatt mi történt Aubreyval? A bánat miatt veszített fürgeségéből, így az anyja utolérte, és be tudta fogni arra a feladatra, hogy uborkás szendviccsel traktálja a vendégeket. Rövid szolgasors után azonban sikerült megszöknie, és gyászos gondolatok közepette éppen a teraszon ténfergett, amikor észrevette, hogy öccse, Wilfred közeledik. Ugyanakkor Charlotte Mulliner lépett ki a házból, és sietve feléjük tartott. Aubrey egy szempillantás alatt felismerte, hogy ha ezt a helyzetet ügyesen kezeli, nagy mértékben az előnyére is fordíthatja. Úgy tett, mintha Charlotte közeledtét nem venné észre; megállította öccsét, és szigorúan felelősségre vonta az ifjú orvlövészt.

- Wilfred - szólt rá - mit akarsz azzal a puskával?

A fiú ettől zavarba jött.

- Hát csak lődözök.

Aubrey elvette tőle a fegyvert, és kissé fölemelte hangját. Szeme sarkából látta, hogy Charlotte már bőven hallótávolságban van.

- Lődözöl, mi? - förmedt a gyerekre. - Lődözöl? Értem. És sohasem tanítottak meg, te szerencsétlen, hogy jól kell bánnod az állatokkal, mert rászorulnak az együttérzésedre? Soha senkitől nem hallottad, hogy Istennek minden teremtett állata jó, és semmi sem megvetendő,

ha hálaadással élnek azzal? Szégyelld magad, Wilfred, szégyelld magad!

Charlotte odaért, és érdeklődéssel nézte őket.

- Miről van szó? - tudakolta. Aubrey drámai hangot ütött meg.

- Miss Mulliner! Nem tudtam, hogy itt van. Hogy miről beszélgetünk? Semmi különös. Éppen csak rajtakaptam ezt a kislegényt, amint verebekre akart vadászni a légpuskájával, ezért elkoboztam tőle. Lehet, hogy ezt kegyed önkényeskedésnek ítéli részemről. Talán túlérzékenynek tekint. Felteheti a kérdést: minek ekkora felhajtás néhány madár miatt? De Aubrey Bassinger már csak ilyen. Aubrey Bassinger nem engedheti meg, hogy akár a legszerényebb kis veréb is veszélybe kerüljön. Ejnye, Wilfred - korholta. - Ejnye! Hát nem érted, mennyire helytelen szegény verebeket elpusztítani?

- De én nem is verebekre akartam vadászni - szólalt meg a gyermek. - Francis bácsit akartam eltalálni, amikor napozik.

- Helytelen az is - mondta Aubrey kis tétovázás után -, ha Francis bácsit lövöd le, amikor napozik.

Charlotte Mulliner türelmetlenül felkiáltott. Aubrey ránézett, és azt látta, hogy a szemében különös tűz ég. A leány finom metszésű orrán át szaporán vette a levegőt, mintha lázban égne; ha orvos látja ekkor, aggódott volna a vérnyomása miatt.

- Miért? - szögezte nekik a kérdést nyomatékosan. - Mi a baj vele? Miért nem helyes Francis bácsit meglőni, amikor napozik?

Aubrey egy pillanatig mozdulatlan maradt, töprengett. Charlotte pengeéles női intelligenciája azonnal a kérdés elevenébe vágott. Végül is, ha már így tesszük fel a kérdést, miért is ne lenne helyes?

- Gondold meg, hogy megcsiklandozná!

- Igaz - bólintott Aubrey. - Igaz.

- És ez a Francis bácsi pontosan olyan ember, akire az utóbbi harminc évben szakadatlanul légpuskával kellett volna lövöldözni. Abban a pillanatban, amikor megismertem, azt mondtam magamban: „Ezt az embert légpuskával kellene lelőni."

Aubrey ismét bólintott. Charlotte lányos lelkesedése kezdett rá is átragadni.

- Van abban valami, amit mond - ismerte el.

- És hol van? - kérdezte Charlotte a fiútól.

- A csónakház tetején.

Charlotte arca elkomorult.

- Hm! - jegyezte meg. - Ez kellemetlen. Hogy lehet ott célba venni?

- Emlékszem, Francis bácsi egyszer úgy magyarázta -felelte Aubrey -, hogy ha az ember tigrist akar lőni, akkor felmászik egy fára. A csónakház körül rengeteg fa van.

- Ez a beszéd!

Aubrey ujjongó örömét egy pillanatra megzavarta a józan ész röpke, halvány felvillanása.

- De... Hogy is mondjam... Tényleg úgy gondolja, hogy... Szabad ezt a...

Charlotte szeme villámokat szórt.

- Gyávaság! Vagy lomhaság. Ide a légpuskát!

- Csak az jutott eszembe...

- Mi?

- Gondolom, sejti, hogy valószínűleg nincs rajta semmi.

Charlotte Mulliner könnyedén felkacagott.

- Engem ugyan meg nem félemlít - közölte. - Gyerünk, indulás!

*

A csónakház tetején a délutáni nap jótékony ultraibolya sugarai zuhatagban ömlöttek Sir Francis Pashley-Drake gömbölyded felületére, ő pedig abban a kellemes félálomban leledzett, amely együtt jár a lumbágó kezelésének e módszerével. Gondolatai könnyedén csapongtak egyik megnyugtató témáról a másikra. Eszébe jutottak a jávorszarvasok, amelyeket Kanadában lőtt le, a muflonok, amelyeket a görög szigetvilágban ejtett el, a zsiráfok, amelyeket Nigériában terített le. Már azon a ponton volt, hogy az Egyiptomban kivégzett vízilovakra gondoljon, amikor elmélkedéseinek fonalát megszakította a közelből felhangzó halk pukkanás. Jóleső mosollyal nyugtázta. Úgy tűnik, a kis Wilfred szorgoskodik a puskájával.

Csöndes büszkeség borzongatta meg Pashley-Drake ezredest. Érezte: jól tanítgatta a legénykét. A közelben dúlt a kerti mulatság, számtalan lehetőséget kínálva az észrevétlen torkoskodásra; a Wilfred

korabeli fiúk közül ugyan hányan hanyagolnák el a lőgyakorlatot, hogy a büféasztalnál lebzselve tortával tömjék tele magukat? De nem úgy ez a remek fiatalember!

Pfff! Már megint. A gyerek valahol itt a közelben tanyázhat. Bárcsak ott lehetne mellette, és atyai tanácsokkal láthatná el. Úgy érezte: Wilfred a szívéhez közel álló ifjú ember. Micsoda pusztítást fog véghezvinni az igazán figyelemreméltó állatok között, ha egyszer felnő, félreveti a kisded játékokat, és a légpuskát egy ismétlő Winchesterre cseréli!

Sir Francis Pashley-Drake összerezzent. Kétujjnyira onnan, ahol feküdt, a csónakház tetejének deszkájából kivágódott egy szilánk. Felült, és a szívéhez valamelyest kevésbé közelállónak érezte Wilfredet.

- Wilfred!

Nem jött válasz.

- Óvatosabban, fiacskám. Kis híján...

Éles, sajgó fájdalom vágott a szavába. Talpra ugrott, és szenvedélyes szitkokat intézett a környező tájhoz, a Kongó-medence egyik kevésbé ismert nyelvjárásában. Már nem csöndes büszkeséggel gondolt Wilfredre. Kevés dolog képes oly hamar átváltoztatni a nagybácsi szeretetét, mint a lábszárába fúródó lövedék az unokaöccse légpuskájából. Sir Francis Pashley-Drake-nek a fiú jövőjét illető tervei egyetlen pillanat alatt tökéletes átalakulást szenvedtek. Nem akart többé mellette állni a jellemformáló években, hogy megtanítsa neki a dzsungelvadász műhelytitkait. Most már csak annyit akart, hogy a jobb tenyere használatával megértesse vele, vigyáznia kell, hogy mit vesz célba a puskájával.

E nézeteket foglalta össze vázlatosan, urdu és fokvárosi holland keveréknyelven, amikor a szavak egyszeriben letörlődtek ajkáról: női arcot pillantott meg egy közeli fa ágai közül, és az arc őt nézte.

Pashley-Drake ezredes megtántorodott álltó helyében. Mint a szabad természethez szokott emberek közül oly sokan, ő is maga volt a szemérmesség. Becsuánaföldön egy ízben tüntetőleg otthagyott egy törzsi sámántáncot, mert úgy ítélte, hogy a törzsfőnök harmadik alfeleségének hiányos az öltözéke. Most az a tudat hatalmasodott el

rajta, hogy ezúttal az ő öltözéke az, ami merőben jelképes. Talpig elvörösödött.

- Kedves kisasszony... - dadogta.

Idáig jutott mondókájában, amikor észrevette, hogy a kisasszony célba veszi őt valamivel, ami erősen hasonlít egy légpuskára. A szája sarkában kicsit kidugta a nyelvét, hogy segítse az összpontosítást, fél szemét lehunyta, a másikkal a puskacsövet irányozta hunyorítva.

Sir Francis Pashley-Drake ezredes nem időzött itt tovább. Talán egész Angliában nem volt ember, aki nála jobban lelkesedett volna a vadászatért, de a sportvadászat varázsa szinte kizárólag attól függ, hogy a puskának melyik végén tartózkodunk. Az ezredes bámulatos fürgeséggel, amit csak a legedzettebb gnúk tudtak volna felülmúlni, a tető peremén termett, és leugrott. A csónakháztól nem messze volt egy kis nádas. Odavágtázott a part mentén, és bevette magát a sűrűbe.

Charlotte lemászott a fáról. Bosszús volt, látszott is rajta. A lányok manapság el vannak kényeztetve, könnyen ingerültté válnak, ha nem hódolhatnak kedvtelésüknek.

- Fogalmam sem volt róla, hogy ennyire gyors - jegyezte meg.

- Fürgén mozog - bólintott Aubrey. - Gondolom, attól lett ilyen, hogy menekült a rinocéroszok elől.

- Miért nem képesek két csővel gyártani ezt az idióta puskát? Egy csővel alig van esélye az ember lányának.

A nádasban lapulva Sir Francis Pashley-Drake ezredes, a bosszúság mellett, ami természetes az ő helyzetében, önkéntelenül is bizonyos elégedettséget érzett. Azért a jóféle erdei reflexek még ma is derekasan működnek benne, gondolta. Nem sok embernek lett volna ennyi lélekjelenléte, nem soknak vágott volna oly gyorsan az esze, hogy a veszély észlelésekor ilyen hamar reagáljon, mondta magában.

Hangokra lett figyelmes, a közelben beszélt valaki.

- Most mit csináljunk? - hallotta Charlotte Mullinert.

- Gondolkodnunk kell - szólt az unokaöccse, Aubrey hangja.

- Ott van valahol bent.

- Ott.

-Utálnék ilyen kapitális trófeát elszalasztani - jegyezte meg Charlotte, még mindig bosszúsan. - Különösen miután

megsebesítettem. A következő versem a légpuskagyártókhoz szól majd, arra fogja ösztönözni őket, hogy használják a maradék eszüket: gyártsanak dupla csövű modelleket.

- Én pedig egy prózai pasztellt írok ugyanerről a témáról - csatlakozott Aubrey.

- És most mitévők legyünk?

Rövid csend támadt. Egy ismeretlen fajhoz tartozó rovar mászott fel Pashley-Drake ezredesre, és belecsípett a véknyába.

- Mondok én valamit - szólalt meg Aubrey. - Emlékszem, Francis bácsi egyszer említette, hogy ha a meglőtt zebu bevette magát a sűrűbe a Zambézi alsó folyásánál, a vadász megbízta bennszülött segédjét, hogy gyújtsa fel a...

Sir Francis Pashley-Drake felhördült, de a hangot elfojtotta Charlotte örömujjongása.

- Hát persze! Hogy maga milyen okos, Mr. Bassinger!

- Ugyan, dehogy - tiltakozott Aubrey szerényen.

- Van gyufája?

- Öngyújtóm van.

- Akkor talán nem túl nagy kérés, hogy legyen szíves, gyújtsa fel ezt a nádast - ott, arra talán alkalmas lenne -, én pedig itt várok a fegyverrel.

- Örömömre szolgál.

- Sajnálom, hogy ezzel terhelem.

- Nem jelent terhet, biztosíthatom - szólt Aubrey. - Részemről a szerencse.

Három perc múlva a kerti mulatság résztvevői érdeklődéssel figyelték az elébük táruló látványt, amely a jobb angliai kerti partikon ritkaságszámba megy. A simára nyírt pázsitot határoló babérbokrok közül előtört egy zömök, középkorú, rózsaszínű úr, és cikcakkban szaladt a társaság felé. Ágyékkötőt viselt, és szemlátomást nagy sietségben volt. Még alig volt idő felismerni benne a háziasszony fivérét, Sir Francis Pashley-Drake ezredest, amikor lerántott egy abroszt az egyik asztalról, maga köré csavarta, és egyetlen, fürge szökkenéssel fedezékbe húzódott a termetes stortfordi püspök mögött, aki éppen a helybeli kopófalka kiképzőjével beszélgetett arról,

milyen nehéz megakadályozni a lelkészeket abban, hogy megdézsmálják a tömjént.

*

Charlotte és Aubrey megállt a babérbokrok mögött. Aubrey kilesett a lombok közül, és sajnálkozva csettintett.

- Megint elrejtőzött - mondta. - Félek, hogy onnan nehéz lesz kihajtani. Egy püspök túloldalára vette be magát.

Mivel nem kapott választ, hátrafordult.

- Miss Mulliner! - kiáltotta. - Charlotte! Mi a baj?

Különös változás ment végbe a leány gyönyörű arcán, amióta legutóbb ránézett. A csodálatos szempárban kihunyt a tűz, tekintete olyan lett, mint egy alvajáróé, aki most ébred fel. Arca sápadt volt, orrcimpája remegett.

- Hol vagyok? - motyogta.

Bludleigh Courtban, Alsó-Bludleigh, Goresby-on-the-Ouse közelében, Bedfordshire-ben. Telefon: 28 Goresby - vágta rá Aubrey.

- Álmodtam? Vagy tényleg én... Jaj, igen, igen! - nyögött fel, és hevesen megrázkódott. - Most már mindenre emlékszem. Meglőttem Sir Francist a légpuskával!

- Úgy bizony - mondta Aubrey, és meleg szavakkal ecsetelte volna tovább a leány ügyességét, amelyet különösen gyakorlatlan kezdő esetében ítélt rendkívül figyelemreméltónak, végül mégis erőt vett magán. - De ugye - kérdezte - ez nem zaklatja fel? Az ilyesmi bárkivel megeshetett volna.

Charlotte a szavába vágott.

- Mennyire igaza volt, Mr. Bassinger, amikor óva intett Bludleigh átkától! És mekkorát tévedtem, amikor magát hibáztattam azért, mert a napernyőmmel vett üldözőbe egy patkányt. Meg tud nekem bocsátani?

- Charlotte!

- Aubrey!

- Charlotte!

- Csitt - szólt a leány. - Hallgassuk, mit mond.

A gyepen Sir Francis Pashley-Drake a történetét mesélte álmélkodó hallgatóságának. Az egybegyűltek rokonszenve teljesen egyértelműen

az övé volt. Mozdulatlan napfürdőzőre lőni... ez mélyen feldúlta a jelenlévők lelki békéjét. Méltatlankodó kifakadások jutottak a babérlombok között rejtőző ifjú pár fülébe.

- Igazán hallatlan!

- Ilyet mégsem csinál az ember!

- Micsoda sportszerűtlenség!

És végül, Sir Alexander Bassinger szájából, szigorúan: - Teljes magyarázatot fogok követelni!

Charlotte Aubreyhoz fordult.

- Mit tegyünk?

- Hát - fejtette ki Aubrey -, azt nem hiszem, hogy odamehetünk, és elvegyülhetünk a társaságban, mintha mi sem történt volna. A légkör nem tűnik megfelelőnek. Inkább azt javasolnám, hogy vágjunk át a mezőn a vasútállomáshoz, kapjuk el az öt óra ötvenes expresszt, menjünk vissza Londonba, vacsorázzunk meg, házasodjunk össze, és...

- Jó, jó! - kiáltotta Charlotte. - Vigyél innen, el ebből a rettenetes házból!

- A világ végére is - felelte Aubrey lelkesen. Megtorpant. - Figyelj csak - mondta váratlanul. - Ha ide lépsz, ahol én állok, Francis bácsi tökéletesen kirajzolódik az ég hátterében. Nem akarnál esetleg még egyszer, utoljára...

- Nem, nem!

- Csak fölvetettem - szólt Aubrey. - De talán igazad van. Akkor viszont lendüljünk mozgásba.

VI.

Goldfinger

Azt hiszem, a két, kockás térdnadrágos fiatalember kissé meglepődött, amikor felnéztek, és megpillantották Mr. Mullinert, aki ott magasodott az asztaluk felett, mint egy barátságos dzsinn valamelyik csodalámpából. Beszélgetésbe merültek, nem vették észre, hogy közelít az asztalukhoz. Első látogatásuk volt ez a Horgásztanyán, első ízben találkoztak az ivó bölcsével, és még nem tudták, hogy számára embertársainak minden, egy főnél nagyobb csoportja hallgatóságot jelent.

- Jó estét, uraim! - mondta Mr. Mulliner. - Mint látom, golfozni voltak.

Válaszuk igenlő volt.

- Kedvelik ezt a játékot?

Ismét igenlő választ adtak.

-Megengednék, hogy Miss Postlethwaite-et, minden bárkisasszonyok hercegnőjét megkérjem, töltse fel újra a poharaikat? Erre sem mondtak nemet.

- A golfot - szólt Mr. Mulliner, miközben odahúzott egy széket, és kecsesen helyet foglalt - a magam részéről már évek óta nem gyakorlom. Mindig is középszerű játékos voltam, úgyhogy fokozatosan felhagytam vele, áttértem egy egyszerűbb és könnyebb sportra: a horgászatra. Különös, de jóllehet a Mullinerek az élet és a sportok szinte valamennyi területén jeleskednek, kevesen érdeklődtek közülünk a golf iránt. Olyannyira, hogy a családból csak egyvalaki jut eszembe, aki igazán mesterien bánt a golfütőkkel: egy távoli unoka-testvérem lánya - a devonshire-i Mullinerek egyikéé, aki egy Flack nevű emberhez ment feleségül. A lányának az Agnes nevet adta. Lehet, hogy ismerik is talán? Agnes Flack. Mostanában is játszik még, azt hiszem. Versenyeken, tornákon indul.

A fiatalemberek nemleges választ adtak, nem ismerték a nevet.

- Ó - mondta Mr. Mulliner. - De kár. Akkor a történet még érdekesebb lett volna az önök számára.

A két fiatalember összenézett.

- Történet? - kérdezte egyikük, aki az árnyalatnyival rikítóbb térdnadrágot viselte, és hangja nyugtalanságot árult el.

- Történet? - visszhangozta a társa, és kicsit elfehéredett.

- A történet - közölte Mr. Mulliner -, amelynek főszereplői: John Gooch, Frederick Pilcher, Sidney McMurdo és Agnes Flack.

Az első fiatalember megjegyezte: nem is vette észre, milyen késő́re jár. A másik fiatalember hozzátette: rémületes, hogy rohan az idő. Ezután vonatokat emlegettek zavarosan.

- A történet - ismételte Mr. Mulliner, és máris fogva tartotta őket, játszi könnyedséggel, mert az ilyesmi gyerekjáték volt neki -, amelynek főszereplői: Agnes Flack, Sidney McMurdo, Frederick Pilcher és John Gooch.

*

Furcsa jelenség (mondta Mr. Mulliner), hogy a művészetek művelői milyen gyakran szófukar, félszeg emberkék, a társaságban feszélyezettek, csak a ceruza vagy a toll segítségével képesek rendesen kifejezni magukat.

Ez figyelhető meg újra és újra. Ilyen ember volt John Gooch. És ilyen volt Frederick Pilcher is. Gooch író volt, Pilcher pedig festő, és sokszor találkoztak Agnes Flack házánál, ahol gyakori látogatók voltak mind a ketten. És ahányszor csak találkoztak, John Gooch, miközben figyelte Pilchert, aki erőtlen, bocsánatkérő mosollyal egyensúlyozta teáscsészéjét, mindig azt mondta magában: „Nagyon kedvelem Fredericket, de a legjobb barátja sem tagadhatná le, hogy eléggé bárgyú fajankó." Pilcher pedig azt gondolta a szék peremén kuporgó, a nyakkendőjét birizgáló Gooch láttán: „Kedves fickó ez a John, de vegyes társaságban teljesen el van veszve."

Persze meg kell hagyni, ha valaha valakinek volt mentsége arra, hogy feszélyezve érezze magát a másik nem jelenlétében, akkor ennek a kettőnek valóban volt. Ők mindketten tizennyolcas hendikeppel játszottak, Agnes viszont erőteljesen és lendületesen hozta a szintet. A testalkata volt a legfőbb erőssége, különösen a hosszú játszmákban. A

magassága százhetvennyolc centi volt harisnyában, a válla és a karja irigy elismerést váltott volna ki a varieték erőművésznőiből is, akik merő hencegésből hat fivért, három nővért és egy unokasógort pakolnak fel a kulcscsontjukra, miközben a zenekar tust húz, és a közönség kisiet a bárba. Agnes tekintete valamelyik kiváltképp fensőbbséges királynőére emlékeztetett a történelem lapjairól, és amikor nevetett, erős férfiak is a halántékukhoz kaptak, hogy a fejük teteje le ne szakadjon.

Agnes Flack jelenlétében még Sidney McMurdo is olyannak hatott, mint egy darab átázott itatós. Pedig ő kilencvenhat kilogrammos férfi volt, és bejutott az amatőr bajnokság középdöntőjébe is. Szerette Agnest, az ökör következetességével. És mégis - ebből is látszik, milyen az élet -, ha Agnes nevetett, akkor szinte mindig őrajta nevetett. Olyanoktól hallottam, akik tudhatják, hogy amikor először kérte meg Agnes kezét - a golfpályán, a hatodik lyuknál -, a leány kacagásának távoli moraját tisztán lehetett észlelni a klubház öltözőjében, és ennek hatására ketten lemondták az aznapi meccset, mert mennydörgést véltek hallani.

Hát ilyen volt Agnes Flack. És ilyen volt Sidney McMurdo. Valamint ilyen volt Frederick Pilcher és John Gooch.

John Gooch természetesen időnként váltott egy-két szót McMurdóval, de semmilyen értelemben nem voltak bizalmas viszonyban. Meglepetésként érte tehát, hogy egy este, amikor egy kriminovella vázlatát csiszolgatta - mert a tehetsége elsősorban a vértócsák, az éjszakai pisztolylövések és a meggyilkolt milliomosok témájában csúcsosodott ki, akiket holtan találnak egy lezárt szobában, márpedig oda képtelenség bejutni, mert csak egyetlen ablaka van, tizenkét méter magasan -, egyszer csak McMurdo hatalmas tömege hömpölygött át a küszöbön, és egy karosszékben helyezte el magát.

A szék megreccsent. Gooch bámult. McMurdo felnyögött.

- Beteg vagy? - kérdezte John Gooch.

- Hah! - mondta Sidney McMurdo.

Eddig a kezébe temette arcát, de most felnézett, és a szemében vörös fény égett, amitől a rémület borzongása futott végig John Gooch

testén. A látogatóról *A levágott fül rejtélye* című regényében szereplő, emberbőrbe bújt gorilla jutott eszébe.

- Két garasért - folytatta Sidney McMurdo, elárulva ezzel, hogy merkantil szellem dolgában túltesz az emberbőrbe bújt gorillán, aki bűntetteiért nem követelt anyagi juttatást - miszlikbe szaggatnálak.

- Engem? - kérdezte John Gooch értetlenül.

- Igen, téged. Meg azt a Pilchert is. - Felállt, a kandallóhoz lépett, letört egy darabot a párkányából, és ujjai között szétmorzsolta. - Elraboltátok tőlem.

- Elraboltuk? Kit?

- Agnest!

John Gooch értetlenül meredt rá. Agnes elrablásának ötlete egyenértékű volt számára azzal, mintha a British Museumot próbálná meg ellopni valaki. Se füle, se farka az egésznek.

- Hozzátok megy feleségül.

- Micsoda? - szörnyedt el John Gooch.

- Vagy hozzád, vagy Pilcherhez. - Kis szünet. - Tépjelek keskeny csíkokra, és tapossalak a szőnyegbe? - tanakodott félhangosan.

- Ne - hangsúlyozta John Gooch. A tudata zavart volt ugyan, de ebben a kérdésben világosan látott.

- Minek kellett, hogy felbukkanjatok? - morogta Sidney McMurdo, miközben szórakozottan fölvette a piszkavasat, és megpróbálta csomóra kötni. - Szépen haladtam már, amikor ti, két briganti, beléptetek a képbe. Lassan, de biztosan tanítgattam Agnest, hogy megszeressen engem, de ebből most már semmi sem lesz. Üzenetet hoztam nektek. Tőle. Ma este tizenegyedszer is megkértem a kezét, és amikor abbahagyta a nevetést, azt felelte, hogy sose tudna merő muszklihoz hozzámenni. Hogy őneki agy kell. És még azt is mondta: azt üzeni neked meg annak az aljas Pilchernek, hogy figyelt benneteket, és rájött, hogy mind a ketten szeretitek őt, de nem mertétek bevallani neki, de ő megérti, és kettőtök közül hozzámegy valamelyikhez.

*

Hosszú csend lett.

- Pilcher remek fickó - mondta John Gooch. - Menjen hozzá Pilcherhez.

- Meg is teszi, ha ő nyeri meg a játszmát.

- Miféle játszmát?

- Egy golfjátszmát. A minap egy magazinban olvasott egy novellát, amelyben két ember golfozással döntötte el, hogy melyikük nyerje el a hősnőt, és úgy egy hét múlva egy másik magazinban olvasott egy másik novellát, amelyben két ember golfozással döntötte el, hogy melyikük nyerje el a hősnőt. Két nappal ezelőtt pedig három másik novellát olvasott három másik magazinban, és azokban is pontosan ez történt, ő meg elhatározta, hogy ezt előjelnek tekinti. Úgyhogy te és az a dög Pilcher egy teljes pályát, tizennyolc lyukat fogtok végigjátszani, és a győztes feleségül veszi Agnest.

- A győztes?

- Persze.

- Azt gondoltam volna... Kiment a fejemből, hogy mit akartam mondani.

McMurdo szúrósan méregette.

- Gooch - kezdte -, remélem, te nem vagy afféle csélcsap pillangó, aki sorra töri a leányszíveket.

- Nem, nem - tiltakozott John Gooch, aki most tudta meg, hogy a pillangók ilyet szoktak tenni.

- Ugye nem vagy olyan férfi, aki elnyeri egy derék leány szerelmét, aztán hányaveti kacagással ellovagol?

John Gooch azt felelte, persze hogy nem. Álmában sem jutna eszébe bármelyik lányt kikacagni, pláne hányavetien. És, tette hozzá, különben sem tud lovagolni. Egyszer egy lovardában vett három leckét, de kiderült, hogy nem igazán van érzéke hozzá.

- Ajánlom is - morogta Sidney McMurdo sötéten. - Mert ha azt gondolnám rólad, tudnám, milyen lépéseket tegyek. De még így is... - Elhallgatott, sóvárogva nézte a piszkavasat. - Nem, nem - sóhajtotta -, inkább nem, inkább nem. - Lemondó mozdulattal kiejtette kezéből az eszközt. - Végső soron talán jobb lesz így. - Felállt, szemöldökét összevonta. - Hát jó éjt, véglény - mondta. - A meccset pénteken reggel fogjátok lejátszani. Győzzön a jobbik, jobban mondva, a kevésbé fertelmes szemétláda.

Bevágta az ajtót, John Gooch magára maradt.

De nem sokáig. Alig telt el fél óra, újra nyílt az ajtó, és Frederick Pilchert bocsátotta a szobába. A festő arca sápadt volt, légzése nehézkes. Leült, és kis idő múlva sikerült előállítania egy mosolyt. Felállt, és megveregette John Gooch vállát.

- John - szólalt meg -, én olyan ember vagyok, aki rendszerint leplezi érzelmeit. Elrejtem, mi lakik a szívemben. De itt és most ki akarom mondani, nyíltan és egyenesen, hogy kedvellek téged, John.

- Tényleg? - mondta John Gooch.

Frederick Pilcher megveregette a másik vállát is.

- Annyira kedvellek téged, John, édes öregem, hogy olvasni tudok a gondolataidban, bármint igyekeznél is véka alá rejteni azokat. Figyeltelek az utóbbi időben, John, és tudom a titkodat. Szerelmes vagy Agnesbe.

- Nem vagyok!

- De igen. Ó, John, John - folytatta Frederick Pilcher szelíd mosollyal -, miért próbálnád rászedni a régi barátodat? Szereted Agnes Flacket, John. Szerelmes vagy bele. És jó hírt hoztam, John... A lehető legjobb hírt. Történetesen tudomásom van róla, hogy ha megkéred, kedvező választ fog adni. Indulj és győzz, fiacskám, indulj, és győzz! Fogadd meg a tanácsomat, uccu, fuss oda, és kérd meg a kezét, egy percet se tétovázz!

John Gooch a fejét ingatta. Az ő arcára is kiült a szelíd mosoly.

- Frederick - mondta -, ez rád vall. Nemes a lelked. Én ezt a szót használom rá. Nemes. Ilyeneket szokott csinálni a főszereplő a második felvonásban. De ezt nem szabad, Frederick. Ez nem lehet, ez nem történhet meg. Magam is olvasok a barátom szívében, és tudom, hogy te is szerelmes vagy Agnes Flackbe. Úgyhogy vissza is lépek. Oly mértékben kedvellek téged, Frederick, hogy átengedem neked a leányt. Legyen rajtad Isten áldása, sőt tulajdonképpen legyen rajta mind a kettőtökön.

Figyelj - szólt Frederick Pilcher -, meglátogatott Sidney McMurdo?

- Benézett pár percre. Feszült csend támadt.

- Csak azt nem értem - szólalt meg végül Frederick Pilcher bosszúsan -, ha nem vagy szerelmes ebbe a rémes nőszemélybe, akkor miért

jártál hozzá szinte minden este, és miért ücsörögtél ott, és miért meresztetted rá imádattal a szemedet?

- Nem imádat volt.

- Úgy nézett ki.

- Hát, nem az volt. És ha már itt tartunk, te vajon miért jártál hozzá szinte minden este, és miért meresztetted a szemed ugyanúgy, ahogy én?

- Igen jó okom volt rá - válaszolta Frederick Pilcher. - Az arcát tanulmányoztam. Humoros rajzsorozatra készülök, olyasmire, mint a *Félix, a macska,* és Agnest modellként akartam használni. Ha az ember a művészet érdekében bámul meg egy lányt, az nagyon más, mint vágyaktól hajtva bámulni, ahogy te.

- Igen? - vágott vissza John Gooch. - Hát akkor tudd meg, hogy nem a vágyaktól hajtva bámultam. Lélektanilag elemeztem, egy tervezett novellafüzérhez, amelynek az lesz a címe: *Gynnie, a gyilkosok gyöngye.*

Frederick Pilcher kinyújtotta kezét.

- Rosszul ítéltelek meg, John - mondta. - De akárhogy légyen is, a helyzet az, hogy mind a ketten alaposan benne vagyunk a csávában. Itt ez a rendkívül jól fejlett fickó, ez a McMurdo.

- Egy erőművész.

- És a természete brutális.

- Életveszélyes.

Frederick Pilcher zsebkendőt húzott elő, és megtörölgette homlokát.

- Nem tudod elképzelni, John, hogy idővel megszereted Agnes Flacket?

- Nem tudom elképzelni.

- Azt hiszem, a szerelem sokszor az esküvő után következik.

- Az öngyilkosság is.

- Akkor úgy látom - mondta Frederick Pilcher -, hogy valamelyikünk elbukik. Nem látom módját, hogy ne játsszuk le azt a meccset.

- Én sem.

- Mélyen elítélem azt az egyre terjedő szokást a modern lányok részéről - hangoztatta Frederick Pilcher komoran -, hogy vacak magazinnovellákat olvasnak. Riadtan figyelem, ahogy elharapózik ez.

És azért imádkozom, hogy ti, írók ne írjatok olyan meséket, amelyekben férfiak golfoznak egy nő kezéért.

- Az íróknak is meg kell élni - mondta John Gooch. - Mostanában hogy megy a játék, Frederick?

- Sajnos fejlődöm. Jobban megy a gurítás.

- Én biztosabban indítok - kacagott fel John Gooch kesernyésen. - Ha arra gondolok, hány órányi gyakorlást fektettem bele, nem sejtve, hogy ezt tartogatja számomra a sors, el kell ismernem, hogy az élet nagyon gunyoros tud lenni. Ha tavasszal nem vettem volna meg Sandy McHoots könyvét, most akár négy-öt ütéssel is elveszíthetném a meccset.

- Így viszont lehet, hogy már a tizenkettediknél megnyered.

John Gooch összerezzent.

- Annyira nem lehetsz gyenge!

- Pénteken igen.

- Azt akarod mondani, hogy nem is fogod megpróbálni?

- Azt.

- Olyan mélyre süllyedtél, hogy szándékosan a formád alatt akarsz játszani?

- Olyan.

- Pilcher - mondta John Gooch hidegen pondró vagy, és az első perctől fogva utállak.

*

Azt gondolhatnák, hogy az imént ismertetett társalgás után Frederick Pilcher nem eszelhetett ki olyan aljas trükköt, amivel meglepetést szerezhetett volna John Goochnak. Ám amikor péntek reggel meglátta a másikat kilépni a klubházból, és elindulni az első elütőhelyhez, ahol ő várta, nem túlzás, ha azt mondom, hogy úrrá lett rajta a döbbenet.

John Gooch korán érkezett a pályára, szeretett volna bemelegíteni egy kicsit. Játékának egyik tipikus hibája volt, hogy labdái jellemzően balra kanyarodtak. Arra gondolt, hogy ha a mérkőzés kezdete előtt ütöget néhányat a kezdőpontról, talán kiderítheti, mi okozza ezt a kanyarulatot, és megtalálhatja a megfelelő testtartást, hogy a kellő

irányba indítsa a labdát. A harmadik labdát helyezte éppen az ütőszegre, amikor Frederick Pilcher megjelent.

- Mi ez? Mi ez? Mi ez? - hápogott John Gooch.

Mert Frederick Pilcher nem a mustárszínű, buggyos térdnadrágot vette fel, amelyben szokása volt elcsúfítani a pályát, hanem tökéletesen szabott délelőtti zsakettet viselt, sárga mellényt, csíkos pantallót, kamáslit és lakkcipőt. Magas, kemény gallér volt a nyakán, fején pedig a legfényesebb cilinder, amit valaha láttak az értéktőzsde épületén kívül. Láthatólag sok kényelmetlenséget okozott neki ez a viselet, de az arcán mégis kaján vigyor ült, nem is próbálta leplezni.

- Talán valami baj van? - kérdezte.

- Te meg miért így öltöztél? - kiáltotta John Gooch. - Tudom már. Azért, hogy akadályozzon a játékban.

- Megfordult a fejemben valami hasonló - felelte Frederick Pilcher foghegyről.

- Te alávaló!

- Ej, ej, John. Durva szó ez egy baráttól.

- Nem vagy a barátom.

- Kár - sajnálkozott Frederick Pilcher -, mert azt reméltem, hogy felkérsz majd násznagynak az esküvőn. - Előhúzott egy ütőt a zsákból, és meglendítette. - Elképesztő, mekkora különbséget jelent a ruha. El sem hinnéd, mennyire elmerevíti az ember vállát ez a kabát. Úgy érzem magam, ahogy egy szardínia, ha fickándozni akarna a konzervdobozban.

A világ összefutott John Gooch szeme előtt. Azután feltisztult a köd, és ő hipnotikus tekintettel fogva tartotta Frederick pillantását.

- Jól fogsz játszani - mondta nagyon lassan, megnyomva minden szót. - Jól fogsz játszani. Jól fogsz játszani. Jól...

- Hagyd abba! - ordított fel Frederick Pilcher. - Jól fogsz játszani. Jól fogsz ját...

Súlyos kéz ereszkedett a vállára. Sidney McMurdo sötét tekintete meredt rá.

- Nincs szükség az idióta lovagiaskodásra - mondta McMurdo. - Ezt a meccset úgy kell lejátszani, hogy a legszigorúbb... Hát te meg mi a nyavalyáért öltöztél ki így? - szegezte a kérdést Frederick Pilchernek.

- A... a Citybe kell mennem, közvetlenül a meccs után - magyarázta Pilcher. - Nem lesz időm átöltözni.

- Hm. Mindegy, a te dolgod. Gyertek velem - hívta őket McMurdo, a fogát csikorgatva. - Felkértek, hogy én legyek a döntőbíró a meccsen, és nem akarok egész nap itt ácsorogni. Pénzfeldobás, hernyók.

John Gooch feldobott egy pénzdarabot. Frederick Pilcher írást választott. A pénz fejet mutatott.

- Indíts, csúszómászó - adta ki az utasítást Sidney McMurdo.

Amikor John Gooch hozzáállt a labdához, különös érzés fogta el, amit nem is tudott azonnal megmagyarázni. Csak amikor kétszer-háromszor lendített már, és ismét hátrahúzta az ütőt, akkor jött rá, hogy az a különös érzés az önbizalom. Életében először nem volt semmi kétsége afelől, hogy a labda igazán jól megütve, a pályaszakasz közepe fölött fog gyönyörűen végigszállni. És ekkor rá-ébredt a rémes valóságra. A tudatalattija teljesen félreértette legutóbbi mondatai értelmét, és csúnyán összezavart mindent.

Sokat írtak már a tudatalattiról, és minden, amit csak írtak, arra utal, hogy az összes fafejű, tökkelütött marha közül, akik mindent szó szerint értelmeznek, a tudatalatti a legrosszabb. Akárki, aki birtokában van a legcsekélyebb intelligenciának, rájött volna, hogy amikor John Gooch azt mondta: „Jól fogsz játszani", akkor Frederick Pilcherhez intézte szavait, a tudatalattija azonban teljes mértékben félreértelmezte az egészet. Azt hallotta, hogy John Gooch kijelenti: ‚Jól fogsz játszani", ő pedig gondoskodott róla, hogy ez így is legyen.

A szerencsétlen ember megtette, amit tehetett. Rájött, hogy mi történt, és az utolsó pillanatban, amikor az ütő épp a válla fölött volt, kétségbeesett rándítással igyekezett kisiklatni pályájáról az ütést. Ennek végzetes hatása volt. Talán önök is emlékeznek, amikor Arnaud Massy megnyerte a brit nyílt bajnokságot, játékának egyik jellemzője volt egy cseles billentés a lendítés holtpontján, ami több méterrel is képes volt megnyújtani az ütés hosszát. John Gooch a billentéssel az ütést akarta megnyomorítani, ám épp ez a mozdulat bámulatos eredményhez segítette. A labda átszállt a homokgödör felett, ahol pe-dig legalább három ütést szeretett volna elügyetlenkedni, és a green

közelében esett le, így nyilvánvaló volt: csak a csoda mentheti meg attól, hogy négy ütéssel megcsinálja a szakaszt.

Gunyoros mosoly ült Frederick Pilcher arcán, amikor az elütőhöz lépett. Néhány pillanat múlva már egypontos hátrányra számíthat, és nem az ő hibája lesz, ha ezt nem képes behozni. Hátralendítette az ütő fejét. Kabátját divatos szabó készítette, aki, mint minden divatos szabó, rossz néven vette, ha az általa készített ruhadarabok a viselőjüket lélegezni engedik; ez a kabát is oly szűk volt, hogy a játékos az ütőt csak félútig tudta fölemelni. Emelte, amíg tudta, majd félkört leírva, erőtlenül lecsapott vele.

- Szép! - kiáltott fel Sidney McMurdo önkéntelenül. Gyűlölte és megvetette Frederick Pilchert, de ő is golfozott. Márpedig a golfozók, ha szép ütést látnak, nem képesek visszatartani az azt megillető dicséretet.

A labda ugyanis, ahelyett, hogy Frederick Pilcher számításai szerint lecsurgott volna a domboldalon, átsüvített a légtéren, mint egy gránát. John Gooch labdája mellett ért földet, felpattant, és begurult a greenre.

A magyarázat persze egyszerű. Frederick Pilcher, ha rendes golföltözékben játszott, rendszeresen túllendítette az ütőt. A szűk kabát lehetetlenné tette, hogy elkövesse ezt a hibát. Másik kedvenc hibája az volt, hogy fölemelte a fejét; ezt most nem tehette meg, mert cilindert viselt. Szándéka szerint Pilcher felkapta volna a fejét, hogy a gerince is beleroppanjon, de érvényesült az előző nemzedékek láthatatlan hatása: ősei sok generáción keresztül minden szellemi erejüket arra szentelték, hogy szeles napokon is a fejükön tartsák a cilindert, és ezzel szemben Frederick Pilchemek nem volt ellenszere.

*

Egy perc múlva mind a ketten négy ütéssel túljutottak az első lyukon.

A következő lyukat, a vizesárkot mindketten három ütéssel teljesítették. A harmadikat, amely hosszú volt, a domb túloldalán végződött, öttel.

És ahogy továbbhaladtak a negyedik felé, Frederic Pilcher és John Gooch valami különös őrület hatása al került.

*

Ne feledjék: ezek ketten addig egyaránt tizennyolc handicapet értek el. Ez azt jelenti, hogy nagyon elégedettek lettek volna, ha az első lyukat hat ütéssel teljesíti a harmadikat héttel, a másodikat pedig négytől tizen egyig akármennyivel - aszerint, hogy hány labdát fojtanak a vízbe. Így viszont ezt a három lyukat összesen tizenkét ütéssel letudták. John Gooch Frederick Pilcherre nézett, Frederick Pilcher pedig John Goochra. A szemük ragyogott, és kitágult orrlyukaikon horkantva vették a 1 vegőt.

- Ügyes - mondta John Gooch.

- Szép - helyeselt Frederick Pilcher.

- Mozgás, nyomorultak - morogta Sidney McMurdo.

Ez volt az a pillanat, amikor a két emberen úrrá lett a téboly.

*

Képzeljék el magukat az ő helyzetükben. Mindketten érezték, hogy ha így folytatják, vállalják az életveszélyes kockázatot, hogy feleségül kell venniük Agnes Flacket. Mindketten érezték, hogy az ellenfél nem sokáig lesz képes ilyen teljesítményre, ezért az ésszerű eljárás az lenne, ha lazítana, még mielőtt bekövetkezik a katasztrófa.

És mindkettő tisztában volt mindezzel, de mégis mindkettő úgy érezte: csapjon bele a mennykő, ha nem próbálja meg élete legjobb játékát produkálni. Hiszen könnyen meglehet, hogy ilyen pazar kezdés után valahol nyolcvan és kilencven közötti eredménnyel végez. Az pedig természetesen mindent megér.

Végül is, gondolta John Gooch, tegyük fel, hogy Agnes Flack a felesége lesz, akkor mi van? Bízott a szerencsecsillagában, úgy vélte, a nőt könnyen elgázolhatja egy teherautó, vagy már a nászúton lezuhanhat egy szakadékba. Különben is: a jótékony modern civilizáció minden lehetőséget megad a válásra, miért kellene tartani hát a házasságtól, ha mindjárt Agnes Flack is az érintett?

Ellenfelének gondolatai szintúgy optimisták voltak. Jól tudta: Agnes Flack tagadhatatlanul egy méregpohár, de annál jobb. Pont olyan feleség lehet belőle, aki munkára sarkallja a művészt. Frederick Pilcher mindeddig hajlamos volt egy kis lustaságra. Gyakran kerülte a műtermét, és csak a házban gyüszmékelt. Ha Agnes Flack lenne a felesége,

a műterem sokkal többet látna belőle. Ott töltené az egész napot - lehet, hogy bevitetne egy kihúzható ágyat, és többé ki sem húzná a lábát. Az értelmes embernek, gondolta Frederick Pilcher, mindig sikeres lehet a házassága, ha a megfelelő szellemben fog hozzá.

John Gooch szeme ragyogott, Frederick Pilcher állkapcsa megfeszült. Fej fej mellett, a hatokért megharcolva, olykor az ötöt is elérve jutottak el a kilencedik greenig, azt a lyukat is döntetlenre hozták, és a pálya második felénél teljesen egyformán álltak.

Ekkor vették észre, hogy Agnes Flack ott áll a klubház teraszán.

- Hahó! - harsogta Agnes mennydörgő hangon.

John Gooch és Frederick Pilcher földbe gyökerezett lábbal megtorpant, és úgy hunyorogtak, mint két, álmából felébresztett alvajáró.

Agnes Flack rendkívül lenyűgöző látványt nyújtott a tweedkosztümjében, a klubház fehér falának hátterében kirajzolódva. Olyan benyomást keltett, mintha a honvédő királynő, Boadicea megszemélyesítésére készülne egy élőképben. John Goochnak, ahogy elnézte, a hideg futott végig a hátán, és végül a talpánál szivárgott el.

- Hogy áll a meccs? - bömbölte Agnes vidáman. - Egál! - felelte Sidney McMurdo komor homlokráncolással. - Várjatok itt, férgek - szólt oda a játékosoknak. - Beszélnem kell Flack kisasszonnyal.

Félrevonta Agnest, és fojtott, dörmögő hangon beszélni kezdett hozzá. Kis idő múlva fél mérföldes körzetben mindenki számára kiderült, hogy már megint megkérte a kezét, mert a nő hirtelen hátravetette a fejét, és a tájon végigvisszhangzott a jól ismert kacagás.

- Ha, ha, ha, ha, ha, ha, HA! - hahotázott Agnes Flack.

John Gooch gyors pillantást vetett ellenfelére. A festőnek még az ajka is sápadt volt, kabátját, cilinderét levetette, és átadta a táskahordozójának. Amikor John Gooch ránézett, éppen a nadrágtartóját oldotta le, és a derekára kötötte. Látható volt: Frederick Pilcher mostantól nem akarja vállalni a kockázatot, hogy ne lendítse túl az ütéseket.

John Gooch meg tudta érteni, mit érezhet. Elgondolta, milyen lehet ez a nevetés egy esős hétfő reggelen, a szalonnás rántotta fölött, s ettől hátgerincében jéggé fagyott a velő, ereiben alvadásnak indultak a

vörösvértestek. Semmivé lett az üdítő pezsgés, amelynek hatására úgy szökdécselt, mint egy fiatal kos, amikor egy hosszú gurítással végül negyvenhatból sikerült megcsinálnia az első kilenc lyukat. Keservesen megbánta már az erős indításokat, a lendítés során végrehajtott billentést az ütővel, amire tíz perccel ezelőtt annyira büszke volt. Arra gondolt: ha nem játszott volna olyan pokolian jól a pálya első felén, akkor ebben a percben nyolc-kilenc pontos hátránya lenne, és a feje se fájna.

Árnyék vetült John Gooch és a nap közé; odafordult, és Sidney McMurdo alakját pillantotta meg: ott állt mellette, és áthatóan, ellenségesen méregette.

- Áh! - legyintett hirtelen Sidney McMurdo néhány pillanatnyi áthatás és méregetés után.

Sarkon fordult, és a klubház felé indult.

- Hová mégy, Sidney? - kérdezte Agnes Flack.

- Haza - felelte Sidney McMurdo -, mielőtt megölöm ezt a két nyomorult csirkefogót. Én is csak ember vagyok, és hamarosan túl erős lesz a kísértés, hogy porrá törjem őket, és szétszórjam a négy égtáj felé. Volt szerencsém.

Agnes megint azt a kacajt hallatta, amely olyan volt, mint a motoros szögecselő működés közben.

- Ugye, milyen vicces? - kérdezte Agnes Flack. Szavait John Goochhoz intézte, aki a fejéhez kapott, és tartotta jó erősen, amíg a rezgések lecsillapodtak. - Hát akkor azt hiszem, a meccs hátralévő részében nekem kell ellátnom a versenybíró feladatát. Ki következik? Te? Akkor indulás, lássunk hozzá!

*

Az első kilenc lyuknál megtapasztalt csúcsforma demoralizáló hatása nem múlt el teljesen. John Gooch hosszú, egyenes ütéssel kezdett, és elszörnyedve hátrahőkölt. Az elkövetett kárt csak az hozhatná helyre, ha ellenfele ugyanilyen baklövést követne el.

De Frederick Pilchernek megvolt a kellő lélekjelenléte. Túllendített, ahogy ember még nem lendített túl. A labdája elsüvített, és a pálya mellett jobbra, a magas fűben esett le, a művész pedig örömkiáltást hallatott.

- Azt hiszem, ez a labda elveszett - mondta. - Sajnálatos.

- Láttam, hova esett - szólt John Gooch komoran. - Segítek megkeresni.

- Ne fáradj.

- Nem fáradság.

- De hát ezt a lyukat úgyis te nyered. Három-négy ütésbe telik, mire onnan ki tudom hozni.

- Nekem négy-öt ütésbe fog telni, hogy egy métert haladjak onnan, ahol most vagyok.

- Gooch - suttogta Frederick Pilcher bizalmasan -, egy dög vagy.

- Pilcher - felelte John Gooch -, te meg sunyi vagy. Ha meglátom, hogy egy bokor alá ütöd azt a labdát, vér fog folyni... és nem is kevés.

- Haha!

- Haha neked is! - vágott vissza John Gooch.

A labda egy száraz buckán hevert, és, amint Pilcher megjósolta, csak három ütéssel sikerült visszaterelnie a pályára. Mire Frederick Pilcher arra a helyre ért, ahol John Gooch labdája lehullott, már hét ütés volt a háta mögött.

De John Gooch sem kőbölcsőben ringatózott annak idején. A művészi vérmérséklet gyakran a nagy veszedelmek idején szokott megmutatkozni. A következő három lendítésre egyáltalán el sem találta a labdát, a negyediknél éppen csak megérintette a tetejét, az ötödiknél ugyanúgy, és végül alacsony, szinte a földet súroló labdát küldött a green túloldalára, a homokgödörbe. Frederick Pilcher, aki ugyanezt a gödröt célozta meg, elhibázta, és labdája a greenen ért földet. John Goochnak hat ütésre volt szüksége, hogy kivergődjön a homokból, és ez eldöntötte a kérdést. Frederick Pilcher a tizedik lyukat egy ponttal megnyerte.

*

John Gooch előnye azonban rövid életű volt. Ahogy az ember közeledik a tizenegyedik lyukhoz, jobb kéz felé van egy mély árok, fahídon lehet átkelni rajta. Frederick

Pilchernck nem sikerült ebbe az árokba beleütnie a labdát: az továbbrepült, és a lyuktól néhány arasznyira állapodott meg. John Gooch úgy érezte, ez az ő napja. Egy könnyű ütés az ötös vassal, és a

labda máris lent van a mélyben, ahonnan tizennyolcas handicappel rendelkező játékos emberemlékezet óta vissza még nem tért. Így két pont hátrányba kerül, ami biztos vereséget jelenthet. Diadalmasan lendítve szép, magas labdát indított röppályájára, amelyet az árok kellős közepére irányított.

Így is lett, és pontosan ez döntötte romba John Gooch terveit. A labda előtt ott tátongott a mélység, válogathatott volna kedve szerint, de szeszélyes kedvében a fahíd korlátjának azt az egyetlen pontját találta el, ahonnan éppen a zászló felé pattanhatott tovább. Felvágódott a magasba, leesett a greenre, és a következő pillanatban, miközben John Gooch leesett állal, kimeredt szemmel bámulta, bepottyant a lyukba.

Fülsiketítő csend lett. Majd megszólalt Agnes Flack. - Ha ez valós, akkor fontos - jelentette ki. - Megint egyenlő az állás. Egy dolgot meg kell hagyni: nagyon érdekessé teszitek a játékot.

Ezt mondván kedélyes kacajával újra arra késztette a madarakat, hogy hanyatt-homlok meneküljenek a fák koronájáról. John Gooch, miután lassan magához tért a kacaj okozta súlyos megrázkódtatásból, arra lett figyelmes, hogy Frederick Pilcher karjába kapaszkodik. Ellökte magától, mint egy förtelmes varangyot.

Ami a következő hat lyuknál történt, annál sötétebb, komorabb viadalt talán egyetlen golfpályán sem látott még soha senki. Hol az egyik, hol a másik került a határára annak, hogy elveszíti a soron következő lyukat, de akkor egy jól eltalált kajla ütés vagy egy alkalmas időben elkövetett labdabúbsúrolás révén az ellenfél mindig fel tudott zárkózni. A tizennyolcadik lyuknál a meccs még mindig döntetlenre állt, és John Gooch, kihasználva az alkalmat, hogy Agnes megállt megkötni a cipőfűzőjét, megpróbált egykori barátja lelkére beszélni.

- Frederick - mondta -, ez nem hasonlít rád.

- Mi nem hasonlít rám?

- Az, hogy ilyen sunyin játszol. Ez nem olyan, mint a régi Frederick Pilcher.

- Miért, szerinted te hogy játszol?

- Kicsit a saját szintem alatt, ez igaz - ismerte el John Gooch. - De ez betudható a lámpaláznak. Te viszont szándékosan igyekszel hibázni,

ami már nem is csak sportszerűtlen, hanem nagyon becstelen. És nem értem, mi okod lehet rá.

- Nem érted, mi?

John Gooch megnyugtató mozdulattal a másik vállára tette kezét.

- Agnes Flack rendkívül vonzó leány.

- Kicsoda?

- Agnes Flack.

- Vonzó leány?

- Rendkívül vonzó.

- Agnes Flack vonzó leány?

- Igen.

- Aha.

- Nagyon boldoggá fog tenni téged.

- Kicsoda?

- Agnes Flack.

- Boldoggá fog tenni?

- Nagyon boldoggá.

- Agnes Flack fog boldoggá tenni engem?

- Igen.

- Aha.

John Gooch enyhén elbizonytalanodott. Érezte, hogy nem sikerült haladást elérnie.

- Hát mondok én valamit - folytatta -, úriemberhez méltó megállapodásra kellene jutnunk.

- Ki az úriember?

- Te meg én.

- Aha.

John Goochnak nem tetszettek a másik válaszai, és nem tetszett a hangnem sem, ahogy mondta őket. De hát annyi visszatetsző vonás volt Frederick Pilcherben, hogy fölöslegesnek érezte bármit tenni ellene. Különben is, Agnes Flack megkötötte cipőfűzőjét, és közeledett feléjük a pálya gyepén, mint egy masztodon valamely őstörténeti szavannán. Nem szaporíthatta tovább a szót.

- Állapodjunk meg, hogy döntetlenre adjuk a meccset - mondta sietve.

- És abban mi lenne a jó? Csak azt érnénk el, hogy azt mondaná, kezdjük újra a játékot az elejéről.

- Továbbra is döntetlenre adnánk.

- Akkor újrajátszatná az egészet egy másik napon.

- De mi még előtte elhúzhatnánk a csíkot a környékről.

- Sidney McMurdo a világ végéig is utánunk jönne.

- Igen, de ha nem mennénk el a világ végére? Ha csak meghúznánk magunkat a városban, és szakállt növesztenénk?

- Ebben van valami - gondolkodott el Frederick Pilcher.

- Benne vagy?

- Jól van.

- Ez óriási!

- Mi óriási? - kérdezte Agnes Flack, ahogy melléjük dübörgött.

- Hát... izé... a meccs - felelte John Gooch. - Épp azt mondtam Pilchernek, hogy szerintem óriási a meccs, amit játszunk.

Agnes Flack szusszantott egyet. Hallgatagabb volt, mint kezdetben: mintha valami nyomná a lelkét.

- Örülök, hogy így gondoljátok - mondta. - Ti mindig így szoktatok játszani?

- Ó, igen. Igen. Körülbelül a szokásos formát hozzuk.

- Hm! Hát akkor csak csináljátok tovább.

John Gooch könnyű szívvel állt hozzá a meccs utolsó ütéséhez. Nagy teher szakadt le a válláról; tudta, hogy most már nincs semmi akadálya egy igazi, szép befejezésnek. Kéjjel lendítette meg az ütőt, pontosan a bal oldalán találta el a labdát, amely merőlegesen repült el az ütőszegről, nekivágódott az egyik szegélyjelző cöveknek, arról szédítő sebességgel visszapattant, és kiütötte volna Agnes Flack bokáját, ha a nő nem szökellt volna egyet a kellő pillanatban, élénken emlékeztetve ezzel a Szentírásban említett szerelmesre a halmokon.

- Bocsánat, öregem - mondta John Gooch sietve, és elpirult, látva Frederick Pilcher hideg, gyanakvó tekintetét. - Nagyon sajnálom, Frederick. Abszolúte véletlen volt.

- Miért *tőle* kérsz bocsánatot? - kérdezte Agnes Flack meglehetős hévvel. Hajszálon múlt a megmenekülése, s ez kissé felzaklatta.

Frederick Pilcher gyanakvását láthatólag nem oszlatták el John Gooch szavai. Óvatos, harmincméteres ütéssel indított, és utána várakozó álláspontra helyezkedett, mint aki felfüggeszti a döntést, amíg ellenfele el nem üti a másodikat. Megkönnyebbülést szerzett, hogy John Gooch helyreállította a bizalmat: a kettes faütővel erőteljesen megküldte a labdát, amely földet érve a greentől koccantásnyi távolságig gurult.

Frederick Pilcher láthatólag megnyugodott, hogy minden rendben van. Második ütését a green peremére küldte. John Gooch a harmadikkal a lyuk közelébe jutott.

Frederick Pilcher ekkor megállt, és fölvette a labdát a földről.

- Hohó! - harsogta Agnes Flack.

- Hé! - fakadt ki John Gooch.

-Mit művelsz már? - érdeklődött Agnes Flack.

Frederick Pilcher kissé meghökkenve nézett rájuk.

- Mi a baj? - kérdezte. - Egy kis sárgöröngy van a labdámon. Csak le akartam törölni.

- Ó, szentséges ég! - mennydörögte Agnes Flack. - Sosem olvastad a szabályokat? Diszkvalifikáltad magad.

- Diszkvalifikáltam?

- Disz vagy kvalifikálva! - robajlott Agnes Flack, és a szeme lángot lövellt. - Ez a mitugrász nyerte a meccset.

Frederick Pilcher felsóhajtott.

- Hát legyen - mondta. - Legyen így.

- Hogyhogy legyen? Így van!

- Pontosan. Pontosan. Tökéletesen megértem. Elveszítettem a meccset. Legyen így.

És Frederick Pilcher megroskadt vállal elkullogott a bár irányába.

John Gooch nézte, ahogy távolodik, és olyan fortyogó düh öntötte el, hogy megszólalni sem tudott. Azt mondta magában: számíthatott volna ilyesmire. Frederick Pilcher, akiből kiveszett minden jóérzés és sportszerűség, csúnyán a falhoz állította. Megborzongott, amikor arra gondolt, milyen fekete lehet Frederick Pilcher lelke; a kétségbeesés rohamában azt kívánta, bárcsak neki jutott volna eszébe, hogy felveszi a földről a labdáját. Késő... Túl késő!

John Gooch számára egy pillanatig vörös köd takarta el a világot. Majd a köd eltisztult, és ő azt látta, hogy Agnes Flack furcsán, töprengő arccal nézi őt, és a szemében különös kifejezés tükröződik. Mögötte pedig, a klubház falának támaszkodva, kabátja alatt dagadozó izmokkal ott állt sötéten Sidney McMurdo, és hatalmas ujjaival apró darabokra tépkedett valamit, ami szabad szemmel egy darab ólomcsőnek látszott.

John Gooch nem habozott. Habár McMurdo nem a közelben álldogált, de így is tisztán látta, és ugyanilyen tisztán emlékezett a legutóbbi eszmecseréjük minden részletére. Tett egy lépést Agnes Flack felé, nyelt egyet-kettőt, és beszélni kezdett.

- Agnes - mondta rekedten -, valamit mondani akarok. Ó, Agnes, hát nem találtad ki, hogy...

- Pillanat - szólt közbe Agnes Flack. - Ha a kezemet akarod megkérni, állj le. Abból semmi sem lesz. Beteg ötlet.

- Beteg?

-Teljes totálisan. Elismerem, volt idő, amikor eljátszottam a gondolattal, hogy olyan emberhez megyek, akinek esze van, de azért mindennek van határa. Aki olyan pocsékul golfozik, mint te, ahhoz akkor se mennék, ha ő lenne az egyetlen férfi a világon. Sid-niii! - bömbölte a két tenyeréből formált tölcsérbe, amitől lenn a vizes-ároknál egy ideges golfozó helyből ugrott egy métert, és a lábai összegubancolódtak az ütővel.

- Igen?

- Mégis hozzád megyek!

- Hozzám?

- Igen, hozzád.

- Háromszoros hurrá! - bömbölte McMurdo.

Agnes Flack John Goochhoz fordult. Szemében bizonyos együttérzés tükröződött, hiszen ő is nő volt. Aránylag nagydarab, de akkor is nő.

- Sajnálom - mondta.

- Ne csinálj ügyet belőle - felelte John Gooch.

- Remélem, ez nem dönti romba az életedet.

- Nem, nem.

- Akkor is megmarad neked a művészeted.

- Tényleg, akkor is megmarad nekem a művészetem.

- Éppen dolgozol valamin? - érdeklődött Agnes Flack.

- Ma este fogok elkezdeni egy új novellát - felelte John Gooch. - Az lesz a címe: *Szabadulás a vesztőhelyről.*

VII.

Valami sziszeg

A Horgásztanyán összegyűlő kis körünkben úgy egy héten keresztül hiány támadt, mégpedig a legkomolyabb, ami egyáltalán előfordulhat. Mr. Mulliner széke maradt üresen, és mi valamennyien fájóan megszenvedtük a távollétét. Amikor nagy örömünkre visszatért, tudakozódásunk nyomán napvilágra került a tény, hogy Hertfordshire-ben járt, unokanővérét, Lady Wickhamet látogatta meg a történelmi időkben épült otthonában, Skeldings Hallban. Tájékoztatott bennünket arról is, hogy távozásakor a lady jó egészségben volt, de némiképp aggodalomban.

- A lánya, Roberta miatt - magyarázta Mr. Mulliner.

- Gyengécske a kisleány? - érdeklődtünk együttérzéssel.

- Ellenkezőleg. Fizikailag nagyon is stramm. Az unokanővéremet az aggasztja, hogy nem megy férjhez.

Egy tapintatlan Világos És Barna Keverve, aki újonc volt az ivóban, és így egyáltalán nem is illett volna megszólalnia, kibökte, hogy a csúnyácska lányok gyakran járnak így. A mai fiatalemberek, fejtegette, a külsőt túlságosan sokra tartják, és ahelyett, hogy türelemmel és bátran közelednének, hogy végül a nem eléggé tetszetős külső mögé hatolva érzékeljék a jóságos női szívet...

- Unokanővérem leánya, Roberta - szólt közbe Mr. Mulliner némi éllel - nem csúnyácska. Mint a Mulliner család összes nőtagja, legyen bármily távol a család fő ágától, rendkívüli szépség. És mégsem megy férjhez.

- Rejtély - mormogtuk.

- Olyan rejtély - szólt Mr. Mulliner -, amelyre sikerült fényt derítenem. Részem volt abban a kiváltságban, hogy látogatásom ideje alatt Roberta bizalmát élvezhettem, és ugyancsak szerencsém volt találkozni egy Algernon Crufts nevű fiatalemberrel, akit a jelek szerint még inkább a bizalmába avatott, és ugyanő egyszersmind baráti viszonyt ápol a férfinem néhány olyan képviselőjével is, akiknek

társaságában Roberta az utóbbi időben megfordult. Attól tartok, hogy mint oly sok jó kedélyű lány napjainkban, ő is hajlamos rosszul bánni a kérőivel. Ettől elbátortalanodnak, és szerintem erre van is okuk. Ez az Attwater nevű fiú például...

Mr. Mulliner elhallgatott, és kortyolgatta citromos whiskyjét. Úgy láttuk, elmerengett. Időnként, két kortyolgatás között, néha kuncogott is.

- Attwater? - érdeklődtünk.

- Igen, ez volt a neve.

- És mi történt vele?

- Ó, szeretnék meghallgatni a történetét? Hát hogyne, hogyne, semmi akadálya.

Finoman megkopogtatta az asztalt, csöndes elégedettséggel szemügyre vette újra teletöltött poharát, majd folytatta.

*

Miközben (mesélte Mr. Mulliner) Roland Moresby Attwater, a tehetséges ifjú esszéista és irodalomkritikus kinyitotta nagybátyja, Joseph ebédlőjének ajtaját, hogy előreengedje a hölgyeket, viselkedése nem mutatta külső jelét a dühnek, amely pedig ott fortyogott sárfoltos ingmelle mögött. Jól nevelt és magasan kulturált ember lévén tudta, hogyan kell maszkot viselnie. Keret nélküli csíptetője fölött a boltozatos homlok sima volt és ránctalan, a fogait is csak udvarias mosoly esetén mutatta meg. Pedig Roland Attwater torkig volt, sőt szemöldökig.

Először is, utálta ezeket a családi vacsorákat. Másodszor pedig, egész este várt az alkalomra, hogy magyarázatát adhassa a sáros ingmellnek, de mindenki néma tapintattal kezelte, ami őrjítő volt. Harmadszor: tudta, hogy bácsikája, Joseph csak arra vár, hogy a hölgyek eltávozzanak, és megint fel fogja hozni a témát, amitől ő fel fog bőszülni: Lucyt.

A társaság hölgytagjai, némi előzetes fészkelődés-mozgolódás után, akár a felriasztott tyúkok a baromfiudvarban, libasorban kivonultak - a nénikéje, Emily; Emily néni barátnője, Mrs. Hughes Higham; Emily néni titkárnője és társalkodónője, Miss Partlett; majd Emily néni fogadott leánya, Lucy. A legutóbbi volt a sereghajtó a távozók között. Szelíd

külsejű, szeplős leány volt, a szeme akár egy spánielé; ahogy Roland mellett elhaladt, gyors, szégyenlős pillantást vetett rá, amelyben nagyrabecsülés és hála tükröződött. Ilyesfajta tekintettel nézhette Ariadné Thészeuszt a Minotaurosszal folytatott csetepaté után; a tényeket nem ismerő, felületes szemlélő feltételezhette volna, hogy Roland nemcsak az ajtót tartotta nyitva előtte, hanem saját testi épsége kockáztatásával megmentette őt valami borzalmas csapástól.

Roland becsukta az ajtót, és visszatért az asztalhoz. Nagybátyja a keze ügyébe tolta a portóit, jelentőségteljesen köhintett, majd azonnal tüzet nyitott.

- Szerinted hogy nézett ki Lucy ma este, Roland?

A fiatalember megrándult, de az értelmiség fiatal tagjaira jellemző finom, udvarias lelkület nem hagyta cserben. Ahelyett, hogy a beszélőt főbe suhintotta volna a whiskys üveggel, halkan, jól nevelten válaszolt.

- Csodásan.

- Kedves lány.

- Nagyon.

- Jó természetű.

- Erősen.

- És olyan józan.

- Pontosan.

-Nagyon más, mint azok a bodorított, cigarettázó fiatal nőszemélyek, akikkel mostanság tele van a város.

- Határozottan.

- Az egyikhez éppen ma délelőtt volt szerencsém - mondta Joseph bácsi, és szigorúan összevonta szemöldökét a portói fölött. Sir Joseph Moresby hivatását tekintve a városi magisztrátus tagja volt. - Gyorshajtás volt a vád ellene. Ez az életformájuk.

- A lányok - érvelt Roland - már csak ilyenek.

- Nem! Amíg a Bosher Street-i rendőrbíróságon ülök, addig nem lesznek ilyenek - szögezte le a nagybátyja. - Hacsak nem akarnak öt font bírságot fizetni, és újra érvényesíttetni a vezetői jogosítványukat. - Elgondolkodva hörpintett. - Hallgass ide, Roland - bökte ki, mint akinek váratlanul eszébe ötlik egy új gondolat -, mi a csudáért nem veszed feleségül Lucyt?

- Hát, bácsikám...

- Neked is van egy kis pénzed, neki is van egy kis pénze. Ideális. Ráadásul lenne valaki, aki a gondodat viseli.

- Azt akarod mondani - kérdezte Roland, hidegen felvonva szemöldökét -, hogy nem vagyok képes gondoskodni magamról?

- Igen, azt. Az ördögbe is, ahogy elnézem, még arra is képtelen vagy, hogy rendesen felöltözz a vacsorához. Az inged össze van kenve sárral.

Roland régóta várt erre a végszóra, de nagyon is alkalmas pillanatban érkezett meg.

- Ha tényleg tudni akarod, mitől lett sáros az ingem, Joseph bácsi - jelentette ki csendes méltósággal -, hát úgy, hogy megmentettem egy ember életét.

- He? Mi? Hogy?

- Valaki elcsúszott a járdán, ahogy idefelé átjöttem a Grosvenor Square-en. Tudod, esett az eső, és én...

- Gyalog jöttél idáig?

- Igen. És épp amikor a Duke Street sarkára értem...

- Gyalog jöttél az esőben? Tessék! Lucy sosem hagyná, hogy ilyen ostobaságot csinálj.

- Már elindultam, amikor eleredt az eső.

- Lucy nem engedett volna elindulni.

- Érdekel a történetem, Joseph bácsi - szólt Roland mereven -, vagy menjünk fel, és térjünk nyugovóra?

- He? Hát hogyne érdekelne, édes fiam? Nagyon is érdekel. Hallani akarom az egészet, elejétől végig. Azt mondod, esett az eső, és ez az ember lecsúszott a járdáról. Aztán, gondolom, váratlanul arra jött egy kocsi, vagy egy taxi, vagy valami, te meg elrántottad az illetőt a veszélyes helyzetből. Igen, folytasd csak, fiam.

- Hogy érted, hogy folytassam? - mondta Roland dühösen. Úgy érezte magát, mint aki beszédet készül tartani, de a felkonferáló orvul kisajátítja a mondanivalója legjavát, és előre elmondja a bevezető szövegben. - Eny-nyi a történet.

- És ki volt az az ember? Elkérte a nevedet, a címedet?

- El.

- Helyes! Egyszer egy fiatalember nagyon hasonló dolgot csinált, mint amit te, aztán a fickóról kiderült, hogy milliomos, és ráhagyta az egész vagyonát. Emlékszem, olvastam erről.

- Gondolom, a *Családi Értesítőben,* nem?

- Ez a te embered milliomosnak nézett ki?

- Nem. Annak nézett ki, aki a valóságban: egy kisállat-kereskedés tulajdonosának a Seven Dials téren.

- Ó! - szólt Sir Joseph kissé kedveszegetten. - Hát ezt el kell mesélnem Lucynak - folytatta felderülve. - Rém izgatott lesz tőle. Pont az ilyen dolgok szoktak tetszeni a melegszívű lányoknak, mint amilyen ő is. Hallgass ide, Roland, miért nem veszed feleségül Lucyt?

Roland hirtelen döntésre jutott. Nem állt szándékában a lelke legtitkosabb álmait feltárni e csökönyös vén baldóver előtt, de nem látott más lehetőséget a leszerelésére. Felhajtott egy pohár portóit, és élesen a szemébe mondta.

- Joseph bácsi, én mást szeretek.

- Mi? Hogy? Kit?

- Ez persze szigorúan maradjon köztünk.

- Hát persze.

- A neve Wickham. Gondolom, a családot ismered. A hertfordshire-i Wickham família.

- A hertfordshire-i Wickham família! - Sir Joseph a szokásosnál is nagyobbat horkantott. - A Bosher Street-i Wickham família, ugye azt akarod mondani? Ha Roberta Wickham, akit emlegetsz, az a vörös hajú fruska, akit el kellene náspángolni és vacsora nélkül ágyba küldeni, akkor ő az, akit ma délelőtt megbírságoltam.

- Megbírságoltad! - Rolandnak elakadt a lélegzete. - Öt fontra - tette hozzá a nagybátyja önelégülten. -

- Bárcsak öt évet adhattam volna neki. Közellenség. Hol az ördögben ismerkedsz meg ilyen lányokkal?

- Valami táncos helyen. Megemlítettem neki, hogy aránylag elismert kritikus vagyok, mire ő elmondta, hogy a mamája regényeket ír. Nem sokkal ezután úgy esett, hogy kritikusi feladatként megkaptam Lady Wickham új könyvét, és a recenzióm... öööö... kedvező hangneme a jelek szerint némi örömet szerzett neki. - Roland hangja kissé

megremegett, arca enyhén elpirult. Csak ő tudta, mibe került neki elismerő szavakkal illetni azt a szörnyűséges irományt. - Meghívott Skeldingsbe, a házukba Hertfordshire-ben, a holnap kezdődő hétvégére.

- Küldj neki táviratot.

- És mit mondjak benne?

- Azt, hogy nem tudsz elmenni.

- Csakhogy én elmegyek. - írástudó számára kegyetlen feladat, hogy ha már eladta kritikusi lelkét, akkor bűnéért ne zsebelje be a jutalmat. - A világért ki nem hagynám.

- Ne légy bolond, fiacskám - mondta Sir Joseph. - Azóta ismerlek, amióta a világon vagy, jobban ismerlek, mit te saját magadat - és mondhatom, tökéletes őrültség, ha egy ilyen ember, mint te, akár csak álmodik is arról, hogy elvesz egy olyan lányt. Óránként hatvanöt kilométeres sebességgel száguldott végig a Piccadillyn. A rendőr minden centimétert igazolt. Te csöndes, józan fickó vagy, egy csöndes, józan lánnyal kellene egybekelned. Az ilyen férfit hívom én nyuszinak.

- Nyuszinak!

- A nyusziság sem szégyenbélyeg - békítette unokaöccsét Sir Joseph. - Nyuszi minden férfi, akiben megvan az értelem legcsekélyebb morzsája. Ez csak annyit jelent, hogy normális, egészséges életet szeretnél élni, nem az örömöket hajhászni, mint a... Mint a nem nyuszik. Kilépsz a szerepedből, fiam. Meg akarod változtatni a zoológiai fajt, amelyhez tartozol, márpedig azt nem lehet. Napjainkban a válások ötven százaléka abból fakad, hogy a nyuszik nem hajlandók elfogadni, hogy nyuszik, csak amikor már késő. A nyuszinak ez a természeti sajátossága.

- Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha csatlakozunk a hölgyekhez, Joseph bácsi - indítványozta Roland fagyosan. - Emily néni biztosan azon töri a fejét, hogy vajon hova tűntünk.

*

Roland a minden hősre jellemző, veleszületett szerénység ellenére is, amikor másnap belépett a klubjába, a bosszankodáshoz sokban hasonlító érzéssel tapasztalta, hogy a londoni sajtó egyöntetűen hallgat a tegnap esti életmentésről. Nem mintha az ember elvárna

bármiféle nyilvánosságot, ugye, vagy akár csak vágyna ilyesmire. De mégis, ha lett volna valahol akár csak egy kurta bekezdés, mondjuk, ilyesféle címmel, hogy „Az író lélekjelenléte" vagy „Kritikus pillanat a kritikus életében", az bizony nem ártott volna a Blenkinsop Kiadó által nemrég közrebocsátott, gondolatébresztő esszéket tartalmazó kis kötet fogyásának.

Pedig a fickó akkor meghatóan hálásnak mutatta magát.

Sáros kezével tapicskolta Roland ingét, és fogadkozott, hogy ezt a pillanatot sosem felejti el, amíg csak él. Aztán még annyi fáradságot sem vett, hogy elmenjen egy újság szerkesztőségébe.

Hát igen. Lenyelte csalódottságát meg egy könnyű ebédet, majd visszatért otthonába, ahol Bryce, az inasa akkor fejezte be a bőrönd becsomagolását.

- Csomagol? - kérdezte Roland. - Helyes. A zoknikat meghozták?

- Igen, uram.

- Helyes! - helyeselt Roland. Talált néhány különleges, finoman szenvedélyes bokazoknit a Burlington Arcade egyik üzletében; sokat remélt tőlük. Az asztalhoz lépett, s ekkor lett figyelmes egy ott heverő, nagy kartondobozra. - Hohó, ez meg micsoda?

- Egy férfi hozta nemrég, uram... Egy aránylag hanyag öltözetű személy. A kísérőlevelet a kandallópárkányra tettem, uram.

Roland a kandallóhoz lépett, némi finnyás undorral megszemlélte a piszkos borítékot, végül vigyázva kinyitotta.

- A dobozról azt a benyomást szereztem, uram - folytatta Bryce -, hogy valamilyen élőlényt tartalmaz. Úgy érzékeltem, mintha valami sziszegne benne.

- Szentséges egek! - kiáltott fel Roland, és a levélre meredt.

- Uram?

- Ez egy kígyó. Egy kígyót küldött nekem ez az őrült. Hát ilyet még...

A bejárati ajtó felől érkező erőteljes csengetés szakította félbe. Bryce felkelt a bőröndről, és hangtalanul elsuhant. Roland továbbra is a nem kívánt ajándékra meredt, bosszúsan ráncolva homlokát.

- Miss Wickham, uram - jelentette be Bryce az ajtóból.

A ruganyos léptekkel besiető látogató rendkívüli szépségű fiatal leány volt. Olyan benyomást keltett, mintha egy különlegesen jóképű iskolás fiú felvette volna a nővére ruháját.

- Á! - szólalt meg felcsillanó szemmel a bőrönd láttán. - Jó, hogy már itt tartasz, nemsokára indulunk. Leviszlek a kocsimmal. - Nyughatatlanul járt-kelt a szobában.

- Hohó! - mondta, amikor odaért a dobozhoz. - Hát ez meg mi lehet? - Próbaképpen megrázta. - Hékás, ebben mozog valami.

- Igen, egy...

- Roland - vágott közbe Miss Wickham néhány további kísérlet után -, a helyzet azonnali tényfeltárást követel. Ebben a dobozban teljes bizonyossággal egy élő organizmus foglal helyet. Ha megrázom, egész határozottan sziszeg.

- Semmi baj. Csak egy kígyó az.

- Egy kígyó!

- Teljesen ártalmatlan - biztosította Roland a lányt sietve. - Ezt határozottan kijelentette az őrült. Nem mintha számítana, mert úgyis nyomban visszaküldöm, felbontatlanul.

Miss Wickham izgatott örömmel sikkantott fel.

- Ki az, aki kígyót küld neked?

Roland visszafogottan köhintett.

- Az történt, hogy tegnap este... öööö... megmentettem valakinek az életét. Épp a Duke Street sarkánál jártam...

- Hát nem elképesztő? - tűnődött el Miss Wickham. - Itt vagyok már ennyi évesen, és még sosem jutott eszembe, hogy szerezzek egy kígyót.

- ...amikor egy ember...

Pedig pont ez az, amit minden fiatal lánynak tartania kellene.

- ...megcsúszott a járdán...

- Óriási lehetőségek rejlenek egy kígyóban. A vendéglői vacsoránál például milyen remekül veszi ki magát. Pottyantsd az asztalra a leves után, és a társaság kedvence leszel.

Roland, bár roppant szerelmét semmi meg nem ingathatta, futó ingerültséget észlelt önmagán.

- Megmondom Bryce-nak, hogy vigye vissza a fickónak - jelentette ki, félbehagyva a történetet mint teljes kudarcot.

- Vigye vissza? - hökkent meg Miss Wickham. - De Roland, ez őrült pazarlás! Adódnak alkalmak az ember életében, amikor az információ, hogy hol lehet kígyót szerezni, többet jelent, mint ami szóval kifejezhető. - Felkapta a fejét. - Figyelj! Nem azt mondtad egyszer, hogy az a Sir Joseph Hogyishívják... tudod, az a bíró... Hogy ő a nagybátyád? Tegnap öt ficcsre megbírságolt, pedig éppen csak vánszorogtam a Piccadillyn. Meg kellene tanítani kesztyűbe dudálni. Jegyezze meg, hogy nem zaklathatja gátlástalanul az ártatlanokat. Mondok én valamit. Hívd meg ebédre, és rejtsd ezt az izét a szalvétája alá. Attól majd gondolkodóba esik.

- Azt már nem! - kiáltotta Roland, és hevesen megrázkódott.

- Roland! A kedvemért!

- Nem, tényleg nem!

- És még te mondtad tucatszor is, hogy a világon bármit megtennél értem! - Elgondolkodott. - Akkor legalább azt engedd meg, hogy spárgát kössek rá, és kilógassam az ablakon a legközelebbi öreg néni orra elé, aki erre jön.

- Ne, ne, légy szíves! Vissza kell küldenem a pasinak. Miss Wickham láthatólag elégedetlen volt, de úgy látszott, elfogadja a vereséget.

- Hát jó, ha te minden apróságot megtagadsz tőlem... De meg kell mondanom, ezzel elszalasztod életed legnagyobb röhögéseit. Hanyagul és gondatlanul elhajítod. Bryce hol van? Gondolom, földhözragadt dolgokkal foglalkozik a konyhában. Megyek, átadom neki a dobozt, addig te szíjazd be a bőröndöt. Ideje indulnunk, különben nem érünk oda teaidőre.

- Inkább odaadom én.

- Ne, majd én.

- Ne fáradj vele.

- Nem fáradság - mondta Miss Wickham kedvesen.

*

Ebben a világban, amint arra rengeteg bölcs és számos filozófus sokféle módon rámutatott, a csalódásoktól irtózó ember részéről sokkal okosabb, ha nem él túlságosan nagy várakozásokkal az örömöt

ígérő élményeket illetően. Roland Attwater azt remélte, nagyon élvezetes lesz az utazás Skeldings Hallig, de amikor a kocsi átfúrta magát a londoni forgalom sűrűjén, és kiért a nyílt országútra, rá kellett ébrednie, hogy a körülmények nem élvezetre valók. Miss Wickham láthatólag nem vallotta a modern lányok viszolygását a szülői háztól. Ő a lehető leghamarabb oda akart érni. Roland úgy érezte, attól a pillanattól fogva, amikor High Barnetet maguk mögött hagyták, egészen addig, hogy csikorogva fékeztek Skeldings Hall kapuja előtt, a kis kétüléses kocsi csak néhányszor érintette Hertfordshire talaját.

Ám amint kiszálltak, Roberta Wickham bizonyos elégedetlenségnek adott hangot a teljesítményével kapcsolatban.

- Negyvenhárom perc - mondta az órájára nézve, és összevonta szemöldökét. - Tudok ennél jobbat is.

- Tényleg? - nyelt nagyot Roland. - Tudsz jobbat?

- De akkor is, teára ideértünk. Gyere be, bemutatlak a mamának. Ez úgy hangzik, mint egy elfeledett mozgalom a múltból: Ismerd meg anyámat.

Roland megismerte az anyát. Ez a kifejezés azonban túlságosan szerény és mértéktartó, nem fest valódi képet arról, ami történt. Nemcsak hogy megismerte az anyát: az anya lerohanta és bekebelezte őt. Lady Wickhamet, a népszerű írónőt (akiről R. Moresby Attwater az *Új Figyelő* hasábjain azt írta: „Egyedülállóan friss hangot üt meg") boldoggá tette a vendég. Rolandot maga mellé rántotta, és attól kezdve oly sok egyedülállóan friss hangot ütött meg, hogy a fiatalember képtelen volt elszabadulni, amíg el nem jött az idő, hogy átöltözzék a vacsorához. Még akkor is tartott az elképesztő szóáradat a könyveiről, amelyekről Roland volt szíves kedvező szavakkal megemlékezni, amikor megkondult a gong.

- Már ilyen késő van? - lepődött meg az írónő, és elengedte Rolandot, aki azt hitte, hogy már sokkal később van. - Majd vacsora után folytatjuk a beszélgetést. Tudja, hol a szobája? Nem? Nem baj, Claude majd megmutatja. Claude, megtenné, hogy elkalauzolja Mr. Attwatert? A szobája ugyanannak a folyosónak a végén van, ahol az öné. Igaz is, ugye önök még nem ismerik egymást? Sir Claude Lynn - Mr. Attwater.

A két férfi meghajolt, de Roland meghajlásából hiányzott a szívélyesség, amit pedig oly szívesen lát az ember, ha a vendéglátója bemutatja egy másik vendégnek. A kínokat, amelyeket Roland az utóbbi két órában elszenvedett, csak kisebb részben okozta Lady Wickham szóáradata, habár az is fájdalmasan érintette - sokkal inkább ennek a Lynn nevű fickónak a látványa, akárki legyen is, ahogy egy távoli sarokban kisajátította Bobbie Wickham társaságát. Sir Claude tarkójának, ahogy Miss Wickham felé hajolt, volt valami kibírhatatlanul elbirtokló jellege. Olyan ember tarkója volt ez, aki sokkal bizalmasabb és odaadóbb, mint amilyet a féltékeny vetélytárs látni szeret.

A közelkép, amely most a szeme elé tárult, mit sem segített Roland nyugtalanságának enyhítése érdekében. A férfi jóképű volt, émelyítően jóképű, épp az a fajta sötét, méltóságteljes, határozott jókép, amely a befolyásolható lányokat vonzani szokta. Valójában a méltóságtelj volt az, ami annyira nyomasztotta Rolandot. Sir Claude Lynn higgadt és fensőbbséges tekintetében volt valami, amitől az ember azt érezte, hogy London társadalmának legaljához tartozik, és a nadrágja ki van térdesedve.

- Hallatlanul kellemes ember - suttogta Lady Wickham, amikor Sir Claude az ajtóhoz lépett, hogy kinyissa Bobbie előtt. - Magának elárulom, hogy róla mintáztam Mauleverer kapitány alakját *A vér szava* című regényemben. Igen ősi, hatalmas vagyonnal rendelkező családból származik. Nagyszerűen játssza a pólót. Meg a teniszt. És a golfot. Elsőrangú céllövő. East Bittlesham képviselője, és mindenhol azt hallani, hogy a kormányba is bármikor bekerülhet.

- Tényleg? - kérdezte Roland hidegen.

Lady Wickham vacsora után a dolgozószobájában ült - előtte nyomatékkal kijelentette, hogy Rolandnak sokkal inkább kedvére való lesz egy csöndes beszélgetés az irodalom szentélyében, mint a sekélyes szórakozás, amit másutt folytatnak mások -, és határozottan az volt a benyomása, mintha Roland kissé szórakozott lenne. Senki sem igyekezhetett volna jobban, hogy elszórakoztassa, mint ő. Felolvasott neki hét fejezetet az új regényből, amelyen dolgozott, és bő részletességgel elmondta a hátralévő részek cselekményét is, de valahogy mégsem volt minden rendben. Észrevette, hogy a fiatalember

újonnan felvett szokásként a haját tépkedi, és egyszer éles, fuldokló kiáltást is hallatott, amitől Lady Wickham összerezzent. Kezdett csalódni a vendégében, nem is bánta, hogy az egyszer csak kimentette magát.

- Bocsánat - mondta elgyötörten Roland -, nem bánná, ha most kimennék, és megkeresném Miss Wickhamet? Van... Van... Valamit meg akarok kérdezni tőle.

- Menjen csak - felelte Lady Wickham, minden kedvesség nélkül. - Talán a biliárdszobában találja meg. Mondott valami olyasmit, hogy játszik egy partit Claude-dal. Sir Claude nagyszerűen biliárdozik. Majdnem mint egy hivatásos.

Bobbie nem volt a biliárdszobában, de Sir Claude igen; karambolokat gyakorolt méltóságteljesen, és sohasem hibázott. Roland belépésére felnézett, mint az érdeklődés szobra.

- Miss Wickham? - kérdezte. - Már egy órája elment. Azt hiszem, lefeküdt.

Egy pillanatig enyhe rosszallással végigmérte a piruló Roland elegánsnak nem mondható alakját, majd folytatta a karambolok gyakorlását. Roland, habár változatlanul nyomasztotta az, amivel kapcsolatban Miss Wickham tanácsáért és együttérzéséért szeretett volna folyamodni, úgy érezte, ezt el kell napolnia reggelig. Addig pedig, gondolta, ha a ház asszonya elő nem ugrik a dolgozószobából, és túszul nem ejti, maga is nyugovóra tér.

Éppen odaért a folyosóra, ahol menedéke várta, amikor egy résnyire nyitott ajtó feltárult, és Bobbie jelent meg tengerzöld hálóingben, amelynek láttán Rolandnak meg kellett kapaszkodnia a falban, mert a szíve ugrott egy nagyot.

- Ó, hát itt vagy - mondta a lány szemrehányóan. - Hol voltál ennyi ideig?

- Az anyukád...

- Igen, gondoltam, hogy így lesz - szólt Miss Wickham megértően. - Csak Sidneyt akartam elmesélni.

- Sidneyt? Nem Claude-ot akartál mondani?

- Nem, Sidneyt. A kígyót. Vacsora után benéztem a szobádba, hogy megvan-e minden, amire szükséged lehet, és észrevettem a dobozt az éjjeliszekrényen.

- Egész este téged próbáltalak utolérni, hogy megkérdezzem, mit lehet csinálni vele - fakadt ki Roland lázas izgalomban. - Azt hittem, megőrülök, amikor megláttam azt a pokoli tárgyat. Hogy lehetett Bryce annyira hülye, hogy betegye az autóba?

- Biztosan félreértett - felelte Bobbie, és mogyoróbarna szemében gyermekien tiszta fény ragyogott. - Szerintem amikor azt mondtam, hogy „Ezt vigye a boltba", azt úgy értette, hogy „Ezt vigye a kocsiba". De az a lényeg, ezt akartam közölni: nincs semmi baj.

- Nincs semmi baj?

- Nincs. Ezért vártam meg ébren, amíg feljössz. Arra gondoltam, amikor belépsz a szobádba, és meglátod, hogy a doboz nyitva van, talán aggódni kezdesz.

- Nyitva van!?

- Igen. De nincs semmi baj. Én nyitottam ki.

- Ó, de hát... figyelj, ezt... Ezt nem kellett volna. Az a kígyó most szanaszét mászkálhat a házban.

- Ó, dehogy... Mondom, hogy nincs baj. Tudom, hogy hol van.

- Akkor jó.

- Persze hogy jó. Betettem Claude ágyába.

Roland Attwater olyan kétségbeesetten tépett a hajába, mintha Lady Wickham új regényének hatodik fejezetét hallgatta volna.

- Hogy mit... mit... mit csináltál?

- Betettem Claude ágyába.

Roland kis hörgő hangot hallatott, mint egy nagyon öreg ló valahol a messze távolban.

- Betetted Claude ágyába!

- Betettem Claude ágyába.

- De... de... de miért?

- Miért ne? - vetette fel Miss Wickham a logikus ellenérvet.

- De... Ó, szentséges ég!

- Aggaszt valami? - érdeklődött Miss Wickham együttérzéssel.

- Halálra fog rémülni tőle.

- Jót fog tenni neki. Olvastam egy cikket erről az esti újságban. Tudtad, hogy az ijedség fokozza a pajzsmirigy, az agyalapi mirigy és a mellékvese kiválasztását? Hát... pedig fokozza. Feldobja az embert, tudod? Természetes serkentő. Amikor Claude hozzáér a lábával Sidneyhez, az olyan lesz neki, mint egy tengerparti üdülés. De most már tényleg elhunyok. Irány a diáklányos arcbőr. Jóccakát.

*

A szobájába kóvályodván Roland percek múlva is az ágy szélén ült, és gondolataiba mélyedt. Egy ízben úgy tűnt, tépelődése kedvező fordulatot vesz. Ez akkor volt, amikor eszébe ötlött a gondolat, hogy talán túlbecsülte Sir Claude vonzerejét. Úgy érezte, egy lány nem lehet nagyon erősen egy férfi hatása alatt, ha tüstént kígyókkal rakja tele az illető ágyát, amint elköszönt tőle.

Egy pillanatig, amíg e lélekvidámító gondolatot dédelgette, Roland érzékeny ajka körül játszadozott valami, ami távolról mosolyra emlékeztetett. Azután egy másik gondolat elűzte a mosolyt - az a felismerés, hogy jóllehet a Sir Claude ágyába való kígyócsempészés széles, általános elve minden elismerést megérdemel, de az adott helyzetben van egy komoly hibája, éspedig az, hogy ezt a konkrét kígyót nagyon könnyű visszakövetni a forrásáig. A komornyik, vagy bárki más, aki a poggyászt a szobájába szállította, bizonyára emlékezni fog rá, hogy felvitt egy titokzatos dobozt is. Lehet, hogy a doboz vivés közben még sziszegett is, és a dolog talán máris közbeszéd tárgya a személyzeti traktusban. A lelepleződés gyakorlatilag biztosra vehető.

Roland felpattant az ágyról. Csak egy dolgot tehet, de azt most azonnal kell megtennie. Be kell lopóznia Sir Claude szobájába, hogy visszaszerezze az eltulajdonított kisállatot. Az ajtóhoz osont, és fülelt. A legkisebb nesz sem zavarta meg a ház csendjét. Roland kisurrant a folyosóra.

Pontosan ugyanebben a pillanatban Sir Claude Lynn, megunva a karambolokat, fölvette zakóját, visszatámasztotta a dákót az állványra, és kilépett a biliárdszobából.

*

Ha egy dolog van a világon, amit vagy gyorsan kell végrehajtani, vagy sehogy, az nem más, mint az ember saját kígyójának eltávolítása

egy aránylag idegen ember ágyából. Roland azonban a hófehér ágytakaró fölött megállva mégis tétovázott. Egész életében iszonyodott a csúszó és mászó dolgoktól. A magániskolában, ahova járt, a többi fiú békákat ajnározott, és gilisztákkal került baráti viszonyba, ő viszont arra sem bírta rávenni magát, hogy fehér egereket tartson. Elszörnyedt a gondolattól, hogy puszta kézzel benyúljon a takaró alá, és tapogatva próbáljon megtalálni, egy olyan, köztudomásúlag csúszékony, mászékony és ráadásul sziszegékeny dolgot, mint Sidney. És miközben ott tétovázott, közeledő lépések zaja hangzott fel odakint, a folyosón.

Roland természeténél fogva nem volt nagyon leleményes fiatalember, de egy gyerek is tudta volna, mi a teendő az előállt válsághelyzetben. Egy nagy szekrény állt a szoba túlsó végében, és az ajtaja hívogatóan nyitva volt. Oly fürgén szaladt oda, hogy ebben a bácsikája, Joseph újabb meggyőző bizonyítékát találta volna a nyusziságának. Elérte a szekrényt, bevágódott, és sikerült elrejtőznie a ruhák mögött, amikor Sir Claude belépett a szobába.

*

Némi sovány vigaszt jelentett Roland számára - márpedig akkor éppen szüksége volt minden vigaszra, a legsoványabbra is -, hogy rengeteg hely volt a szekrényben. És ami még jobb, tekintve, hogy az ajtót becsukni már nem maradt ideje: odabent zakók, felöltők, esőkabátok és nadrágok függtek főúri bőségben. Sir Claude Lynn szemlátomást olyan ember volt, aki vidéki udvarházakban való vendégeskedésre gazdag ruhatárat visz magával; ez piperkőcizmusra vall, amit Roland megvetett, de ezúttal maga sem szerette volna másként. Befészkelte magát a sűrűbe, és egy ballonkabát meg egy golfnadrág között kikandikált. Különös csend szállt le, és ő kíváncsi lett, vajon a szoba lakója mit csinál magában.

Először nem is látta meg, de kissé balra hajolva sikerült megfigyelői pozíciót felvennie, és rájött, hogy az eltelt idő alatt Sir Claude szinte minden ruháját levetette, most pedig a nyitott ablak előtt állt, és tornagyakorlatokat végzett.

A látvány nem a szemérmesség miatt okozott komoly megrázkódtatást Rolandnak. Azért rándult össze görcsösen, mert a

fickó rémületes látványt nyújtott öltözetlenül. Odalent, az elegáns férfiak estélyi ruházatában Sir Claude Lynn kisportoltnak és katonásnak hatott, de a megjelenésében semmi sem készítette fel Rolandot erre az itt látható izomkolosszusra. Előző méretének kétszeresét mutatta most, mintha a korlátozó ruhadarabok eltávolítása arra késztette volna, hogy minden irányban kidudorodjon. Amikor tüdejét teleszívta, a mellkasa olyan lett, mint egy hordó. És bár Roland az adott körülmények között minden más hasonlatot szívesebben vett volna, csak egy dologhoz lehetett hasonlítani ezeket a duzzadó izmokat. Olyanok voltak, mint a kígyók, és semmi más, csakis a kígyók. Mozgolódtak, tekergőztek a bőre alatt, éppen úgy, ahogy valószínűleg e percben Sidney is mozgolódott, tekergőzött a takaró alatt.

Rövidre fogva: minden ember közül éppen Sir Claude Lynn volt az, akinek hálószobájában a legkevésbé szeretett volna rajtakapva lenni olyan körülmények között, amelyek igen könnyen fizikai erőszakhoz is vezethettek. Roland pedig, őt megpillantván, oly hevesen rezzent össze, hogy egy vállfa, amely épp a pöcök legvégén billegett, ettől eget-földet rázó dörejjel lezuhant.

Ezután egy pillanatig teljes csönd lett, majd a nadrágot, amely mögött rejtezett, elrántották előle, benyúlt egy óriási kéz, mint egy borzalmas tengeri szörny csápja, megmarkolta a haját, úgy, hogy fájt, és húzni kezdte.

- Aúúú - mondta Roland, és kibújt a szekrényből, mint szög a zsákból.

A szeméremérzet, amihez Roland, maga is szemérmes természetű lévén, elsőként gratulált volna, a szoba lakóját arra késztette, hogy sebtében felöltözködjék az elkövetkező társalgáshoz: egy kábító hatású mályvaszínű pizsamába bújt. Roland soha életében nem látott még ilyen színhatást; a pizsama rikítása rejtelmes módon tovább növelte zavarát. Ennélfogva ahelyett, hogy nyomban mentegetőzésbe és magyarázkodásba kezdett volna, csak állt tátott szájjal, és arckifejezése, ha hozzávesszük azt a körülményt is, hogy szétvált a fürtbe kondorult haja, s élére állt minden szál külön, egyetlen, magyarázattal szolgálható feltevést sugallt Sir Claude-nak. Eszébe jutott: Rolandnak már akkor is ilyen kancsi volt a tekintete, amikor

belépett a biliárdszobába. Arra is emlékezett, hogy Roland vacsora után eltűnt, nem csatlakozott a társasághoz a szalonban. Nyilvánvaló, hogy a fickó órákon át a ház egy rejtett zugában ivott, mint a gödény.

- Kifelé! - mondta kurtán, undorodó arccal karon ragadta Rolandot, és határozottan az ajtó felé terelte. Sir Claude Lynn absztinens volt, iszonyodott attól, ha mások túlzásba vitték az ivást. - Menjen, aludja ki. Remélem, megtalálja a szobáját. Ennek a folyosónak a végén van, ha netán elfelejtette volna.

- De hallgasson ide...

-Fel nem foghatom, hogy egy ember, aki aránylag rendes neveltetésben részesült, hogy képes ennyire elállatiasodni.

- Figyeljen már!

- Ne ordítson! - reccsent rá Sir Claude szigorúan. - Az ég szerelmére, ember, fel akarja lármázni az egész házat? Ha még egyszer ki meri nyitni a száját, én felmorzsolom apró darabokra.

Roland a folyosón találta magát, bámulta a csukott ajtót. Még ott állt mozdulatlanul, amikor az ajtó felpattant, és kihajolt rajta Sir Claude mályvába burkolt felső fele.

- Aztán nem ám kornyikálni a folyosón! - szögezte le Sir Claude szigorúan, majd eltűnt.

Kissé nehéz volt eldöntenie, mitévő legyen. Sir Claude alvást javasolt, de tanácsa aligha lett volna a gyakorlatban véghez vihető. Másfelől viszont abból sem lehetett semmi haszonra szert tenni, ha továbbra is ott lebzsel a folyosón. Roland lassú, vontatott léptekkel közeledett a szobája felé, és már éppen odaért, amikor az éjszaka csendjét velőtrázó ordítás szaggatta szét; a következő pillanatban az ajtón, amelyet csak az imént hagyott maga mögött, kivágódott egy nagydarab, mályvaszínű tömeg. Roland tehetetlenül bámult még, amikor fülsiketítő erővel felharsant egy kiáltás.

- Puskát! - hangoztatta Sir Claude. - Segítség! Puskát ide! Valaki hozzon már egy puskát!

Kétség nem maradt afelől, hogy szervezetében a pajzsmirigy, az agyalapi mirigy és a mellékvese kiválasztása már-már a fájdalom szintjére fokozódott.

Csak a legmodernebb, legszabadabb szellemű udvarházakban fordulhat elő, hogy ilyesmi történik, de nem kelt feltűnést. A folyosó oly gyorsan telt meg emberekkel, hogy Rolandnak úgy tűnt, mintha a szőnyeg alól is pongyolás figurák pattantak volna elő. A megjelentek között jelen volt Lady Wickham kékben, a leánya, Roberta zöldben, három férfi vendég fürdőköntösben, az alkomorna hajcsavarókban, valamint Simmons, a komornyik makulátlan délutáni öltönyben. Mindannyian az iránt érdeklődtek, hogy mi történt, de mivel Lady Wickham átható hangja elnyomta a többiekét, Sir Claude hozzá fordult, hogy előadja az eseményeket.

- Kígyó? - kérdezte Lady Wickham érdeklődéssel.

- Kígyó.

- Az ágyában?

- Az ágyamban.

-Roppantul szokatlan - mondta Lady Wickham kissé elkedvetlenedve.

Sir Claude nyugtalan tekintete a folyosót pásztázta, és fölfedezte az árnyékok közt megbúvó Rolandot. Oly hirtelen mutatott rá kinyújtott ujjával, hogy vendéglátója csak fürge lábmunkával tudta elkerülni a komoly ütést.

- Ez az az ember! - kiáltotta Sir Claude.

A már amúgy is zilált Lady Wickham erre már igazán bosszús lett.

- De kedves Claude - jegyezte meg némi éllel -, határozza el magát. Egy perccel ezelőtt azt mondta, egy kígyó volt a szobájában, most pedig azt mondja, hogy egy ember. Különben is: nem ismeri meg Mr. Attwatert? Mit keresett volna az ön szobájában?

- Megmondom, mit keresett ott. Ő tette azt az átkozott kígyót az ágyamba. Ott találtam a fickót.

- Ott találta? Az ágyában?

- A szekrényemben. Ott bujkált. Én húztam ki onnan.

Minden szem Roland felé fordult. Ő viszont esdeklő, könyörgő tekintetét Roberta Wickham arcára függesztette. A legnemesebb lovagi elveket vallotta, semmi sem vehette volna rá, hogy elárulja a leányt, de világos volt: ez az a pillanat, amikor Robertának tudnia kell

előlépni, és magyarázatot adni, hogy tisztázza egy ártatlan ember nevét.

Túlságosan sokat remélt. Miss Wickham gyönyörű szemében bájos megdöbbenés tükröződött, de ugyaneny-nyire gyönyörű ajka nem nyílt szóra.

- De hát Mr. Attwaternek nincs kígyója - érvelt Lady Wickham. - Ő közismert irodalmár. Márpedig közismert irodalmárok - hangsúlyozta az általánosan elfogadott tényt - nem visznek magukkal kígyót, amikor vendégségbe mennek.

Új hang szólalt meg az eszmecserében.

- Bocsánatát kérem, Lady Wickham. Simmons hangja volt: komoly és tisztelettudó. - Bocsánatát kérem, Lady Wickham, de tudomásom szerint Mr. Attwaternek valóban volt egy kígyó a birtokában. Thomas, aki a poggyászát felvitte a szobájába, említést tett egy kartondobozról, amely megfigyelése szerint valamilyen élőlényt tartalmazott.

Roland hiába igyekezett visszahúzódni, ismét a tekintetek kereszttüzébe került. Félreérthetetlen volt: a gyülekezet egyöntetű véleménye szerint rajta a sor, hogy megszólaljon. Hozzá azonban hűtlen lettek a szavak. Egy ideje már hátrálni kezdett, és most, hogy tett még egy lépést hátrafelé, szobájának ajtógombja a hátához nyomódott. Mintha a gomb arra akarta volna figyelmeztetni, hogy az ajtón túl menedék várja.

Nem állt ellen a sugallatnak. Egyetlen gyors, lendületes mozdulattal megfordult, a szobájában termett, és becsapta az ajtót maga mögött.

Kintről, a folyosóról izgatott hangok szűrődtek be. A szavakat nem értette meg, de a téma egyértelműnek tetszett. Később csend lett.

Roland az ágyán ült, és maga elé bámult. Transzban volt, amelyből az ajtón felhangzó kopogás riasztotta fel.

- Ki az? - kiáltotta, és felpattant.

Tekintete űzöttnek hatott. Felkészült rá, hogy drágán adja az életét.

- Én vagyok, uram. Simmons.

- Mit akar?

Az ajtó néhány ujjnyira kinyílt, a résen benyúlt egy kéz, amely ezüst tálcát tartott. A tálcán valami tekergőzött, mozgolódott és sziszegett.

- A kígyaja, uram - szólt Simmons hangja.

*

Roland Attwater úgy vélte: most már joga van ahhoz, hogy az éjszaka hátralevő részét nyugalomban tölthesse. Érezte: odakint az ellenséges erők ellőtték utolsó patronjukat. Az ágyán ült, és mélyen elmerült összefüggéstelen gondolataiban. Időnként az istállók fölötti óra elütött egy-egy negyedet, de ő nem mozdult. Majd később úgy tűnt neki, hogy valami neszez a csöndben - erőtlen kis kopogtatás volt, mintha egy nagyon fiatal harkály tenné éppen első önálló kísérleteit a szakmában. Már egy ideje tartott ez a hangicsálás, amikor rájött, mit is hall valójában. Valaki finoman zörgetett a szobája ajtaján.

Vannak olyan alkalmak, amikor a legjámborabb ember is felbőszül; Roland Attwater szemében is, amikor az ajtóhoz ment és felrántotta, fenyegető tűz parázslott. Annyira harcias volt a hangulata, hogy amikor kinézett, és Roberta Wickham alakját pillantotta meg, ugyanabban a tengerzöld hálóingben, a parázs még mindig nem hunyt ki. Sötéten, ádázul meredt a lányra.

- Gondoltam, jobb lesz, ha átjövök, és beszélek veled - suttogta Miss Wickham.

- Tényleg? - így Roland.

- Meg akartam magyarázni.

- Megmagyarázni!

- Hát - mondta Miss Wickham -, talán te nem érzed úgy, hogy magyarázattal tartozom, de szerintem szükség van rá. Igen, szerintem kell ez. Tudod, az történt, hogy Claude megkérte a kezemet.

- Mire te kígyót tettél az ágyába? Mi sem természetesebb.

- Hát, tudod, ő olyan ijesztően tökéletes és hibátlan és választékos és... Ó, hiszen magad is láttad, tudod jól, miről beszélek. Irtózatosan lenyűgöző volt, na, ide akartam kilyukadni... én meg úgy éreztem, hogy ha igazán emberinek, kevésbé méltóságteljesnek látnám... Csak egyszer... Ha lehetne... érted, amit mondok?

- A kísérlet pedig, gondolom, sikeres volt.

Miss Wickham megbillegette lábujjacskáit a papucsban.

- Ahogy vesszük. Feleségül nem megyek hozzá, ha erre gondolsz.

- Azt hittem - mondta Roland hidegen -, hogy Sir Claude viselkedése volt annyira... mondjuk: emberi, hogy még a te magas igényeidet is kielégítette.

Miss Wickham kuncogott, ahogy felidézte a jelenetet.

- A frász jött rá, mi? De hát akkor sem.

- Megkérdezhetem, miért?

- A pizsama miatt - jelentette ki Miss Wickham határozottan. - Abban a pillanatban, amikor megláttam, azt mondtam magamban: „Ebből frigy nem lesz!" Hát nem. Túl sokat tudok már az életről ahhoz, hogy derűlátó legyek azzal a férfival kapcsolatban, aki mályvaszínű pizsamát vesz fel. - Hajadonilag elábrándozott egy darabig. Amikor újra megszólalt, az incidens új szempontját fogalmazta meg. - Sajnos attól félek, a mama eléggé megharagudott rád, Roland.

- Ezzel megleptél.

- Annyi baj legyen. Majd a következő regényének jól ellátod a baját.

- Ezt már elhatároztam - ismerte be Roland komoran, mert eszébe jutott, mennyit szenvedett az új regény elsőtől hetedik fejezete miatt a dolgozószobában.

- Addig viszont jobb, ha egyelőre nem kerülsz a szeme elé. Tudod, szerintem az lenne a legjobb megoldás, ha még ma éjjel búcsú nélkül elutaznál. Van egy nagyon jó tejszállító vonat, azzal hat negyvenötre Londonban lehetsz.

- Mikor indul?

- Három tizenötkor.

- Elérem - mondta Roland.

Csend lett. Roberta Wickham egy lépéssel közelebb húzódott.

- Roland - szólt halkan -, drága vagy, hogy nem árultál el. Ezt nagyon méltányolom.

- Ugyan, szóra sem érdemes.

- Szörnyű botrány lett volna belőle. Lehet, hogy a mama még az autómat is elvette volna.

- Felháborító.

- Jó lenne hamar újra látni egymást, Roland. A jövő héten fölmegyek Londonba. Meghívsz ebédre? Utána elüldögélhetnénk a Kensington

parkban, vagy valahol, ahol nyugalom van. Roland rezzenéstelenül nézett a szemébe.

- Majd jelentkezem - mondta.

*

Sir Joseph Moresby korán szokott reggelizni. Az óra mutatói nyolc óra öt percet mutattak, amikor ruganyos léptekkel, reményekkel telve belépett az ebédlőbe. Érzékszervei azt újságolták, hogy az ajtó mögött vese-pástétom és szalonna található. Meglepetésére ezeken kívül ott találta unokaöccsét, Rolandot is. A fiatalember nyughatatlanul járkált fel-alá a szőnyegen. Megviseltnek látszott, mint aki rosszul aludt, és a szeme a peremén körben mindenütt piros volt.

- Roland! - kiáltotta Sir Joseph. - Irgalmas ég! Mit keresel itt? Mégsem utaztál Skeldingsbe?

- De igen - felelte Roland furcsa, színtelen hangon.

- Hát akkor?

- Joseph bácsi - bökte ki Roland -, emlékszel, miről beszéltünk a vacsoránál? Szerinted Lucy tényleg igent mondana, ha feleségül kérném?

- Mi az, hogy! Fiacskám, az a lány évek óta szerelmes beléd!

- Fölkelt már?

- Nem. Kilencig nem jön le reggelizni.

- Megvárom.

Sir Joseph megragadta a kezét.

- Roland, édes fiam... - kezdte.

De Roland nem volt olyan hangulatban, hogy szónoklatokat hallgasson végig.

- Joseph bácsi - vetette fel -, nem bánnád, ha én is harapnék valamit, amíg megreggelizel?

- Drága fiam, hát már hogy bánnám?

- Akkor légy kedves, szólj nekik, hogy süssenek nekem is két-három tojást, meg egy kis szalonnát. Addig megkóstolom ezt a vesét.

Kilenc óra múlt tíz perccel, amikor Sir Joseph belépett a társalgóba. Arra számított, hogy üres lesz, de meglátta, hogy az ablak melletti nagy fotelt unokaöccse, Roland foglalja el. Kényelmesen hátradőlt, az olyan

ember testtartásával, akivel jól bánik a világ. Mellette Lucy ült a padlón, és tekintetét imádattal a fiatalember arcára függesztette.

- Igen, igen - sóhajtotta a lány. - Milyen bámulatos. Mondd tovább, szívem.

Sir Joseph lábujjhegyen, észrevétlenül kiosont. Amikor csöndesen becsukta az ajtót, már Roland beszélt.

- Nos - ennyit hallott még Sir Joseph -, esni kezdett az eső, tudod, és éppen a Duke Street sarkára értem...

VIII.

Anyai örömök

- Azután jött - mondta Mr. Mulliner - Dudley Finch esete.

Érdeklődve megszemlélte poharát, megállapította, hogy kétharmad részben tele van, és azon nyomban rátért a történetre, amelynek hőse a kuzinjának leánya, Roberta.

- Dudley Finchet abban a helyzetben mutatom be önöknek - mondta Mr. Mulliner -, amikor a Claridge's szálló előcsarnokában ül, és egy kiéhezett ember üveges tekintetével az óráját nézi. A mutatók két óra öt percet jeleznek, márpedig Roberta Wickham azt ígérte, pontban egy óra harminckor idejön, hogy együtt ebédeljenek. Dudley Finch nagyot sóhajt kínjában, és valami halvány neheztelés érzése fogja el. Szentségtörés lenne azt gondolni, hogy ennek az angyali lánynak bármi hibája lehet, de nem tagadható - mondja magában -, hogy ez a hajlama, miszerint etetés előtt megváratja az embert, igencsak olyan, mintha hiba lenne az amúgy tökéletes jellemrajzban. Dudley Finch feláll a fotelből, az ajtóhoz vonszolja a koplalástól csonttá soványodott porhüvelyét, és kibóklászik a Brook Streetre, hogy az úton nézegessen fel és alá, ahogy a tyúk szaladgál.

Ahogy ott állt a gyér napsütésben (mesélte Mr. Mulliner), Dudley Finch különösképpen lenyűgöző látványt nyújtott. Szabászatilag minden tekintetben maga volt az abszolút tökély. Brillantinozott hajától a csillogó cipőjéig, őzbarna kamáslijától az etoni nyakkendőig a legszigorúbb kritikus sem talált volna rajta kivetnivalót. Az ember, ha látta, úgy gondolhatta, ha ilyen figurák ebédelnek a Claridge's éttermében, akkor Claridge nagyon szerencsés.

Az arra siető puha kalapos, izgatott fiatalembert mégsem az elismerés késztette megtorpanásra, hanem a meglepetés. Tágra nyílt szemmel meredt Dudleyra.

- Atyaég! - kiáltott fel. - Azt hittem, úton vagy Ausztrália felé.

- Nem - felelte Dudley Finch -, nem vagyok úton Ausztrália felé. - Sima homloka ráncba szaladt. - Rolie, öregem - tette hozzá -, nem

kellene Londonban ilyen kalappal mászkálnod. - Roland Attwater az unokatestvére volt, márpedig az ember nem szívesen látja a rokonait olyan külsővel grasszálni a városban, mintha a macska hozta volna be őket valahonnan. - Ráadásul a nyakkendőd nem megy a zoknidhoz.

Szánakozva ingatta a fejét. Roland irodalmár volt, és ami még rosszabb, egy gyatra iskolában tanult - Dudley úgy emlékezett, valami Harrow vagy mi a neve; de akkor is, lehetne több érzéke az élet fontos dolgaihoz.

- Ne foglalkozz a kalapommal - mondta Roland. - Miért nem vagy úton Ausztrália felé?

- Ó, azzal semmi gond. Broadhurst kapott egy táviratot, csak tizenötödikén utazik.

Roland Attwater megkönnyebbült. A család komolyabb gondolkodású tagjaival egyetértésben ő is őszintén aggódott kuzinja jövőjéért. Ezzel kapcsolatban egy ideig bizonyos nézeteltérés, némi súrlódás volt tapasztalható a két, élesen szemben álló vélemény között. A család azt akarta, hogy Dudley csatlakozzék John bácsikája vállalatához a Cityben, míglen Dudley azt kívánta volna, hogy egy nagylelkű emberbarát nyomjon oda neki pár száz ficcset, amivel elindíthatna egy új táncos klubot. Akkor sikerült kompromisszumra jutni, amikor váratlanul megérkezett Ausztráliából Dudley keresztapja, Mr. Sampson Broadhurst, aki felajánlotta, hogy magával viszi a fiatalembert, és megtanítja juhot tenyészteni. Szerencsére Dudley lelkes olvasója volt az olyan regényeknek, amelyekben mindenki, aki kivándorol Ausztráliába, automatikusan óriási vagyonra tesz szert, és az egészet a főszereplőre hagyja, ezért egy családi tanácsülésen hivatalosan is bejelentette, Ausztráliát egészében véve aránylag normális ötletnek tartja, és a maga részéről nincs kifogása az ellen, hogy tegyen ott egy próbát.

- Hála az égnek - mondta Roland. - Azt hittem, az utolsó pillanatban kihátráltál az utazásból.

Dudley mosolygott.

- Fura, hogy pont ezt mondod, öregem. Vagyis hogy hát micsoda véletlen. Mert pont ez az, amit már majdnem elhatároztam.

- Micsoda?

- Ahogy mondom. Az a helyzet, Rollie - ismerte be Dudley bizalmasan -, hogy megismertem a legcsodálatosabb lányt a világon. Ha eszembe jut, hogy tizenötödikén elhúzom innen a csíkot, és attól kezdve rengeteg mérföldnyi víz lesz közöttünk, üvölteni szeretnék, mint a kutya. Nagy kedvem volna hagyni, hogy az öreg egyedül utazzon vissza, hadd maradjak én a szülőföldemen.

- Ez felháborító! Almodban se jusson eszedbe...

- A legcsodálatosabb lány. Egyébként neked is ismerősöd. Roberta Wickham a neve. Megengedi, hogy Bobbie-nak szólítsam. Ő a leg...

Hirtelen elhallgatott. Szeme Roland háta mögött pillantott meg valamit, és az elragadtatás szent tüze lobbant fel benne. Ajka ragyogó mosolyra húzódott.

- Halihó! - kiáltotta.

Roland hátrafordult. Egy lány kelt át éppen az úton: karcsú, fiús alkatú, ragyogóan vörös, bodros hajú teremtés. Könnyed, hányaveti léptekkel közeledett, az olyan lányok vidám gondtalanságával, akik negyven percet késnek az ebédről, de ez egyáltalán nem érdekli őket.

- Halihó! - kurjantotta Mr. Finch. - Hollári a hó!

A lány odaért, hetykén, mosolyogva.

- Ugye nem késtem? - szólalt meg.

- Nem annyira - turbékolta a szerelemtől megittasult Dudley. - Kicsit sem. Én is csak most értem ide.

- Akkor jó - mosolygott Miss Wickham. - Te hogy vagy, Roland?

- Nagyon jól, köszönöm - felelte Roland Attwater mereven.

- Azt hallottam, hogy gratulálhatok neked, ugye?

- Mihez? - kérdezte Dudley értetlenül.

- Hát az eljegyzéséhez.

- Á, vagy úgy - mondta Dudley. Tudott róla, hogy a kuzinja a közelmúltban eljegyezte magát Lucy Moresbyval, és gyakran el is tűnődött azon, milyen lelketlenségre vall, hogy valaki, aki ismeri az isteni Robertát, alacsonyabb színvonalú női személlyel járjon jegyben. Végül annak számlájára írta a dolgot, hogy Roland Harrowba járt iskolába.

- Remélem, nagyon boldogok lesztek.

- Köszönöm - felelte Roland tartózkodóan. - Hát, mennem kell. Szervusztok. Örülök, hogy találkoztunk.

Eltávozott a Grosvenor Square irányába. Viselkedését Dudley különösnek ítélte.

- Nem egy nyájas gyerek ez a Rollie - jegyezte meg, már az étterem asztala mellett. - Nem vetted észre, milyen hirtelen lépett le?

Miss Wickham sóhajtott.

- Sajnos azt hiszem, Roland nem bír engem.

- Nem bír téged? - Dudley lenyelt egy burgonyát, amelyről nyugodtabb pillanataiban meg tudta volna állapítani, hogy legalább negyven fok a hőmérséklete, vagyis túl forró ahhoz, hogy elfogyasszák. - Nem bír téged? - ismételte könnybe lábadt szemmel. - Akkor egy idióta.

-Régebben országos cimborák voltunk - mondta Roberta szomorúan. - De a kígyóügy óta...

- Miféle kígyóügy?

-Rolandnak volt egy kígyója, és amikor lejött egy víkendre Hertfordshire-be, én elvittem a kígyót is. Aztán elrejtettem egy fickó ágyában, a mama meg azt hitte, hogy Roland csinálta, ezért a hajnali tejesvonattal kellett elszöknie. Félek, hogy azóta sem bocsátott meg nekem.

- De hát mi mást tehettél volna? - kérdezte Dudley kedvesen. - Úgy értem: ha a fickónak van egy kígyója, hát még szép, hogy beteszed egy másik fickó ágyába.

Pont ezt gondoltam én is.

- Azt akartam mondani: csak őrült ritkán lehet kígyóhoz hozzájutni. Ha sikerül, senkitől se lehet elvárni, hogy hagyja kárba veszni.

- Pontosan. De Roland ezt nem látta be. Sőt, ha már erről van szó - folytatta Miss Wickham -, a mama sem.

- Figyelj - szólt közbe Dudley -, erről jut eszembe. Szeretnék megismerkedni anyukáddal.

- Hát ma este éppen hozzá megyek. Gyere el te is.

- Várj, ez komoly? Szabad ezt?

- Hát persze.

- Csak így váratlanul, mégis... Szerinted nem?

- Ó, azzal nem lesz gond. Küldök neki egy táviratot. Nagyon fog örülni, hogy megismer.

- Biztos vagy benne?

- Hát persze. Rémesen örülni fog.

- Hát az remek. Nagyon köszönöm.

- Elviszlek kocsival.

Dudley meghökkent. Csinos, ifjú arcán némiképp megcsappant az öröm. Volt már tapasztalata Miss Wickham autóvezetési stílusát illetően, és fél tucatszor halt szörnyet a rendkívül rövid idő alatt, amíg a leány fél mérföldet megtett a forgalomban.

- Ha neked mindegy - mondta bátortalanul -, azt hiszem, inkább vonattal megyek.

- Ahogy gondolod. A legjobb járat hat tizenötkor indul. Azzal vacsorára pont odaérsz.

- Hat tizenöt? Rendben. Persze a Liverpool Street-i pályaudvarról, igaz? Elég egy bőrönd, gondolom. Remek. Mondd, biztos, hogy a mamád nem fog tolakodónak tartani?

- Persze hogy nem. Borzasztóan fog örülni neked.

- Szuper! - örvendezett Dudley.

A hat-tizenötös vonat aznap este már éppen indult a Liverpool Street-i pályaudvarról, amikor Dudley bedobta a bőröndöt és önmagát a kupéba. Idefelé eléggé oktalan módon betért volt a Parazita klubba egy gyors frissítőre, és a bárban érdekes vitába keveredett két klub-taggal. Éppen csak annyi ideje maradt, hogy kirohanjon a ruhatárba, felkapja a bőröndjét, és száguldjon a vasúthoz. Szerencsére kiváló taxist sikerült kifognia, úgyhogy végül is ideért, kissé kifulladva a peronon végzett rövidtávfutástól, de minden egyéb tekintetben abszolút kifogástalanul. Hátradőlt a párnázott ülésen, és átadta magát gondolatainak.

Előbb Bobbie-ra gondolt, majd hamarosan az anyjáról való meditáció felé kanyarodott. Úgy érezte: ha minden jól megy, ez a jelenleg még ismeretlen anya a sors akaratából fontos szereplőjévé válhat az életének. Az ő színe elé kell majd járulnia, miután Bobbie, arcát szégyenlősen Dudley mellényébe rejtve, elrebegte, hogy a megismerkedésük első percétől csak őt szereti.

- Lady Wickham - fogja majd mondani. - Nem, nem is Lady Wickham... Mama!

Igen, kétségkívül így kell majd kezdenie. Utána pedig már sima az ügy. Feltéve, természetesen, hogy az anya a jobbfajta anyákok közé tartozik, és kezdettől elfogadja őt. Megpróbálta elképzelni Lady Wickhamet, és ki is alakította egy szelíd, kedves arcú, a középkorúság vége felé járó asszony képzeletbeli portréját, amikor a vonat megállt egy állomáson, és Dudley a peron egyik lámpájára írt névre vetett szerencsés pillantással megállapította, hogy itt kell leszállnia.

Úgy húsz perc múlva megszabadították a bőröndjétől, és bekísérték egy helyiségbe, amely valamiféle dolgozószobának nézett ki.

- Megérkezett az úr, milady - harsogta a komornyik, majd visszavonult.

Fura módja a jóképű vendég bejelentésének, gondolta Dudley, de sok ideje nem volt a fejében forgatni a dolgot, mert az íróasztal mögül fenséges alak emelkedett fel, akinek láttán a fiatalember szíve kihagyott egy ütemet. Annyira elevenre sikerült megalkotnia a kedves arcú asszony ábrándképét, hogy a vendéglátója a maga valóságos alakjában úgy hatott, mint egy bölcsőjében elcserélt gyerek.

A szépség, mint azt találóan megjegyezte valaki, jobbára a szemlélő tekintetében van, és azonnal leszögezhetjük, hogy Lady Wickham egyáltalán nem volt Dudley szépségideálja. Ő jobban szerette az olyan női szempárt, amely sokkal kevésbé emlékeztet egy furdancs és egy röntgenkészülék keverékére, és állban is a lágyabb vonalút kedvelte, amely nem hasonlít ennyire egy harcba lendülő csatahajóra. Lehet, hogy Bobbie anyja valóban borzasztóan örült neki, amint azt a leány előrevetítette, de látható jelét ennek nem adta. És akkor hirtelen hatalmas hullámban rátört a felismerés, hogy a kockás öltöny, amelyet oly nagy gonddal választott ki, túlságosan csiricsáré. A szabónál, sőt a Parazita klubban is tetszetősnek, vidámnak hatott, de úgy érezte, itt, ebben a komor dolgozószobában úgy néz ki benne, mint egy kóbor bukméker.

- Sokat késett - szólt Lady Wickham.

- Késtem? - álmélkodott Dudley. Úgy érzékelte volt, hogy a vonat többé-kevésbé fürge tempóban halad.

-Már kora délutánra vártam. De talán hozott magával villanófény-készüléket.

- Villanófény-készüléket?

- Nem hozott villanófény-készüléket?

Dudley a fejét rázta. Büszke volt arra, hogy szaktekintélynek számít abban a témában, mit vigyen magával a fiatal vendég, ha vidéki udvarházban vendégeskedik, de ez még számára is újdonság volt.

- Nem - ismerte be -, villanófény-készüléket nem hoztam.

- Akkor hogy - kérdezte Lady Wickham némileg felpaprikázva - képzeli, hogy ilyen késő este felvételeket készít rólam?

- Á! - szólt Dudley bizonytalanul. - Kezdem kapiskálni, mire gondol, persze. Az bizony bajos lenne.

Lady Wickham, úgy tűnt, valamelyest beletörődik.

- Nos, jó, majd holnap leküldhetnek valakit.

- Az biztos - derült fel Dudley.

- Addig is... Ez az, ahol dolgozom.

- Ne, tényleg?

- Igen. Minden könyvemet ennél az asztalnál írtam.

- Nahát, nézze meg az ember - felelte Dudley. Eszébe jutott: Bobbie egyszer említett valami olyasmit, hogy az anyja regényeket ír.

- Az ihletet azonban javarészt a kertből merítem. Általában a rózsakertből. Reggelente ott szeretek üldögélni és gondolkodni.

- És lehet-e - helyeselt Dudley behízelgően - bármi annál kedvesebb?

A ház úrnője furcsállva nézett rá. Kezdett eluralkodni rajta az érzés, hogy valami nincs rendjén.

- A *Milady Budoárjá*tól jött? - kérdezte váratlanul.

- Honnan tetszik mondani, még egyszer, ha szabadna? - dadogta Dudley.

- Magát küldte a szerkesztő a *Milady Budoárjá*tól, hogy interjút készítsen velem?

Dudley erre már tudta a választ.

- Nem - jelentette ki.

- Nem? - visszhangozta Lady Wickham.

- A leghatározottabban nemleges - szögezte le Dudley.

- Akkor - tette fel a kérdést Lady Wickham - ki maga?

- A nevem Dudley Finch.

- És minek - érdeklődött a háziasszony Dudley néhai nagyanyjára oly mértékben emlékeztető modorban, hogy a fiatalember lábujjai ökölbe szorultak a cipőben - köszönhetem a megtiszteltetést, hogy felkeresett?

Dudley pislogott.

- Hát, én azt hittem, hogy már mindent tudni tetszik erről.

- Egyáltalán semmit sem tudok erről.

- Bobbie nem küldött táviratot?

- Nem. Valamint azt sem tudom, hogy ki az a Bobbie.

- Mármint Miss Wickham, akarom mondani. A kegyed lánya, Roberta. Ő biztatott fel, hogy zúduljak le ide a hétvégére, és megígérte, hogy előreküld egy táviratot, hogy egyengesse az utamat, hogy úgy mondjam. Ó, azért ez egy kissé meredek. Hát elfelejtette?

Dudleyt aznap már másodszor környékezte meg az a kellemetlen érzés, hogy imádottja nem maradéktalanul tökéletes. Mármint, gondolta, nem jó, ha egy lány meghív egy fickót az anyjához vendégségbe, aztán elfelejt táviratot küldeni, hogy felvilágosítsa az öreglányt. Vagyis hogy ezt azért nem kellene, gondolta. Szóval, izé, ez tényleg hanyagság, na.

- Ó - szólt Lady Wickham -, ön tehát a lányom barátja?

- Feltétlenül.

- Értem. És Roberta hol van?

- Ő kocsival dönget idáig.

Lady Wickham ciccentett.

- Roberta hovatovább elviselhetetlenül felelőtlen - jegyezte meg.

- Izé, tetszik tudni - mondta Dudley kínban -, ha útban vagyok, akkor csak tessék szólni, és máris süvítek a helybeli fogadóba. Hogy mondjam, nem akarnék én tolakodni.

- Szó sincs róla, Mr...

- Finch.

- Szó sincs róla, Mr. Finch. Örömömre szolgál - felelte Lady Wickham, és olyan arcot vágott, mintha Dudley egy kivételesen undorító hazátlan csiga lenne, amely a rózsakertben zavarja meg a

gondolkodásban -, hogy el tudott jönni hozzánk. - Csöngetett. - Simmons - mondta, amikor a komornyik belépett. - Melyik szobába vitette Mr. Finch poggyászát?

- A kék hálóba, mi lady.

- Akkor talán vezesse oda. Bizonyára át akar öltözni. A vacsora - tette hozzá, Dudley felé fordulva - nyolc órakor lesz.

- Vettem! - nyugtázta Dudley. Ekkorra kissé megkönnyebbült már. Félelmetes egy szipirtyó ez a szipirtyó, de ő bízott benne, hogy megenyhül majd, ha meglátja a ragyogó estélyi öltözéket vendégének alakján simulni. Tudta, hogy minden az estélyi öltözéken állhat vagy bukhat. Londonban akad jó néhány szabó, akik mind képesek egy darab dupla széles szövetet felszabdalni és ilyen-amolyan formára összevarrni, de csak egyetlenegy akad, aki képes úgy megalkotni az estélyi öltözéket, hogy az összeolvad viselőjével, és gyönyörű látványt nyújt, akár a nyári hajnalhasadás. Ez a szabó volt az, aki Dudley támogatását élvezte. Igen, Dudley a kék hálóba lépve úgy gondolta, mintegy húsz perc múlva a Nyugati Boszorkának szeme és szája egyaránt el fog állni.

Egy röpke pillanatig, amíg fel nem kapcsolta a lámpát, halványan látta a tökéletes öltönyt az ágyra kiterítve; olyan érzéssel nyomta meg a kapcsolót, mint amikor a vándor hosszú út után végre hazatér.

A szobát fény öntötte el, Dudley csak állt és pislogott.

De akárhogy pislogott, a szeme elé táruló szörnyű látvány a legcsekélyebb mértékben sem volt hajlandó megváltozni. Az ágyon nem az ő estélyi viselete feküdt kiterítve, hanem a legborzalmasabb ruházat, amit valaha látott. Hiú reménnyel pislogott még néhányat, majd előrebotorkált. Nézte az ocsmány holmikat, és a szíve jéggé dermedt kebelében. Balról jobbra a következők hevertek előtte: egy pár rövid, fehér zokni, egy óriási, előre megkötött, karmazsinvörös csokornyakkendő, egy kombináció matrózblúzból és trikóból, egy kék bársony térdnadrág, végül pedig - Dudley szemében ez tette az egészet olyan reménytelenül szomorúvá - egy aprócska matrózsapka, széles kék szalaggal, amelyen nagy fehér betűkkel e felirat állt: Nejárjo Naszád.

A padlón egy pár pántos-csatos barna cipő állt, a méretét tekintve bőven mért negyvenhat és feles lehetett.

Dudley a csengőhöz ugrott. Egy inas mutatkozott meg.

- Uram? - szólt az inas.

- Ez meg itt - harsogta Dudley - micsoda?

- Ezt találtam a bőröndjében, uram.

- De hol van az estélyi öltönyöm?

- A bőröndben estélyi öltözék nem volt, uram.

Dudley egyszerre megvilágosodott. Most jött rá, hogy a Parazitában az a vita a másik két taggal a jelmezek témájában zajlott. A két pasas este jelmezbálba készült, és az egyik Dudleyhoz fordult támogatásért a másikkal szemben, abbeli véleményét remélve alátámaszthatni, miszerint az efféle rendezvényeken az ésszel élő ember biztonságra törekszik, és Pierrot-nak öltözik. A másik pasas ezzel szemben kijelentette, hogy inkább találják holtan az árokban, mint hogy ilyen fantáziátlan jelmezt öltsön magára. Ő bezzeg, közölte, kisfiúnak fog öltözni, mire Dudley, mint most sajgó szívvel visszaidézte, gúnyosan nevetve megjósolta, hogy akkor ritka hülyén fog kinézni. Ezután pedig elrohant, és felkapta a másik pasas bőröndjét, mert összetévesztette a magáéval.

- Nézze meg - mutatta Dudley -, ebben mégsem mehetek le vacsorázni!.

- Nem, uram? - kérdezte az inas, de minden emberi érdeklődés vagy együttérzés nélkül.

- Úgyhogy sipirc, le az öreglányhoz, vagyis hát - helyesbített Dudley, és összeszedte magát -, megkérem, keresse fel Lady Wickhamet, és közölje vele: Mr. Finch teljes tisztelettel tudatja, hogy estélyi öltözékét a legmélyebb sajnálatára elveszítette, ezért kénytelen lesz abban a ruhában megjelenni a vacsorán, ami most is rajta van.

- Igenis, uram.

- Várjon! - Szörnyű gondolat ütött szöget Dudley fejébe. - Mondja csak, ugye magunkban leszünk? Úgy értem: ugye senki más nincs meghívva a vacsorára?

- De igen, uram - felelte az inas vidoran. - Számos vendégre számítunk, uram.

Egy tartás nélküli, demoralizált Dudley volt az, aki negyedóra múlva bevánszorgott az ebédlőbe. Ellentétben mindazzal, amit a filozófusok hangoztatnak, a tiszta lelkiismeret nem elegendő ahhoz, hogy az ember az élet minden viszontagságában derűs lélekkel viselje magát. Dudley jó neveltetésben részesült; az adott helyzet, hogy idegen háznál élénk mintás, kockás öltönyben kénytelen vacsorázni, akkora bűntudatba sodorta, hogy hiába is próbálta volna túltenni rajta magát.

Annál is inkább fonák helyzetbe került, mert normális körülmények között fensőbbségesen lefitymálta volna a társaság többi férfitagja által viselt silány minőségű ruházatot. A vele szemben ülő férfi bal kabátujját csúnya ránc éktelenítette el. A rózsaszín ruhás leány mellett helyet foglaló férfinak lehet, hogy jó szíve volt, de a mellényt, amelyben tartotta, úgy egy mérfölddel elszabták. Ami pedig a Lady Wickham melletti másik fickó nyakkendőjét illeti, hát az a szó mélyebb értelmében egyáltalán nem is volt nyakkendő, inkább szégyenletes balfogás, így viszont irigységtől sajgó szívvel méregette ezeket az ágrólszakadtakat.

Csak keveset evett. Étvágya rendszerint a legjobbak közé tartozott, sok regényt marasztalt már el azért, mert a hős a történet szerint megízleletlenül tolta el magától az ennivalót. Egészen ma estig úgy vélte, ez a mutatvány nem lehetséges. De ahogy egyik fogás követte a másikat, ő egyre azon kapta magát, hogy gyakorlatilag nem érdekli az étkezés. Csak azt szerette volna, hogy minél hamarabb vége legyen, és ő elbujdoshasson a bánatával. Kétségkívül készültek valamiféle vigasságra a szalonban vacsora után, de az Dudley Finch részvételében nem reménykedhetett. Dudley Finchet a kék háló csendes magánya várta.

Ott üldögélt vagy két óra elteltével is, amikor eszébe ötlött valami, amit Roberta mondott: az, hogy Roland Attwater a tejesvonattal utazott el. Akkor alig fordított figyelmet a megjegyzésre, de most mind erősebben jelentkezett tudatában a meggyőződés, hogy ez a tejesvonat egyszer még nagy stratégiai jelentőségre tesz szert az életében. Ez a borzadályos ház épp abba a fajtába tartozott, ahonnan az ember természetes reakciója tejesvonaton elmenekülni; helyénvalónak érezte, hogy felkészüljön erre.

Újra csöngetett.

- Uram? - szólt az inas.

- Mondja - érdeklődött Dudley -, mikor indul a tejesvonat?

- A tejesvonat, uram?

- Igen. Tudja: az a vonat, amelyik a tejet viszi.

- Tejet óhajt, uram?

- Nem! - Dudley leküzdötte a vágyat, hogy leüsse ezt az embert valamelyik negyvenhat és feles méretű cipővel. - Csak azt óhajtom tudni, hogy reggel hánykor indul innen a tejesvonat, arra az esetre, ha... izé... ha váratlanul el kellene távoznom, hogy úgy mondjam.

- Megtudakolom, uram.

Az inas lement a személyzeti traktusba, nagy hírek hozójaként.

- Erre varrjatok gombot - jelentette ki az inas.

- Mi történt, Thomas? - kérdezte atyailag Simmons, a komornyik.

- Az a fickó, az a Nagy Hogyishíjják - kezdte Thomas, mert mostanra már ezen az érzelemdús becenéven emlegette Dudleyt a személyzeti fertály -, el akar utazni a tejesvonattal!

- Micsoda? - Simmons, amilyen köpcös volt, olyan fürgén pattant fel ültéből. Az ő arcán nem tükröződött alárendeltjének kaján vigyora. - Késedelem nélkül tájékoztatnom kell a miladyt.

Az utolsó vacsoravendég is eltávozott, Lady Wickham már készülődött a jól megérdemelt ágynyugalomra, amikor Simmons belépett hozzá, komoran és gondterhelten.

- Válthatnék néhány szót kegyeddel, milady?

- Mondja csak, Simmons.

- Vehetem a bátorságot megérdeklődni, milady, hogy ez a... hm... ez a tweedruhás fiatalember az ön személyes ismerőse?

Lady Wickham meghökkent. Nem vallott Simmonsra, hogy besétál, és a vendégekről kérdezősködik, Lady Wickham pár pillanatig érzett bizonyos késztetést, hogy ezt meg is mondja neki, de valami azt súgta, ha ezt tenné, érdekes információtól fosztaná meg magát.

- Azt mondta, hogy Miss Roberta barátja, Simmons - válaszolta kegyesen.

- Azt mondta! - ismételte a komornyik, és nem lehetett nem észrevenni a baljós csengést a hangjában.

- Mit akar ezzel, Simmons?

- Bocsánatát kérem, milady, de meggyőződésem, hogy ez a személy bűnös szándékkal tartózkodik itt. Thomas jelentette, hogy a bőröndje egy teljes álruhát tartalmazott.

- Álruhát? Miféle álruhát?

- Thomas ezt nem ismertette részleteiben, milady, de úgy értettem, hogy ifjúsági jellegű volt. Legutóbb pedig, asszonyom, ez az ember az iránt tudakozódott, hogy mikor indul a tejesvonat.

- A tejesvonat!

Thomas arról is beszámolt, milady, hogy az emberünk láthatóan megrendült, amikor megtudta, hogy ma estére vacsoravendégek érkeznek. Ha engem kérdez, milady, eredeti szándéka az volt, hogy közvetlenül a vacsora után gyorsan begyűjti a zsákmányt, hogy úgy mondjam, és a kilenc-ötvenhetessel elszökik. A vendégek jelenléte ebben megakadályozta, ezért most úgy tervezi, a hajnali órákban szedi össze, amit tud, és a tejesvonattal old kereket.

- Simmons!

- Részemről ez a véleményem, milady.

- Magasságos ég! Ez az alak közölte velem, hogy Miss Roberta azt ígérte, ma este ő is itt lesz. De nem jött el!

- Álca volt, milady. A bizalom felkeltésére.

- Simmons - jelentette ki Lady Wickham, felnőve a válsághelyzethez, ahogy az a hozzá hasonló erős asszonyokhoz illik -, őrködjék egész éjszaka!

- Puskával, milady! - kiáltott fel a komornyik, egy sportember lelkesedésével.

- Úgy van, puskával. És ha meghallja, hogy ólálkodik, azonnal jöjjön, és ébresszen fel.

- Igenis, milady.

- De persze maradjon nagyon csöndben.

- Akár egy kisegér, milady - ígérte Simmons.

*

Dudley ezalatt a kék háló menedékében már jó ideje azon bánkódott - percről percre mind jobban -, hogy a gondjai miatt odalent, az ebédlőben olyan mértéktartóan bánt az étellel. A kék háló

békéje lecsillapította idegrendszerét, és a nyugalom meghozta a felismerést: azt, hogy bődületesen éhes. A sors egész nap boszorkányos módon megakadályozta, hogy a szükséges mennyiségű fehérjét és szénhidrátot magához vegye. Már akkor éhes volt, amikor Bobbie-ra várt a Claridge's előcsarnokában, de amikor a lány megjelent, a szerelem elterelte a figyelmét az étlapról, így csak egy igen könnyű ebédet költött el. Azóta pedig semmit, csupán azt a néhány falatot, amit sikerült nagy erőfeszítéssel magába erőltetnie a vacsoraasztalnál.

Megnézte óráját. Későbbre járt, mint gondolta. Rég elmúlt az az időpont, amikor még csöngethetett volna, hogy kérjen néhány szendvicset. Most már nem tehetné akkor sem, ha jogállása ebben az elátkozott házban a szendvics iránti igényét igazolná.

Az ágyra dobta magát, és megpróbált elaludni. Az inastól úgy értesült, a tejesvonat három óra tizenötkor indul, és ő szilárdan elhatározta, hogy felszáll rá. Minél hamarabb kijut innen, annál jobb. Addig viszont harapnivalóra sóvárgott. Akármire. Belső szervei mind talpon voltak, és hangosan követelőztek táplálékért.

Pár perc múlva a szobájában feszülten várakozó Lady Wickham az ajtón felhangzó kopogtatásból tudta, hogy itt az idő.

- Igen? - suttogta, nesztelenül elfordítva az ajtógombot, és kidugta fejét a folyosóra.

- Az emberünk, milady - lehelte Simmons a sötétben.

- Ólálkodik?

- Úgy van, milady.

Dudley Finch kényszerű vendéglátója karakán, határozott asszony volt. Kislánykorától hozzászokott a vadászathoz és a vidéki arisztokrácia egyéb, kemény sportjaihoz. És bár a betörők üldözésében mostanáig nem szerzett tapasztalatot, annak is aggály nélkül nézett elébe. Intett a komornyiknak, hogy kövesse, szorosabbra húzta magán a pongyolát, és végiglépdelt a folyosón.

Zörejek sokasága kalauzolta céljához. Dudley útja a szobájától az ebédlőig, amelynek tálalószekrényében gyümölcsöket és kekszet remélt találhatni, távolról sem volt csendes. Egyszer átesett egy széken, később pedig, amikor a háziasszony és szárnysegéde elindult

lefelé a lépcsőn, összeütközött egy széles paravánnal, és felborította. Éppen azzal bajlódott, hogy kiszabadítsa a lábát, amellyel véletlenül átszakította ezt az alkalmatosságot, amikor fentről halkan megszólalt egy hang.

- Látja már, Simmons?

- Igen, milady. Halványan, de a szükséges mértékben.

- Akkor hát, ha egy lépést is tesz, lőjön.

- Igenis, milady.

Dudley egy rántással kiszabadította lábát, és halálra váltan bámult felfelé.

- Vigyázat! - hebegte. - Csak én vagyok itt, tudják! - A hallt lámpafény árasztotta el.

- Csak én vagyok! - ismételte Dudley lázasan. A komornyik kezében lévő, hatalmas fegyver láttán fájdalmas szintre emelkedett a testhőmérséklete.

- Mit - kérdezte Lady Wickham hidegen - keres itt, Mr. Finch?

Dudleyt egyszeriben letaglózta a tudat, hogy helyzete mennyire kényes. Olyan fiatalember lévén, aki illendő módon tiszteli a konvenciókat, most is észlelte, hogy rendkívül körültekintően kell eljárnia. Rájött: tapintatlanság lenne a vendég részéről, akinek kedvéért a háziasszony alig néhány órával ezelőtt bőséges lakomát rendezett, ha most kijelentené, hogy éppen ételért teszi tűvé a házat, mert sarkallja az éhség. Egy pillanatig csak állt, és a szája szélét nyalogatta, azután rátalált az ihlet.

- Az a helyzet - kezdte -, hogy nem tudok elaludni.

- Talán - vélte Lady Wickham - több esélye lenne rá, ha ágyba feküdne. Az a szándéka, hogy egész éjjel a házban fog kóborolni?

- Nem, nem, dehogyis. Csak ugye nem tudtam aludni, és... öööö... arra gondoltam, hogy lejövök, és körülnézek, hátha találok valami olvasnivalót, tudják.

- Ó, könyvet szeretne?

- Úgy van. Pontosan úgy. Könyvet. Dióhéjba tetszett foglalni.

- Megmutatom a könyvtárat.

Lady Wickham súlyosan elítélte ezt a gazfickót, aki idegen házakba hatol be csellel és fosztogatási szándékkal, de szigorát most kissé

enyhítette, hogy megpendült az irodalom húrja. Ő maga fáradhatatlanul írt, és örömet szerzett neki, ha művét olvasóhoz juttathatja, légyen bár a legaljasabb az az olvasó. A könyvtárba kalauzolta Dudleyt, felkapcsolta a világítást, és tétovázás nélkül a kandalló mellett felülről a harmadik polc felé indult. Kiválasztott egyet a színes borítójú könyvek közül, és átnyújtotta.

- Ez talán érdekelni fogja - kínálta.

Dudley kételkedve mustrálta a kötetet.

- Ó, várjunk - tiltakozott -, ezt valahogy... Nem is tudom, tetszik tudni. Ezt az a fickó írta, az a George Masterman.

- És? - kérdezte Lady Wiekham fagyosan.

- Aki olyan eszméletlen izéket szokott írni, hogy mondjam. Nem tetszik gondolni?

- Nem mondhatnám. Habár meglehet, elfogult vagyok, talán annak köszönhetően, hogy George Masterman az én írói álnevem.

Dudley pislogott.

- Ó, tényleg? - dadogta. - Ez komoly? Tényleg? Még ilyet...!

Elsöprő erejű vágyakozás öntötte el: mindennél jobban szeretett volna máshol lenni.

- Ez jó lesz - mondta, és lekapott egy könyvet a legközelebbi polcról. - Ez pont meg fog felelni. Borzasztóan köszönöm. Jó éjt. Vagyis izé, örök hálám. Illetve, jó éjt. Jó éjszakát.

Két szempár követte, amíg felnyargalt a lépcsőn. Lady Wiekham tekintete hideg volt és kemény, Simmons szemében sóvárgás tükröződött. A komornyik hivatali teendői ritkán tették lehetővé, hogy hódoljon a sportnak, amely gyerekkora óta a legkedvesebb volt számára. Az utóbbi időkben már csak nagy néha nyílt alkalma lepuffantani egy-egy nyulat, így a távozó Dudley láttán összefutott szájában a nyál. Sóhajtott, és leküzdötte magában a vágyat.

- Sötét alak ez, milady - jegyezte meg.

- Az észjárása fürge - ismerte el Lady Wiekham kényszeredetten.

- Álnokság, aljas ravaszság, milady - módosította a komornyik. - Még hogy könyvet keresett. Porhintés.

- Csak folytassa az őrködést, Simmons.

- A legteljesebb mértékben, milady.

*

Dudley az ágyán ült, és kapkodta a levegőt. Sohasem történt még vele ilyen; egy időre az ennivaló utáni sóvárgás is békén hagyta, mert túltett rajta a lelki nyomorúság. Ha volt valami a világon, amitől irtózott, az az volt, hogy hülyének nézik, és most minden idegszála azt közölte vele, hogy az iménti jelenetben menthetetlen hülye benyomását keltette. Bambán bámult maga elé, újraélte a rémes helyzet minden pillanatát, és minél tüzetesebben vizsgálta benne a maga szerepét, annál rosszabbnak hatott. Remegett kínjában, szégyenében. Mintha tetőtől talpig szúrós forróság öntötte volna el.

És akkor, előbb csak halványan, majd pillanatonként egyre erősebben, ismét felhorgadt benne az éhség.

Dudley összeszorította a fogát. Valamit muszáj lesz tennie, hogy ezt leküzdje. A tudatát valahogy rá kell vennie, hogy határozza meg a létet. A könyvre nézett, amelyet az imént magához vett a polcról, és az éjszaka folyamán most először úgy érezte, mellé állt a sors. A könyvtárból, amely feltehetőleg dugig van a legrémesebb vacakságokkal, véletlenül pont Mark Twain *Csatangolás külföldön* című kötete akadt a kezébe: ez a mű gyerekkora óta nem került a szeme elé, de mindig szerette volna újraolvasni - épp az a fajta olvasmány, amely lehetővé teszi, hogy az ember megfeledkezzék a koplalás kínjairól a tejesvonat indulásáig.

Találomra felütötte valahol, és megütközve tapasztalta, hogy a sors mégis kegyetlen játékot játszik vele.

„E sorok írásakor már sok hónapja annak (olvasta Dudley), *hogy tápláló ennivalóhoz jutottam, de hamarosan részem lesz benne - szerényen, csak így, egymagamban. Kiválasztottam néhány ételt, és összeállítottam egy kis étlapot, amelyet hazakuldök a korábbi gőzhajóval, hogy mire hazaérek, forró legyen. Amint alább következik. "*

Dudley összerázkódott. Emlékek törtek rá gyerekkorából, abból az időből, amikor először olvasta, mi következik e szavak után. A részlet beégette magát a tudatába, mivel tanítási időszakban lapozott rá, abban az életkorban, amikor állandó farkasétvágy gyötörte, de nem volt pénze, hogy az iskola kantinjában vegyen valamit, amivel kihúzhatja a következő étkezésig. Ez a részlet akkor is megkínozta, és tudta, hogy most még jobban meg fogja kínozni.

Megállapította: semmi sem kényszerítheti arra, hogy tovább olvasson. Úgyhogy nyomban folytatta is.

Retek. Sült alma tejszínhabbal.
Pirított osztriga, párolt osztriga. Béka.
Amerikai kávé, valódi tejszínnel.
Amerikai vaj.
Sült csirke déli módra.
Porterhouse bélszín.
Burgonya saratogai módra.
Rácson sült csirke amerikai módra.

Dudley elhaló nyöszörgést hallatott. Megpróbálta becsukni a könyvet, de az nem engedelmeskedett. Igyekezett elfordítani tekintetét a papírról, de az mindig visszatért, akár a postagalamb.

Folyami pisztráng a Sierra Névadóból.
Tavi pisztráng a Tahoe-tóból.
Birkafejű hal és árnyékhal New Orleansból.
Fekete sügér a Mississippiből.
Amerikai marhasült.
Sült pulyka hálaadási módra.
Áfonyaszósz. Szárzeller.
Pirított vadpulyka. Erdei szalonka.
Baltimore-i rókafejű réce,
Prérityúk illinois-i módra.
Nyárson sült missouri fajdkakas.
Oposszum. Mosómedve.
Szalonnás bab bostoni módra.
Délies szalonnás zöldség.

Dudley felállt az ágyról. Nem bírta tovább. Előző, élelmiszerekre irányuló felderítőútja nem úgy végződött, hogy az igazolt volna további hasonló erőfeszítéseket, de eljön az idő, amikor az ember nem gondol

már a kudarc lehetőségére. Levette cipőjét, és lábujjhegyen kiosont a kék hálóból. A fényárban úszó folyosón ismerős alak lépett eléje.

- Nos? - kérdezte Simmons, a komornyik, miközben puskáját készenléti helyzetbe fordította, és mutatóujja gyengéden simogatta a ravaszt.

Dudleynak torkába ugrott a szíve, amikor meglátta.

- Ó, hello! - nyögte.

- Mit keres itt?

- Ó... öööö... Hát semmit.

- Mars vissza.

- Hallgasson ide, jóember - kezdte Dudley, sutba dobva a tartózkodást. - Halálosan éhes vagyok. De mint a farkas. Tegye már meg, ugorjon le a konyhába, vagy akárhova, és hozzon nekem egy-két szendvicset.

- Vissza a szobájába, patkány! - vicsorogta Simmons akkora nyomatékkal, hogy Dudley a puszta megdöbbenéstől visszatántorgott az ajtón túlra. Sosem hallott még komornyikot így beszélni. Nem is gondolta volna, hogy komornyikok képesek ilyesmire.

Újra belebújt a cipőjébe, és miközben befűzte, feszülten töprengett ezen a dolgon. Hát mi van itt? - kérdezte magában. Mi a csoda van ennek az egésznek a hátterében? Hogy a ház úrnője zajokat hall az éjszakában, és hívja a komornyikot, hogy fölfegyverkezve siessen a segítségére, az még érthető. De az már mégis micsoda dolog, hogy a fickó letáborozik itt az ajtaja előtt? Végül is tudják róla, hogy a ház leányának barátja.

Még mindig ezzel a problémával vesződött, amikor különös, éles kopogás keltette fel figyelmét. Rendszertelen időközönként hangzott fel, és a jelek szerint forrása az ablak közelében lehetett. Felült, fülelt. Újabb koppanás. Az ablakhoz kúszott, és kinézett. Amikor ezt tette, valami kemény és éles dolog csapódott az arcának fájdalmasan.

- Jaj, bocs! - szólalt meg egy hang.

Dudley hevesen összerázkódott. A hang forrásának irányába tekintve észrevette, hogy közvetlenül az ablaka mellett balra egy kis erkély áll ki a falból. Ezen az erkélyen Roberta Wickham alakja fürdött a

hold ezüstös fényében. Kezében egy darab zsineget lengetett, amelynek végére egy cipőgomboló volt kötve.

- Rémesen sajnálom - mondta a lány. - Fel akartam kelteni a figyelmedet.

- Sikerült - felelte Dudley.

- Arra gondoltam, hogy talán már alszol.

- Alszom? - Dudley arca szörnyű vigyorba torzult. - Alszik egyáltalán valaki is ebben a házban? - Előrehajolt, és fojtott hangon hozzátette: - Szerintem ez a nyavalyás komornyik teljesen becsavarodott.

- Micsoda?

- Őrszolgálatot teljesít az ajtóm előtt egy marha nagy ágyúval. Amikor kidugtam a fejem, egyszerűen rám ugatott.

- Sajnos - felelte Bobbie, és visszahúzta a cipőgombolót - azt hiszi, hogy betörő vagy.

- Betörő? De hát érthetően megmondtam anyukádnak, hogy a te barátod vagyok.

Zavarhoz hasonló kifejezés jelent meg Miss Wickham arcán, pedig őt nem lehetett egykönnyen zavarba hozni.

- Igen, erről akartam beszélni veled - mondta. - A helyzet a következő...

- Igaz is, tulajdonképpen mikor jöttél meg? - kérdezte Dudley, mert hirtelen ez a kérdés merült fel zilált agyában.

- Úgy fél órával ezelőtt.

- Micsoda?

- Igen. A mosókonyha ablakán másztam be. És az első, akivel találkoztam, a mama volt, pongyolában. - Miss Wickham kissé megborzongott, mintha kellemetlen emlék ötlött volna fel benne. - Persze te még nem láttad a mamát pongyolában - tette hozzá reszketegen.

- De igen - vágott vissza Dudley. - És lehet, hogy ez olyan élmény, amit minden fickónak át kell élnie, de hadd mondjam meg: egyszer is elég.

- Idefelé jövet balesetem volt - folytatta Miss Wickham, akit annyira lefoglalt a saját története, hogy Dudley mondanivalójára alig figyelt. - Egy idióta teherautós hibájából nekimentem a kocsijának. Az autóm

teljesen összetört. Órákon át nem tudtam elszabadulni, aztán pedig csak olyan vonattal tudtam jönni, amelyik minden állomáson megállt.

- Íme a bizonyíték - ha netán szükség lett volna rá - arra, mekkora lelki tehernek volt aznap este Dudley Finch kitéve: az az értesülés, hogy a leány autóbalesetet szenvedett, nem okozott benne olyan, fájdalommal vegyes aggodalmat, mint amilyet huszonnégy órával ezelőtt okozott volna. Sőt szinte hidegen hagyta.

- És amikor a mamáddal találkoztál - tette fel a kérdést -, nem mondtad meg neki, hogy a barátod vagyok?

Miss Wickham habozott.

- Pont ez az, amit el akartam magyarázni - kezdte. - Tudod, a következő volt a helyzet. Először is a lehető legfinomabban fel kellett tárnom előtte, hogy a kocsi nem volt biztosítva. Nem viháncolt az örömtől. És akkor szóba hozott téged... Dudley, öregem, mondd, mi a csodát műveltél a megérkezésed óta? A mama azt mondta, félelmetes volt, ahogy viselkedtél.

- Bevallom, elcseréltem a bőröndömet, és nem tudtam átöltözni a vacsorához, de ettől eltekintve nyuvasszanak meg, ha tudom, mi olyat tettem, amit félelmetesnek nevezhet.

- Hát, azt mondja, szinte már az első perctől fogva rendkívül gyanúsnak talált.

- Ha küldtél volna neki táviratot arról, hogy jövök...

Miss Wickham sajnálkozva csettintett.

- Tudtam, hogy elfelejtettem valamit. Ó, Dudley, irtóra sajnálom.

- Szóra sem érdemes - felelte Dudley kesernyésen. - Lehet, hogy emiatt szétlövi a fejemet egy eszelős komornyik, de oda se neki. Hol is tartottál?

- Aha, igen, ott, hogy találkoztam a mamával. Ugye megérted, milyen rémesen zűrös helyzetben voltam? Mármint épp akkor közöltem vele, hogy a kocsi összetört, és nem volt rajta biztosítás, és akkor hirtelen nekem jött a kérdéssel, hogy tényleg én hívtalak-e meg téged ide. Már éppen azt mondtam volna, hogy igen, de akkor olyan hangon kezdett beszélni rólad, hogy úgy éreztem, erre még nem érett meg az idő. Úgyhogy amikor megkérdezte, hogy a barátom vagy-e...

- Közölted, hogy igen?

- Hát... Nem pontosan ezekkel a szavakkal.
- Hogy érted ezt?
- Tudod, irtóra vigyáznom kellett.
- És?
- És azt feleltem, hogy soha életemben nem láttalak.

Dudley olyan hangot hallatott, mint amikor a szél sóhajt a fák koronáján.

- De nincs semmi baj - folytatta Miss Wickham bátorítólag.
- Nincs? - felelte Dudley. - Vettem észre.
- Bemegyek, beszélek Simmons fejével, ráveszem, hogy engedjen megszökni. Akkor minden elsimul. Van egy remek tejesvonat...
- Már mindent tudok a tejesvonatról, köszönöm.
- Akkor most mindjárt megkeresem Simmonst. Úgyhogy ne aggódj, kis pofám.
- Aggódni? - felelte Dudley. - Én? Már miért kellene aggódnom?

Bobbie eltűnt. Dudley otthagyta az ablakot. A folyosóról halk pusmogás hallatszott be. Valaki finoman kopogtatott az ajtón. Dudley kinyitotta, és a házikisasszonyt pillantotta meg a küszöbön. Kissé távolabb a folyosón, tapintatosan a háttérben maradva Simmons, a komornyik állt, lábhoz tett fegyverrel.

- Dudley - suttogta Miss Wickham -, van pénz nálad?
- Van valamennyi.
- Van öt fontod? Simmonsnak.

Dudley érezte, hogy feltámad benne a Finchek harci szelleme. Felforrt a vére.

- Azt akarod mondani, hogy a történtek után a fickónak még van bőr a képén elvárni a borravalót?

A lány és a puska mögött álló férfira nézett, aki tisztelettudóan vigyorgott rá. Bobbie magyarázata láthatóan meggyőzte arról, hogy félreismerte Dudleyt, mert a rosszindulat, amely kevéssel korábban még oly hangsúlyozottan jellemezte, mostanra eltűnt belőle.

- Tudod, arról van szó - mondta Bobbie --, hogy szegény Simmons igencsak nyugtalan.
- Nagyon helyes - vágta rá Dudley bosszúszomjasan. - Azt kívánom, ne is legyen nyugodt haló poráig.

- Attól fél, hogy a mama dühös lesz rá, amikor reggel kiderül, hogy megszöktél. Nem akarja elveszteni az állását.

- Aki ebből a házból nem akar kiszabadulni, az egy idióta.

- Arra az esetre, ha a mama tényleg bekeményít, és kirúgja Simmonst, mert nem vigyázott rád eléggé, szeretné, hogy legyen valami a kezében. Először egy tízest akart, de lealkudtam ötre. Úgyhogy add ide, drága Dudley, utána pedig a tettek mezejére léphetünk.

Dudley előhúzott egy ötfontos bankjegyet, és hosszan, kitartóan nézte, tekintetében szeretet és az elválás okozta bánat tükröződött.

- Fogd - mondta. - Remélem, a fickó italra költi az egészet, lerészegedik, elbotlik a saját lábában, és kitöri a nyakát.

- Kösz - felelte Bobbie. - Csak egyetlen apró kikötése volt, de amiatt nem kell aggódnod.

- Mi volt az?

- Ó, valami jelentéktelen semmiség. Említésre sem méltó. Neked nem is kell semmit tenned egyáltalán. Csak kezdd el összecsomózni a lepedőket.

Dudley rámeredt.

- Összecsomózni? - visszhangozta. - A lepedőket?

- Hogy le tudj mászni rajtuk.

Dudley vezérlőelve volt, hogy miután megfésülte, brillantinozta és rendesen beigazította a divatos, hátrasimított fazonra, többé nem nyúlt a hajához, azonban a civilizált élet ökölszabályai sorra megdőltek ezen a rettenetes éjszakán.- Fölemelte kezét, belemarkolt a hajába, és megkavarta. Megütközését ennél visszafogottabb gesztus nem is tudta volna kifejezni.

- Komolyan azt akarod, hogy másszak ki az ablakon, és ereszkedjek le összecsomózott lepedőkön? - hápogta.

- Sajnos muszáj, Simmons ragaszkodik hozzá.

- Miért?

- Hát...

Dudley felhördült.

- Tudom, miért - mondta keserűen. - Moziba jár. Annak mindig ez a vége. Adsz egy szabad estét a komornyiknak, erre menten a

filmszínházba surran, és mire visszatér, az elméje már beteg: azt hiszi, ő a főszereplő *A kötélhágcsó* című mozidarabban, vagy miben. Még hogy összecsomózott lepedők! - Dudley felindulása akkora volt, hogy kis híján hozzátette: Badarság! - A fickó egyszerűen egy eszelős őrült. Lennél szíves elárulni, hogy ez a szerencsétlen idióta majom minden poklok nevében miért ne engedhetne ki a bejárati ajtón, ahogy egy normális embert?

- Hát nem érted? - érvelt Miss Wickham. - Hogy tudná megmagyarázni a mamának? Neki azt kell hinnie, hogy Simmons ébersége ellenére sikerült megszöknöd.

Dudley szellemi erői ziláltak voltak ugyan, de azért halványan felfogta, hogy ebben lehet valami. Nem tiltakozott tovább. Bobbie intett a várakozó Simmonsnak. Pénz cserélt gazdát. A komornyik szolgálatkészen belépett a szobába, hogy segédkezet nyújtson az előkészületekhez.

- Kicsit szorosabbra, uram - javasolta tisztelettudóan, értő szemmel megvizsgálva Dudley csomóit. - Nem lenne kellemes, ha lezuhanna, uram, és kitörné a nyakát, hahaha!

- Azt mondta: hahaha? - kérdezte Dudley fakó hangon.

- Bátorkodtam.

- Ne tegye még egyszer.

- Igenis, uram. - A komornyik az ablakhoz csoszogott, és kinézett. - Attól tartok, a lepedők nem érnek le egészen a földig, uram. A végén ugrania kell majd néhány arasznyit.

- De - tette hozzá Bobbie sietve - egy kellemes, mély és lágy virágágyásban fogsz földet érni.

Néhány perc múlva, miután a lepedők végére jutva és bátorságát összeszedve befejezte az utazást, mint az ejtőernyős, akinek nem nyílt ki az ernyője, Dudley rájött, hogy a leírás, amelyet Miss Wickham a terepről adott, nem volt teljes. A kellemes, lágy virágágyás, amelyet kedves, kislányos lelkesedéssel emlegetett, valóban ott volt, de Bobbie azt elmulasztotta megemlíteni, hogy szabályos közönként jókora, szúrós bokrokat is ültettek oda. Dudley meteorként a földhöz közelítve épp egy ilyenbe csapódott bele; egészen addig a pillanatig sohasem

gondolta volna, hogy létezik növény, amely nem kimondottan kaktusz, mégis ilyen rengeteg és ennyire szúrós tövissel rendelkezik.

Kikecmergett, megállt a holdfényben, és halkan monologizált. Odafenn az ablakból kibújt egy fej.

- Jól van, uram? - érdeklődött Simmons hangja.

Dudley nem válaszolt. Elsétált onnan, annyi méltósággal, amennyit egy több száz helyen kilyukasztott ember tanúsítani képes.

Elért a kocsifelhajtóhoz, és bicegett tovább a kapu felé, amely után ott volt az út, amely után ott volt az állomás, amely mögött ott volt a tejesvonat, amely után ott volt London - ám ekkor az éjszaka csendjét hirtelen darabokra törte egy puska dörrenése. Valami, ami sokkal fájdalmasabb volt, mint az imént elszenvedett tövisek, eltalálta a bal lábát. Úgy érezte, hogy egy vörösen izzó tárgy lehet az, és a Dudleyra tett hatása a csodával volt határos. Egy pillanattal ezelőtt még kínosan, kábán, legyőzött emberként vánszorgott. Most meg mintha felvillanyozták volna. Egyetlen éles kiáltást hallatva megdöntötte a helyből távolugrás amatőr rekordját, majd ügyesen, repülőrajttal megpróbált túltenni a százméteres síkfutás profi világrekordján is.

*

A telefon már jó ideje szólt Dudley ágya mellett, mire a csörömpölés felébresztette. Nem sokkal reggel hét óra előtt, hazaérve Jermin Street-i lakásába, farkaséhségét elfojtotta egy reggelivel, majd morogva ágyba bújt.

Most, amikor az órájára nézett, délután ötre járt az idő.

- Halló! - recsegte.

- Dudley?

Ettől a hangtól huszonnégy órával ezelőtt még bizsergető borzongás szaladgált volna fel és alá a fiatalember hátgerincén. Huszonnégy órával ezelőtt, ha ezt a hangot meghallotta volna a telefonban, nyüszített volna az elragadtatástól. Most viszont, amikor meghallotta, csak a szemöldökét ráncolta össze. A rózsaszínű pizsamafelső mélyén rejlő szív immár halott volt.

- Igen - felelte hidegen.

- Ó, Dudley - dorombolta Miss Wickham -, jól vagy?

- Amennyire - válaszolta Mr. Finch fagyosan - jól lehet egy ember, akinek a haja egy éjszaka alatt a gyökeréig megőszült, akit kiéheztettek, akit kilöktek az ablakon tizenöt centis tövisek közé, akit nyaggattak és szekíroztak és lábon lőttek.

Sirámait aggódó kiáltás szakította meg.

- Jaj, Dudley, csak nem talált el?

- De eltalált.

Pedig megígérte, hogy nem rád fog célozni.

- Hát ha legközelebb vendégekre akar lövöldözni, mondd meg neki, hogy célozzon olyan pontosan, ahogy csak bír. Úgy talán lesz némi sportszerű esélye a zsákmánynak is.

- Tehetnék érted valamit?

- Azon kívül, hogy tálcán idehozod a fickó fejét, köszönöm, de semmit.

- Ragaszkodott hozzá, hogy elsüsse a puskát. Ez volt az a kikötés, amiről beszéltem, emlékszel?

- Emlékszem. Az a jelentéktelen semmiség, ami említésre sem méltó.

- Csak azért, hogy a mama előtt fedezze magát.

- Remélem, a mamád örült ennek.

- Dudley, úgy szeretném, ha tehetnék érted valamit. Jó lenne, ha odamehetnék és ápolhatnálak. De most büntetésben vagyok az autó miatt, egyelőre nem mehetek Londonba. Most is a Wickham Címerből, a fogadóból telefonálok. De azt hiszem, szombathoz egy hétre már fel tudok menni. Menjek?

- Tedd azt - szólt Dudley szárazon.

- Ez szuper! Tizenhetedikén. Jól van, megpróbálok késő délelőtt Londonba érni. Hol találkozzunk?

- Találkozni nem fogunk - felelte Dudley. - Tizenhetedikén ebédidőben elhajózom Ausztráliába. Szervusz.

Letette a kagylót, és világbirodalmi gondolatokkal visszabújt az ágyba.

IX.

Ambrose pálfordulása

- Jól van - mondta Algy Crufts. - Akkor elmegyek egyedül.
- Jól van - mondta Ambrose Wiffin -, menj csak egyedül.
- Jól van - mondta Algy Crufts. - Megyek is.
- Jól van - mondta Ambrose Wiffin. - Menj is.
- Hát akkor jól van - mondta Algy Crufts.
- Jól van - mondta Ambrose Wiffin.
- Jól van - mondta Algy Crufts.

*

Kevés dolog fájdalmasabb (mondta Mr. Mulliner), mint az, ha két gyerekkori barát között súrlódás támad. Mindazonáltal, ha előfordul ilyen, akkor a lelkiismeretes krónikásnak kötelessége beszámolni róla.

Semmi kétség, a krónikásnak kötelessége az is, hogy ne legyen részrehajló. Az adott esetben azonban lehetetlen lenne elkerülni az elfogultságot. Ahhoz, hogy belássuk, Algy Crufts teljes joggal használhatott volna még ennél erősebb hangot is, meg kell ismerkednünk a tényekkel. Az évnek abban az időszakában jártak, amikor minden helyes gondolkodású fiatalemberen erőt vesz a késztetés, hogy Monte Carlóba utazzék. A terv az volt, hogy ő és Ambrose február tizenhatodikán reggel tízkor felszáll a komphoz induló vonatra. Minden előkészületet megtettek, a jegyeket megvásárolták, a bőröndöket becsomagolták, töviről hegyire bebiflázták a *Száz nyerő rulettszisztéma* című szakmunkát, és akkor Ambrose február tizennegyedikén délután bejelentette, hogy további két hétig Londonban akar maradni.

Algy Crufts szúrósan végigmérte. Ambrose Wiffin mindig is választékos megjelenésű fiatalember volt, de a külseje ma valami baljós kisugárzást árasztott, ami csak egyvalamit jelenthetett. Ez kiabált a gomblyukába tűzött fehér szegfűről, ez harsogott a nadrágja pompás vasalásáról, Algy egy pillanat alatt le is olvasta.

- Nő van a háttérben, az zavart meg - jelentette ki.

Ambrose Wiffin elvörösödött, és visszafelé kezdte simogatni a cilinderét.

- És tudom is, hogy kicsoda. Az a Wickham lány.

Ambrose megint elvörösödött, és ismét megsimogatta cilinderét, de ezúttal szálirányban, helyreállítva ezzel a status quót.

- Hát - szólalt meg -, te mutattál be neki.

- Tudom. De ha emlékszel, közvetlenül utána félrevontalak, és figyelmeztettelek, hogy nagyon vigyázz vele.

- Ha bármit mondani akarsz Miss Wickham ellen...

-Semmit sem akarok mondani ellene. Egyike a legjobb cimboráimnak. Bobbie Wickham ölbeli gyermek volt még, amikor megismertem, úgyhogy elmondható: ami őt illeti, én immunis vagyok. De nekem elhiheted: mindenki más, az összes fickó, aki Bobbie-val kapcsolatba kerül, előbb-utóbb valami irtózatos slamasztikában találja magát egész az ádámcsutkájáig. A lány pedig akkor hatalmas, velőtrázó puffanással ejti őket. Nézd meg, mi lett Roland Attwaterrel. Elment vendégségbe Bobbie családjához, és vitt magával egy kígyót...

- Miért?

- Nem tudom. Csak úgy éppen nála volt, Bobbie pedig betette a kígyót egy másik pasi ágyába, és hagyta, hogy mindenki azt higgye, Attwater csinálta. A tejesvonattal kellett elszöknie, hajnali háromkor.

- Attwaternek nem kellett volna kígyót vinnie magával, ha vendégségbe megy - jegyezte meg Ambrose finnyásan. - Az ember meg tudja érteni, ha egy élénk természetű lány kísértést érez...

- Aztán ott van Dudley Finch. Őt is meghívta szállóvendégnek, de elfelejtett szólni az anyjának, hogy vendég jön, aminek az lett az eredménye, hogy betörőnek nézték, a komornyik lábon lőtte, és kénytelen volt a tejesvonattal meglépni.

Ambrose Wiffin ifjonti, rózsás arcán olyan fennkölt, méltóságteljes kifejezés jelent meg, mintha Sir Galahad rosszindulatú pletykát hallott volna Ginevra királynéról.

- Nem érdekel - jelentette ki határozottan. - Ó a legédesebb lány a világon, és szombaton elviszem a kutyakiállításra.

- Igen? És a monte-carló-i kiruccanással mi lesz?

- Azt el kell halasztani. De nem sokáig. Bobbie most fenn van Londonban, valami nagynénikéjénél lakik még úgy két hétig. Utána én is el tudok utazni.

- Azt akarod mondani, van képed azt javasolni, hogy lötyögjek itt két hétig, és várjak rád?

- Nem tudom, miért ne.

- Á, nem tudod? Hát én pedig egész egyszerűen nem fogok itt lötyögni.

- Hát jó. Ahogy tetszik.

- Hát jó. Akkor elmegyek egyedül.

- Hát jó. Menj csak egyedül.

- Hát jó. Megyek is.

- Hát jó. Menj is.

- Hát akkor jó.

- Hát jó.

- Hát jó.

*

Majdnem pontosan ugyanabban a pillanatban, amikor ez a lesújtó jelenet lezajlott a Dover Street-i Parazita klubban, Roberta Wickham a nagynénje, Marcia néni Eaton Square-i házában az anyja ellenében igyekezett érvelni, és úgy találta, hogy ez megerőltető vállalkozás. Vita szempontjából Lady Wickham híresen nehéz ember volt. Olyan típusú nő, aki mindig tudja, mit akar.

- De mama!

Lady Wickham még egy ujjnyival előbbre tolta energikus állát.

- Semmi értelme vitatkozni, Roberta.

- De mama! Századszor mondom! Jane Falconer felhívott az előbb, és megkért, hogy menjek át, és segítsek díszpárnákat választani az új lakásába.

- Én pedig századszor mondom, hogy az ígéret az ígéret. Te magad ajánlottad fel a reggelinél, hogy ma elviszed a kuzinodat, Wilfredet és kis pajtását, Esmond Batest a mozgóképszínházba, tehát most nem hagyhatod őket cserben.

- De ha Jane-t hagyom magára, képes a legszörnyűbb cuccokat összevásárolni.

- Azon én nem segíthetek.

- Nagyon számít rám. Ő maga mondta. És én megesküdtem, hogy elmegyek vele.

- Azon sem segíthetek.

- Teljesen elfelejtettem Wilfredet.

- Azon sem segíthetek. Nem kellett volna elfelejtened. Hívd fel a barátnődet, és közöld vele, hogy nem áll módodban ma délután találkozni vele. Örülhetnél, hogy lehetőséged van örömet szerezni ennek a két fiúnak. Nem helyes, ha valaki mindig csak önmagára gondol. Az embernek néha meg kell próbálnia egy kis napfényt csempésznie embertársai életébe. Megyek, szólok Wilfrednek, hogy várod.

Roberta magára maradva durcásan az ablakhoz ment és lenézett a térre. Magasleséről megfigyelhette, hogy egy térdnadrágos, blézeres kisfiú nagy buzgalommal ugrál a járdáról a bejárati lépcső legalsó fokára, és vissza. Ő volt Esmond Bates, a szomszéd fia és örököse, akinek puszta megpillantása elég volt ahhoz, hogy Bobbie eljöjjön az ablaktól, és a szófára roskadjon, ahol egy darabig üldögélt, maga elé nézett, és utálta az életet. Lehet, hogy nem mindenki számára az emberi élvezetek csúcsa Londonban mászkálni, és díszpárnákat válogatni, de Bobbie most erre tette rá a szívét, és ezért tüzes vasak járták át a lelkét, amikor nyílt az ajtó, és belépett a komornyik.

- Mr. Wiffin - jelentette be a látogatót. Belépett Ambrose, és csak úgy ragyogott a szent imádattól, ami Bobbie láttán mindig elővette.

Ebbe általában bizonyos bátortalanság is vegyült, ami elkerülhetetlen, ha valaki egy istennő szentélyébe lép, ma azonban a leány olyan ujjongással fogadta látogatását, hogy a félénkség eltűnt. Ambrose Wiffin megdöbbenve tapasztalta, hogy Bobbie mennyire örül neki. Felpattant a szófáról, amikor Ambrose belépett, és oly ragyogó szemmel nézett rá, mint a hajótörött, ha vitorlát pillant meg.

- Ó, Ambrose! - repesett Bobbie. - Olyan boldog vagyok, hogy eljöttél!

E szavaktól Ambrose végigbizsergett, a visszafogott, de impozáns óramintás zoknijától a pomádéval beigazított hajáig. Arra gondolt: bölcs dolog volt rászánni azt a hosszú órát, hogy megjelenését a legapróbb részletekbe menően tökéletesítse. A lépcső tetején lévő

tükörbe vetett egyetlen pillantás igazolta, hogy a kalapja rendben, a kabátja rendben, a nadrágja rendben, a cipője rendben, a gomblyuka rendben, a nyakkendője rendben. Ambrose Wiffin százszázalékos volt, és a lányok méltányolják az ilyen dolgokat.

- Gondoltam, benézek - mondta mély torokhangon, mert izgatott hangszálai erre kényszerítették mindig, valahányszor szíve királynőjével beszélt és megkérdezem, van-e valami terved ma délutánra. Már - tette hozzá - ha érted, mire gondolok.

- Moziba viszem az unokatesómat, Wilfredet és a kis barátját. Lenne kedved eljönni?

- Mi az, hogy! Irtóra kösz! Jöhetnék?

- Persze, gyere csak!

- Hű! Irtóra kösz! - Imádó tisztelettel nézte a lányt. - De azért, hallod, irtó rendes dolog tőled: kidobni az ablakon egy egész délutánt, csak azért, hogy két kissrácot elvigyél moziba... Irtó rendes dolog. Vagyishogy rendes. Mármint, szerintem állati rendes dolog tőled, na.

- Hát, igen - mondta Bobbie szerényen -, úgy érzem, örülhetek, hogy lehetőségem van örömet szerezni ennek a két fiúnak. Nem helyes, ha valaki mindig csak önmagára gondol. Az embernek néha meg kell próbálnia egy kis napfényt csempésznie embertársai életébe.

- Te angyal, te!

- Ugyan, dehogy.

- Teljes mértékben - jelentette ki Ambrose lázasan remegve. - Ilyet csinálni, hát... Abszolút angyali dolog. Már ha tudsz követni. Bárcsak itt lenne Algy Crufts, hogy lássa.

- Miért pont Algy?

- Mert irtó kellemetlen dolgokat mondott rólad ma délelőtt. Rém kellemetlen dolgokat.

- Mit mondott?

- Azt, hogy... - Ambrose megrázkódott. A gonosz szavak a torkát fojtogatták. - Azt mondta, cserben szoktad hagyni az embereket.

- Ezt mondta? Tényleg ezt mondta? A nemjóját! Muszáj lesz beszélnem Algemon P. Crufts fejével. Kezd nagyon elszemtelenedni. Úgy látszik, elfelejtette - folytatta Bobbie -, hogy a szomszédban

laktunk, és tudom, melyik a szobája. Algy megérdemli, hogy egy béka kerüljön az ágyába.

- Kettő - helyesbített Ambrose.

- Kettő - egyezett bele Bobbie.

Nyílt az ajtó, és egy kisfiú jelent meg a küszöbön. Rövidnadrágos gyereköltönyt viselt, szemüveget, valamint elálló füléig mélyen behúzott keménykalapot. Ambrose úgy vélte, ritkán látott ennél rondábbat életében. Magára a királyra is görbe szemmel nézett volna, ha őfelsége benyitott volna abba a szobába, ahol Bobbie Wickham és ő van kettesben.

- Én kész vagyok - mondta a fiú.

- Ő Marcia néni fia, Wilfred - mutatta be Bobbie.

- Aha - felelte Ambrose hidegen.

Mint oly sok fiatalember, Ambrose Wiffin is kissé elutasítóan viszonyult a kisfiúkhoz. Magáévá tette az egyszerű hitvallást, miszerint a kisfiúk arra valók, hogy taslit helyezzen el rajtuk az ember. Ha pedig nem a taslit kapják éppen, akkor egyáltalán nincs helyük az összképben. Ellenségesen méregette a jelenlévő példányt. A már-már megformálódó elhatározás, hogy Bobbie kedvéért szeretni fogja ezt a kissrácot, hamvába halt. Csak azért tűnt egyáltalán elviselhetőnek a gondolat, hogy ennek a ritkaságszámba menő kis szörnyetegnek a társaságában mutatkozzék, mert tudta, hogy Bobbie is ott lesz.

- Gyerünk - mondta a fiú.

- Rendben - bólintott Bobbie. - Én kész vagyok.

- Büdi odalent van, a kapunál vár bennünket - tette hozzá a fiú, mintha különleges jutalommal kecsegtetne valakit, aki rászolgált.

Büdit ott találták, ahol ígérve volt; Ambrose úgy látta: épp az a fajta fiú, aki Bobbie kuzinjának, Wilfrednek a barátja lehet. Gülüszemű volt és szeplős, ráadásul, mint hamar kiderült, egy fontoskodó kis sátánfajzat, aki rég rászolgált hat jókora taslira, amúgy szabadkézileg.

- Vár a taxi - közölte Büdi.

- Fogtál egy taxit, Esmond? Ügyes vagy! - mondta Bobbie kedvesen.

- Nem fogtam. Ez a ő taxija. Csak szóltam neki, hogy várjon.

Fojtott kiáltás szakadt ki Ambrose torkán, ahogy rémült pillantást vetett a taxiórára. Az ott látható számok éles nyilallást okoztak benne. Nem hat jókorát - gondolta. Tízet. A legnagyobbikból.

- Szuper - helyeselt Bobbie. - Ugorjatok be. Mondd, hogy vigyen a Tivolihoz.

Ambrose visszanyelte a szavakat, amelyeket kimondani készült, beült a taxiba, és figyelmét arra összpontosította, hogy elkerülje Bobbie kuzinjának, Wilfrednek az összes lábát. A fiú vele szemben ült, és olyan benyomást keltett, mint egy százlábú; alig volt olyan pillanat, amikor éppen nem karistolta le a talpával a fényezést Ambrose csillogó cipőjéről. Az ókori görög Tízezrek érezhették azt a tengert megpillantva, amit Ambrose Wiffin érzett, amikor a Stranden végre-valahára megpillantotta a jól ismert épületet. Hamarosan Bobbie mellett ül majd a sötét nézőtéren, és ha egy férfinak ilyen kilátásai vannak, elvisel némi durva bánásmódot az odavezető úton. Kiszállt a taxiból, és belevetette magát a pénztár előtti sorba.

A szórakozni vágyók seregében szorongva Ambrose fizikai értelemben kényelmetlenül érezte magát, de valahogy mégis lelki frissességet érzett. A szerelmes fiatalember számára semmi sem kellemesebb, mint az, ha valami lovagi szolgálatot tehet imádottjának. Azt, hogy beáll a sorba, és belépti jegyet vásárol a mozgóképszínházba, lovagi szolgálatnak csak a tények eltúlzásával lehet nevezni, de Ambrose pillanatnyi állapotában úgy érezte: a szolgálat az szolgálat. Szívesebben vette volna, ha Bobbie életét mentheti meg, de ez pillanatnyilag nem keresztülvihető, így az is valami, hogy a sorban tolong a leány kedvéért.

Tette egyébként nem is volt annyira mentes a veszélytől, mint amennyire első pillantásra látszott. A sötét, kegyetlen katasztrófa ott leskelt már, Ambrose Wiffinre várva. Nagy nehezen sikerült betüremkednie a pénztárablak elé, és a jegyek megvásárlása után éppen megfordult volna, hogy kijusson onnan, amikor megtörtént. Valahol a háta mögött meglendült egy kar, egy pillanatnyi, gyomorforgató feszültség támadt, majd a cilindere, amelyet majdnem annyira szeretett, mint az életet magát, gurulni kezdett a mozi

előcsarnokában; egy zömök férfi, aki csehszlovák ellentengernagyi díszegyenruhát viselt, üldözőbe vette.

Az események rettenetes gyötrelmeinek terhe alatt Ambrose úgy gondolta, most éli át pályafutása legrosszabb pillanatait. Később rá kellett jönnie, hogy ez csak a második helyezett, a legrosszabb ezután következett. A kínok kínos kínját egy pillanat múlva élte át, amikor a tengernagy visszatért, és valami szörnyűséget tartott a kezében, amelyet Ambrose egy darab ideig fel sem ismert.

A tengernagy együttérzést tanúsított. Megszólalt, és a maga darabos, tengerészes módján sajnálkozását fejezte ki.

- Tessejk, kejrem - mondta -, ehun a kalapja. Sajna asszem, eztet má nem fogja hordani, kejrem. Egy úr vejletlenű rálejpett, sajnos. Olyan nincsen, kejrem - tette hozzá, mintha egy természeti törvényt ismertetne -, hogy valaki rálejpjen egy kalapra, aszta annak semmi baja se legyen. Ez má nem az a kalap, aki vót. Úgyhogy.

Könnyed természetességgel beszélt, mint aki fesztelen társalgásban vesz részt, de a hangjában bizonyos céltudatosság csengett. Olyan ellentengernagy benyomását keltette, mint aki vár valamire, Ambrose pedig, miként ha varázslat szállta volna meg, előhúzott egy félkoronást, és a markába nyomta. Ezt követően fejére illesztette a cilinder maradványait, és végigtántorgott az előcsarnokon, hogy imádottjához csatlakozzék.

Először el sem tudta képzelni, hogy a lány valaha is szeretni fogja őt, miután megpillantotta ilyen kalapban. Majd szégyenlősen mégis visszalopakodott szívébe a reménység. Végül is Bobbie érdekében szenvedte el a csapást. Ezt is számításba kell vennie. Ráadásul a finom anyagból szőtt leányok, mint amilyen Roberta Wickham, nem csak a cilindere miatt szeretik a férfit, akit szeretnek. Számít a nadrág is, számít a kamásli is. Már-már optimista hangulatban fúrta át magát a tömegen oda, ahol a lányt hagyta. Odaérvén Büdi nyávogó hangja csapott a fülébe.

- Hú - jegyezte meg Büdi -, micsináltál a kalapoddal? Megszólalt egy másik nyávogó hang is. Marcia néni fiacskája, Wilfred sértő érdeklődéssel nézegette, ahogy egy biológus szemlélhet egy alacsonyrendű élőlényt a mikroszkóp alatt.

- Figyelj - jegyezte meg Wilfred -, nemtom, hogy tudsz-e róla, de ráültek a kalapodra, vagy mi. Láttál te már ilyen kalapot, Büdi?

- Soha az életben - felelte kis barátja. Ambrose a fogát csikorgatta.

- Ne foglalkozzatok a kalapommal! Hol van Miss Wickham?

- Hát ő közbe elment - felelte Büdi.

Beletelt egy kis időbe, mire a szavak iszonyú jelentése igazán elhatolt Ambrose tudatáig. Akkor az álla leesett, szeme kimeredt. - Elment? Hova?

- Nemtom, hova. Csak elment.

- Aszonta, most jutott eszébe, hogy dolga van - magyarázta Wilfred. - Aszonta... hogy te csak vigyél be minket, és ő majd később utánunk jön, ha tud.

- Aszonta, nem biztos, hogy ideér, de azért csak add le a jegyét a pénztárnál, mert hátha.

- Aszonta, hogy tudja, veled biztonságban leszünk - szögezte le Büdi. - Gyerünk, nyomuljunk be, különben lekéssük a kéttekercses tanulságos röhögségest.

Ambrose falfehéren méregette őket. Minden ösztöne azt követelte, hogy taslit osszon ki erre a két fejre itt, ahogy fejre taslit még nem osztottak, azután káromkodjék egy nagyot, az egész ügyben mossa kezeit, és menjen el innen. Ám a szerelem mindent legyőz. Az ész azt magyarázta neki: itt van két fiúgyermek, akik sokkal borzalmasabbak, mint bármelyik kisfiú, akivel valaha találkozott. Röviden: csak két taslicéltábla. A szerelem azonban, amely az észnél erősebb, azt suttogta, hogy szent kötelesség fűzi hozzájuk. Roberta Wickham elvárja tőle, hogy moziba vigye őket, így hát meg kell ezt tennie.

És szerelme akkora volt, hogy még a csíráját sem érezte a neheztelésnek, amiért a lány magára hagyta. Semmi kétség, mondta magában, bizonyára jó oka volt rá. Bárki más, kicsit kevésbé isteni lény esetében azt a tettet, hogy szó nélkül lelép, és őt otthagyja ezzel a két kis kórokozóval, elítélendőnek tartotta volna, de pillanatnyilag csak annyit érzett, hogy a királynő nem követhet el hibát.

- Hát jó - mondta tompán. - Nyomás befelé.

Büdi még nem merítette ki a cilinder témáját.

- Figyelj - jegyezte meg -, az a tökfödő rém hülyén néz ki.

- Katasztrófa - helyeselt Wilfred.

Ambrose izzó tekintettel nyársalta fel őket, és kesztyűbe bújtatott keze meg-megrándult. A Wiffinek ércnél maradandóbb önuralma azonban felülkerekedett, és visszatartotta.

- Nyomás - ismételte elkínzottan. - Nyomás befelé.

*

A legfrissebb elemzés szerint mindegy, hány nagy fizetésű sztár van a szereplők között, és mindegy, milyen ragyogó, gazdag kivitelűek az orgiajelenet díszletei, a szuperfilm közönségre gyakorolt vonzereje mindig attól függ, hogy a szóban forgó közönség minden egyes tagja milyen társaságban van, amikor megnézi a filmet. Ha az előcsarnokban rosszul indul, akkor a szó valódi értelmében vett szórakozás szóba sem kerülhet.

A Tivoli igazgatósága által aznap bemutatott film érdekében Hollywood mindent megtett, amit művészet és pénz együtt összehozhat. A filmalkotást Wordsworth *Heten vagyunk* című, híres költeménye ihlette, és szerepeltek benne a mozivászon olyan, jeles közkedvencei, mint Laurette Byng, G. Cecil Terwilliger, Baby Bella, Oscar, a csodauszkár és Pond professzor idomított fókái. Ambrose-t mégis mindez hidegen hagyta.

Mennyire más lehetett volna, ha Bobbie ott ül mellette, így viszont a történet szépsége nem bírt akkora erővel, mely megnyugtathatta volna, a legcsekélyebb bizsergést sem érezte, még a babiloni lakomát bemutató jelenetnél sem, amely pedig ötszázezer dollárba került. Elejétől a végéig tompa apátiában ülte végig az egészet, majd, amikor a megpróbáltatásoknak vége lett, kitámolygott a napfényre, a szabad levegőre. Akárcsak G. Cecil Terwilliger a negyedik tekercsben, ő is olyannak látszott, mint akire az élet méregpoharat kényszerített, s ő fenékig ürítette azt.

És ebben a pillanatban, éppen amikor ez az erős férfi szembenézett önlelkével, Büdi a maga ifjonti meggondolatlanságával úgy vélte, ismét szóba hozhatja a kalap témáját.

- Azért - kezdte Büdi, amikor kiléptek a Strand nyüzsgésébe - fogalmad sincs, milyen idiótán veszed ki magad azzal a sityakkal.

- Hányinger - tódította Wilfred lelkesen.

Már csak egy bendzsó kéne, és vagyonokat kereshetnél, ha kuplét énekelnél a kocsmák előtt.

Amikor Ambrose megismerte ezeket a kis csibészeket, úgy tűnt neki, elérték a legmélyebb pontot, ahová az emberiség lesüllyedni képes. Most világossá vált, hogy vannak még eddig elképzelhetetlen mélységek, és ezek odáig is le tudják bocsátani a mérőónt. Márpedig van egy pont, ahol a Wiffinek híres önuralma is felmondja a szolgálatot. A következő pillanatban a londoni forgalom bömbölését is túlharsogó, éles csattanás hallatszott: egy jól elhelyezett tasli hangja.

Wilfred állt közelebb Ambrose-hoz, ezért ő kapta a kezelést, és Wilfred volt az, akire egy arra járó idős hölgy rámutatott, de úgy, hogy kinyújtott ujjának minden rezdülésében felháborodás nyilvánult meg.

- Miért ütötte meg ezt a gyermeket? - kérdezte az idős hölgy.

Ambrose nem felelt. Nem volt olyan kedvében, hogy belemenjen egy kérdezz-felelek játékba. Ráadásul ahhoz, hogy a kérdésre teljes választ adjon, kénytelen lett volna elmesélni szerelme történetét, ecsetelni, milyen gyötrelmet okozott, amikor felismerte, hogy istennője agyaglábakon áll, el kellett volna magyaráznia, a most véget ért mozgóképvetítés alatt miként forrt fel a vére fokozatosan, miközben ez a kölyök cuppogott a mentolos cukorkán, csoszogott a padlón, és vihogva felolvasta a filmbeli feliratokat. Végül még a kalap történetét is részletesen fel kellett volna tárnia.

Mindezekhez most nem lett volna ereje, csak ahhoz, hogy sötéten nézzen, de ez a sötétség olyan mértékű volt, hogy a hölgy azt gondolta, az első számú közellenséggel áll szemben.

- Nagy kedvem lenne rendőrt hívni - szólalt meg.

A londoni élet különös jelensége, hogy valahányszor bármelyik közterületen elhangzik a „rendőr" varázsszó, akár csak suttogva is, azonnal tekintélyes mekkoraságú tömeg verődik össze; Ambrose-nak is, ahogy körülnézett, azt kellett látnia, hogy kis csoportozatuk mintegy harminc polgárral bővült, és mindegyikük úgy méregeti őt, mintha a nagy gyilkossági per vádlottja lenne, az Old Baileyből egyenest.

A fiatalembert szenvedélyes vágy fogta el egy tetszőleges másik hely iránt. Az élet minden jelensége közül leginkább a kínos

jelenetektől irtózott, ez pedig itt nyilvánvalóan a legjobb úton haladt, hogy a legkínosabb fajta jelenet fejlődjék belőle. Karon ragadta a szent kötelesség által hozzá fűzött fiacskákat, és átfutott velük az út túloldalára. A tömeg ott maradt, és tovább bámulta a helyet, ahol az incidens történt.

A biztonságot jelentő túloldali járdán Ambrose egy ideig azzal foglalkozott, hogy újra összerakja szétzilált idegrendszerét, ezért nem is törődött a környező világgal. A hétköznapi dolgok akkor vonták ismét magukra a figyelmét, amikor kis pajtásai metszően éles örömkiáltást hallattak.

- Uúú! Osztriga!

- Aazta! Osztriga!

Ekkor ébredt tudatára annak, hogy egy vendéglő előtt állnak, amelynek kirakata ezekkel a puhatestűekkel van telerakva. A két legényke az osztrigákat bámulta kimeredt szemmel.

- Bírnék mit kezdeni egy osztrigával! - jelentette ki Büdi.

- De meg én is bírnék mit kezdeni egy osztrigával! - szólt Wilfred.

- Fogadjunk, hogy több osztrigát meg bírok enni, mint te.

- Fogadjunk, hogy nem.

- Fogadjunk, hogy de.

- Fogadjunk, hogy nem.

- Fogadjunk egymillió fontba, hogy de.

- Fogadjunk egymillió fontba, hogy nem.

Ambrose-nak esze ágában sem volt döntőbíróként részt venni a viszolyogtató sportfogadásban, amelyet ezek ketten tervezni kezdtek. Nemcsak hogy gusztustalan ötlet délután fél ötkor osztrigát fogyasztani, de különben sem akart még többet költeni a saját pénzéből ezekre a kis rémekre. Ekkor azonban arra lett figyelmes, hogy az idős hölgy, aki az imént a jelenetet kezdeményezte, fürgén kerülgeti a járműveket az úttesten. A 33-as omnibusz könnyűszerrel elgázolhatta volna, de merő gondatlanságból és túlzott magabiztosságból kifolyólag ezt elmulasztotta, így a hölgy elérte az innenső járdát, és feléjük tartott. Ambrose egy pillanatot sem vesztegethetett.

- Indíts - mondta rekedten. - Gyerünk, befelé.

Egy perc múlva már egy asztalnál ültek, és a pincér, aki úgy nézett ki, mintha a Fekete Kéz banda végrehajtó bizottságának tagja lett volna, ott tornyosult mellettük, kezében ceruzával és notesszel.

Ambrose tett még egy utolsó kísérletet, hogy fölkeltse vendégeinek jobb érzéseit.

- Csak nem fogtok ilyenkor osztrigát enni? - szólt szinte könyörögve.

- Fogadjunk, hogy de - jelentette ki Büdi.

- Fogadjunk egymillió fontba, hogy de igen - egészítette ki Wilfred.

- Hát nem bánom - mondta Ambrose. - Osztrigát. Hátradőlt a széken, és igyekezett tekintetével elkerülni a rémes eseményeket. Évezredek teltek el, és egyszer csak felfigyelt rá, hogy a szürcsölő hangok abbamaradtak. Egyszer minden véget ér. Végül a legkanyargósabb folyó is befut a szent, nagy óceánba. Wilfred és Büdi felhagyott az osztrigaevéssel.

- Befejeztétek? - kérdezte hidegen.

Kis csend lett. A fiúk tétováztak.

- Be... ha nincs több.

- Nincs - közölte Ambrose. Fejével intett a pincérnek, aki a falat támasztotta, és távoli ifjúkorának örömteli gyilkosságairól ábrándozott. - Ladiszjon - mondta tömören.

- 'Ogy mondja?

- Hozná a számlát?

- Lö számla? Ó, azonnal 'ozom.

Metszően éles, harsogó nevetés fogadta a kijelentést.

- Lö számla! - gurgulázta Büdi.

- Ozom! - visongott Wilfred.

Boldogan lökdösték egymást, jelezve, mennyire tetszik nekik ez a kitűnő poén. A pincér sötéten elvörösödött, morgott valamit az anyanyelvén, és látszott rajta, hogy kis híján előkapja a tőrét. Ambrose a szemöldökéig pirult. A pincért kinevetni, ez is olyasmi, amit ember nem csinál, Ambrose is mélyen átélte a felszolgáló kínos helyzetét. Nagy megkönnyebbülést érzett, amikor a Fekete Kéz munkatársa megjött a visszajáróval.

A tálcán egyetlen árva hatpennys érme hevert, Ambrose sietve a zsebébe nyúlt további pénzdarabokért, hogy kiegészítse. Úgy

okoskodott: a csinos borravaló megérteti majd a pincérrel, hogy a körülmények a nyakába varrták ugyan ezt a két vihogó pokolfajzatot, azonban lelkileg nem vállal velük közösséget. Ezzel a gesztussal nyomban más elbírálás alá fog esni. A pincér megérti majd, hogy akármilyen kétes társaságban ismerte meg, maga Ambrose Wiffin rendes ember, és a szíve arany. „Simpatico" - rémlett neki, hogy az olaszok így nevezik az ilyet.

Majd egyszer csak fölegyenesedett, mint akibe belecsapott a villám. Ujjai egyik zsebből a másikba röpködtek, de mindenütt csak űrt találtak. Szembe kellett néznie a szörnyű valósággal. A délután gigászi taxiszámlákkal, mozgóképszínházi belépőjegyek megvásárlásával telt, csehszlovák ellentengernagyok markát félkoronások ütötték, kisfiúk osztrigával tömték magukat, és számára mindez anyagi csődhöz vezetett. Összesen ez a hat penny állt rendelkezésére, hogy a két ördögfiókát visszajuttassa az Eaton Square-re.

Ambrose Wiffin megtorpant a válaszúton. Soha életében nem mulasztotta el, hogy borravalót adjon a pincérnek. Nem is hitt benne, hogy egyáltalán lehetséges ilyet tenni. A pincéreknek járó borravaló adására természetes, elkerülhetetlen folyamatként tekintett, ahogy lélegzetet vesz az ember, vagy begombolatlanul hagyja a mellény alsó gombját. Elmúlt korok Wiffinjei, akik a középkorban két kézzel szórták a javakat a nép közé, akik IV. György alatt arannyal tömött erszényt hajítottak oda a birtokosoknak, most mintha ott tolongtak volna a könyökénél, és könyörögtek volna utolsó sarjuknak, hogy ne hozzon szégyent a család nevére. Másfelől viszont hat penny éppen fedezte volna a buszjegyek árát, és így nem kellett volna kilométereket gyalogolni London utcáin a megtiport cilinderben, Wilfred és Büdi társaságában.

Ha legalább csak Wilfred lett volna egyedül... Vagy akár Büdi, egymagában... Vagy ha a kalapja nem úgy nézett volna ki, mintha egy hatodrangú kabaré színpadáról szalajtották volna...

Ambrose Wiffin nem habozott tovább. Villámgyors kézmozdulattal zsebre vágta a hat pennyt, vett egy mély levegőt, és talpra ugrott.

- Gyerünk! - morogta.

Akár fogadást is köthetett volna a kis barátaira. Pontosan azt tették, amire számított. Semmi tapintat. Semmi diszkréció. Nulla erőfeszítés a helyzet kezelésére. Csak két felajzott gyerek a maguk természetes mivoltában, akik kimondják, ami először az eszükbejut, és akik, mint remélte, holnap ételmérgezés tüneteivel fognak ébredni.

- Figyelj! - A kettő közül Wilfred szólalt meg először, és éles hangja úgy süvöltött végig az étteremben, mint a trombitaszó. - Nem adtál borravalót!

- Hé! - csendült fel Büdi is, messzehangzón, mint a harangszó. - Mi van már, nem adsz neki borravalót?

- Nem adtál borravalót a pincérnek - mondta Wilfred, hogy jobban megvilágítsa mondanivalóját.

- A pincérnek - magyarázta Büdi, elhárítva ezzel az esetleges félreértés utolsó lehetőségét is. - Nem adtál borravalót!

- Indíts! - nyögte Ambrose. - Kifelé! Nyomás!

Száz holt Wiffin sikoltott fel velőtrázóan, és arcukat eltakarták szemfedőjükkel. A döbbent pincér a mellére szorította szalvétáját. Ambrose pedig lehajtott fővel kirontott az ajtón, mint a rossz lelkiismeret által űzött nyúl. Ebben a zaklatott pillanatban még azt is elfelejtette, hogy a fején olyan cilinder van, amely ráncos, mint a harmonika. Igaznak bizonyult, hogy a nagyobbik érzelem felfalja a kisebbeket.

Az égi hatalmak által odarendelt omnibusz megállt egy forgalmi akadálynál. Ambrose Wiffin feltuszkolta a gondjaira bízott kiskorúakat, és míg azok a maguk virgonc, kisfiús módján a jármű legtávolabbi sarkába rohantak, ő az ajtó közelében foglalt helyet, oly távol tőlük, amennyire csak lehet. Levette fejéről a kalapot, hátradőlt, és lehunyta szemét.

*

Mostanáig, valahányszor Ambrose Wiffin lehunyt szemmel hátradőlt, azt a szokást követte, hogy a Bobbie körüli, emelkedett gondolatoknak adta át magát. Ezúttal azonban ezek elmaradtak. Támadt ugyan rengeteg gondolata, de egyik sem volt emelkedett. Mintha kiürült volna a tartály.

Rém ronda lépés volt ez a lány részéről, gondolta, hogy így belerángatta ebbe a dologba. Teljesen, abszolút ronda lépés. És különben is, kezdettől fogva ez volt a szándéka ráadásul, hogy bele fogja rángatni. Nem is lehet vitás. Még hogy hirtelen eszébe jutott, hogy dolga van... Hát ez aztán izé, hogy is mondja... Átlátszó blöff. Egy percig se venné be senki. Egyáltalán nem is akart eljönni abba a nyamvadt filmszínházba. Kezdettől úgy tervezte, hogy becsalogatja őt, aztán szépen elpárolog, és otthagyja ezzel a két mérgező kis dúvaddal, és hát szóval, elég az hozzá, hogy ez rém ronda dolog volt a lány részéről.

Úgy is van; elhatározta, hogy nem válogatja meg a szavait. Ez szörnyen ronda dolog volt. Ilyet nem csinálunk. Ez durva. Röviden, vagyis szóval dióhéjban: ez kutyául ronda dolog volt.

Az omnibusz gördült tovább. Ambrose kinyitotta szemét, érzékelni akarta a haladást. Örömmel tapasztalta, hogy már a Hyde Park Cornerhez közelednek. Végre megengedte magának, hogy föllélegezzen. Vértanúsága kis híján véget ért. Már csak kevés hiányzik, alig néhány röpke perc, és vámmentesen leteheti a két kis rémalakot az Eaton Square-i alomra, hogy mindörökre kitörölve őket az életéből, visszatérjen kényelmes hajlékának biztonságába, újrakezdeni az életét.

E gondolat felvillanyozta Ambrose-t. Összeszedte magát, és gondolatban hozzálátott, hogy gondolatban megalkossa az italt, amelyet az inasa az ő személyes felügyelete mellett kever majd, közvetlenül a hazatérése után. Szándékai e tekintetben teljesen egyértelműek voltak. Sokan az ő helyzetében - gyakorlatilag a halálnál is rosszabb sorstól való megmenekülésük után - egy jó masszív szódás whiskyt vennének magukhoz. Ambrose azonban, jóllehet nem volt elfogult a szódás whiskyvel szemben, másként képzelte. Koktélnak kell lennie. Világrászóló koktélnak. Olyan koktélnak, amely visszhangzik majd a történelmi korokon át; olyan, amelyben a gin simán elegyedik az olasz vermuttal és egy löketnyi óbrandyvel, hogy bizalommal teli gyermekként elpihenjenek az abszintból terített alapon...

Hirtelen fölegyenesedett ültében. Feszülten figyelt. Nem, a szeme nem csalta meg. Az omnibusz túlsó végében felütötte rút fejét a Baj.

*

A nagy katasztrófák idején ritkán fordul elő, hogy a szemlélők azonnal, minden részletében érzékelik azt, ami bekövetkezik. A dolog általában apránként kúszik be tudatukba, és fokozatosan hatalmasodik el. Pompeii lakosai például a város pusztulásának korai szakaszában talán csak egy füstfelhőre figyeltek fel. „Á - mondták -, egy füstfelhő" - és annyiban hagyták. Így történt Ambrose Wiffin esetében is abból az alkalomból, amelyet most tárgyalunk.

Az első, ami fölkeltette Ambrose figyelmét, egy férfi arca volt, aki a legutóbbi megállónál szállt fel, és Büdivel szemben ült le. Rendkívül komoly, ünnepélyes, helyenként ragyás képe volt, és fültől fülig jellegzetes, karmazsinvörös színárnyalatban pompázott. Dülledt szeme mereven tekintett a távolba. Ambrose már akkor felfigyelt erre a szempárra, amikor tulajdonosa elhaladt mellette. Kerek volt és üveges. Röviden: olyan ember szeme, aki megebédelt.

Ambrose tekintete időnként ennek az embernek az arcára tévedt, csak úgy felületesen, ahogy az ember időnként az utastársaira pillant az omnibuszon. A férfi arckifejezése hosszú percekig rezzenéstelen maradt. Mintha fényképfelvételhez ült volna modellt. De egyszer csak mintha élet költözött volna a tekintetébe. A vörös szín élénkebb lett az arcán. Látni lehetett, hogy agyának gépezete valami okból beindult, és ismét mozgásba lendült.

Ambrose fél szemmel nézte. Nem fogta el a végromlás előérzete. Éppen csak egy árnyalatnyit érdekelte ez az ember. Majd fokról fokra erőt vett rajta valami bizonytalan, kényelmetlen érzés.

A férfi viselkedése határozottan különössé vált. A jelző, amellyel a legpontosabban leírható, az a „fura" melléknév. Az utas lassanként merev tartásba egyenesedett, és két tenyerével a térdére támaszkodva kissé előrehajolt. A szeme még üvegesebbé vált, és az üvegességbe iszonyat vegyült. Félreismerhetetlen iszonyat. Mereven bámult valamit, ami közvetlenül előtte volt látható.

Egy fehér egér volt az. Pontosabban: egyelőre csupán az egér feje. A fej Büdi zakójának felső zsebéből kandikált ki, és lassan mozgott, hol erre, hol arra. Majd, megunván a bezártságot, a teljes egér elhagyta a zsebet, lemászott tulajdonosa ruházatán, amíg a térdét el nem érte, ott némi mosakodás, pipere után a bajuszát billegetve rózsaszín szemével

barátságosan szemügyre vette a szemközt ülő utast. A férfi mély lélegzetet vett, nyelt egyet, és ajka megrebbent. Ambrose úgy vélte: imádkozik.

Az üveges szemű utasnak volt lélekjelenléte. Lehet, hogy hasonló dolog megtörtént már vele, ezért ismerte az eljárást. Lehunyta szemét, mintegy fél percig úgy tartotta, majd ismét kinyitotta.

Az egér még mindig ott volt.

Az ehhez hasonló esetek tudják előhozni a legjobbat az emberből. Mértéktelen ebédekkel meg lehet gyengíteni, de teljesen sosem lehet elpusztítani a szellemet, amitől az angol férfi azzá lett, ami. Amikor üt az óra, megmutatkozik a régi buldogtermészet. Shakespeare is megfigyelte ezt. Az angol férfi, hátát a falnak vetve, mindig drágán adja életét, akármit tartalmazott légyen az ebédje.

Az üveges tekintetű utas, miként azt maga is készséggel elismerte volna, többet ivott a kelleténél, ami igen nagy szórást jelenthet, ám brit férfi volt. Lekapta fejéről a kalapot, és rekedten felordított - a szavak nem voltak értelmezhetők; lehet, hogy azt a Szent Györgyhöz intézett, szívbe markoló fohászt ismételte el, amely Agincourt és Crécy harcmezején zengett annak idején -, majd előrehajolt, és az egér felé csapott.

Az egér előre tudta, mi következik, és az egyetlen lehetséges utat választotta. Ügyes sasszéval elugrott, a padlóra szaladt, és ott keresett búvóhelyet. Abban a pillanatban minden oldalról rémült kiáltásokat hallattak a végveszélybe került nők.

A történelem, amikor erről az esetről beszámol majd, szemöldökét összevonva fog megemlékezni az omnibusz kalauzáról, akinek kínosan nem sikerült felnőnie a helyzethez. Megrántott egy zsinórt, ezzel megállította az omnibuszt, majd beljebb ment a kocsi belsejébe, és azt mondta: - Hohó! - Ezzel az erővel Napóleon is mondhatta volna a Waterlooi csatában, hogy „Hohó!" Sokkal nagyobb hatóerők voltak itt mozgásban immár, semhogy puszta szavakkal befolyásolni lehetett volna őket. Büdi az üveges tekintetű utas sípcsontját rugdosta. Az üveges tekintetű tiltakozott, és kikérte magának. Három asszony megpróbált egyszerre kijutni azon a nyíláson, amelyet a jármű konstruktőre csupán egyetlen személy áthaladására tervezett.

Ekkor termetes, egyenruhás alak jelent meg a színen.

- Mi lesz itt, kérem?

Ambrose nem várt tovább. Eleget tapasztalt. Az új szereplőt megkerülve leugrott az omnibuszról, és fürge lépésekkel eltűnt a homályban.

*

Február tizenötödikének reggele London városát komor ködlepelbe burkolózva találta. Ambrose Wiffint pedig az ágyban, reggelijét fogyasztva. Előtte a tálcán levél hevert. A kézírás olyan kéz írása volt, amelyért egykor rajongott, de ma már hidegen hagyta. A szíve halott volt, a másik nemet teljes csődtömegnek tartotta, a Bobbie Wickhamtől érkező levelek nem pendítettek meg benne semmiféle húrokat.

A levelet elolvasta már, de most ismét kézbe vette, és ajkát kesernyés mosolyra biggyesztve újra végigjártatta szemét a szövegen, különös tekintettel egyes, kimagasló részletekre.

„... nagyon csalódtam benned... nem is értem, hogyan viselkedhettél ilyen elképesztően felelőtlen módon... "

Haha!

„Azt hittem, megbízhatom benned, képes leszel gondoskodni... Te pedig egyszerűen magára hagytad a két szegény gyereket London kellős közepén... " Hahaha!

„ Wilfredet egy rendőr hozta haza, anyám pedig tombol a dühtől. Nem hiszem, hogy valaha is láttam ennyire háborús hangulatban..."

Ambrose Wiffin a tálcára dobta a levelet, és a telefonért nyúlt.

- Halló!

- Halló.

- Algy?

- Igen. Ki beszél?

- Ambrose Wiffin.

- Á,Hahó!

- Hahó!

- Hahó!

- Hahó!

- Figyelj - mondta Algy Crufts. - Mi volt veled tegnap délután? Sokszor próbáltalak hívni, de nem voltál otthon.

- Bocs - szólt Ambrose Wiffin. - Elvittem a moziba két kissrácot.

- Mi a fenének?

- Tudod, jólesik, ha olykor alkalmam nyílik örömet szerezni másoknak. Az embernek néha meg kell próbálnia egy kis napfényt csempésznie embertársai életébe. Nem helyes, ha valaki mindig csak önmagára gondol.

- Gondolom - mondta Algy gyanakvóan -, a kis Bobbie Wickham is veled volt, és egész idő alatt az ő kezét szorongattad.

- Szó sincs róla - felelte Ambrose Wiffin méltósággal. - Miss Wickham nem volt jelen. Egyébként miért hívogattál tegnap?

- Azért, hogy ne legyél már annyira hülye, ne lógj itt Londonban ebben a randa időben. Ambrose, öregem, muszáj holnap velem jönnöd.

- Algy, pont azért hívtalak, hogy közöljem: veled megyek.

- Tényleg?

- Mint a szél.

- Ez a beszéd! Végre észhez tértél. Jól van, akkor találkozzunk a Charing Cross pályaudvaron, az óra alatt, fél tízkor.

- Jól van. Ott leszek.

- Jól van. Az óra alatt.

- Jól van. A jó öreg óra alatt.

- Jól van - mondta Algy Crufts.

- Jól van - mondta Ambrose Wiffin.